

STAR WARS™

EPISODUL IV

RĂZBOIUL STELELOR O NOUĂ SPERANȚĂ

GEORGE LUCAS

George Lucas

(n 14 mai 1944)

este un cunoscut regizor si producător de filme american. Cele mai cunoscute creații ale sale le reprezintă seriile de filme Războiul stelelor (Star Wars), respectiv Indiana Jones.

Poate fi considerat pe drept cuvânt părintele fenomenului Star Wars

Alan Dean Foster

(n. 18 noiembrie 1946)

este un scriitor american de literatură științifico-fantastică, autor, printre altele, a numeroase transpuneri literare ale unor filme SF de succes, scenarist.

George Lucas & Alan Dean Foster

Razboiul Stelelor

Din aventurile
lui
Luke Skywalker

-O Nouă Speranță-

George Lucas & Alan Dean Foster
Star Wars:
From the Adventures of Luke Skywalker
1976

PROLOG

O altă galaxie, un alt timp.

Vechea republică era republica legendară, mai vastă decît spațiul și timpul. Nu este nevoie să menționăm unde se afla și cum luase ființă, ci numai să știm că... aceea era Republica.

Cîndva, sub guvernarea înțeleaptă a Senatului și protecția Cavalerilor Jedi, Republica se extinsese și prosperase. Dar, așa cum se întîmplă deseori, cînd bogăția și puterea încep să inspire o teamă respectuoasă, după ce inițial au stîrnit doar simpla admirație, apar acei indivizi malefici a căror lăcomie este pe măsura valorilor rîvnite.

Astfel se întîmplă și cu Republica cînd ajunse la apogeu. Aidoma celor mai măreți copaci, aceasta, deși capabilă să facă față unui atac din afară, se prăbuși, măcinată pe dinăuntru.

Ajutat și încurajat de indivizi din guvern, lipsiți de scrupule și însetați de putere, precum și de influentele organisme comerciale, ambițiosul senator Palpatine reuși să se facă ales președinte al Republicii. Promise să restabilească încrederea între oameni și să reînvie gloria vremurilor trecute.

Odată sigur de poziția sa, se declară Împărat și, închizîndu-se într-un adevărat turn de fildeș, își întoarse fața de la popor. Curînd, căzu sub influența acelor consilieri lingușitori pe care chiar el îi propulsase în posturi înalte și strigătele mulțimii care cerea dreptate nu mai ajunseră la el.

După ce exterminară, prin trădare și înșelăciune, pe Cavalerii Jedi, păzitori ai dreptății în galaxie, guvernatorii imperiali și birocrații instituîră un regim de teroare în rîndul lumilor galactice descurajate. Mulți folosiră puterea imperială, și numele tot mai însinguratului Împărat pentru a-și satisface propriile ambiții.

Cîteva sisteme solare se răsculară însă împotriva acestor ultime fărădelegi. Declarîndu-se împotriva noii ordini, ele porniră marea bătălie pentru refacerea vechii Republici.

La început, au fost mult mai puține decît sistemele înrobite de Împărat. În acele prime zile de întuneric, părea sigur că strălucitoarea flacără a rezistenței va fi stinsă înainte de a apuca să răspîndească lumina adevărului de-a lungul unei galaxii cu lumi opresate și înfrînte...

Din Întîia Sagă

Cronica neamului Whill

"Nu au trăit nici în spațiul potrivit, nici la timpul potrivit. De aceea au devenit eroi."

*Leia Organa de Alderaan,
Senator*

I

Era un glob imens, strălucitor, care răspîndea în spațiu o lumină licăritoare de topaz – dar nu era un soare, deși multă vreme oamenii se înșelaseră crezînd astfel. De-abia după ce intraseră pe o orbită apropiată, exploratorii ei își dăduseră seama că era o planetă

aparținând unui sistem binar și nu un al treilea soare.

La început păru sigur că nimic nu putea viețui pe o astfel de planetă, cu atât mai puțin, ființe omenești. Totuși, imensele stele din clasele G1 și G2 se roteau în jurul unui centru comun cu o regularitate neobișnuită, iar Tataoine le înconjura pe o orbită eliptică, destul de departe pentru a permite apariția unei clime relativ stabile, deși excesiv de fierbinți. În cea mai mare parte, planeta era un deșert uscat, iar lumina ei neobișnuită, de stea galbenă, era rezultatul dublei reflexii a radiației solare pe suprafața nisipurilor și câmpiilor de sare bogate în sodiu.

Aceeași lumină solară străluci brusc pe suprafața subțire a unei forme metalice ce se prăbușea nebunește, prin atmosferă.

Cursul pe care nava galactică îl urma era intenționat aiurit, nefiind deloc rezultatul unei avarii, ci al dorinței disperate de a o evita. Prelungi descărcări de energie fulgerau pe lângă carena navei, într-o furtună multicoloră și distrugătoare, asemeni un banc de pești remora-curcubeu care se luptă să se atașeze de o gazdă imensă și neprimitoare.

Una dintre acele raze de sondaj și cercetare reuși să atingă nava aflată în zbor, lovind-o în generatorul solar principal. Fragmente strălucitoare de metal și plastic erupseră în spațiu, în timp ce capătul generatorului se dezintegra. Nava păru că se cutremură.

Sursa nenumăratelor raze de energie se ivi dintr-o dată: un crucișător imperial greoi, al cărui contur masiv era înțepoșat ca un cactus cu zeci de amplasamente pentru tunuri grele. Lumina încetă să mai țîșnească din acei țepi acum când crucișătorul se apropiase. În locurile unde fusese lovită nava mai mică se puteau observa fulgere de lumină și explozii intermitente. Prin frigul absolut al spațiului, crucișătorul ajunsese deasupra prăzii sale

rănite, îmbrățișînd-o parcă.

O altă explozie, îndepărtată, zdruncină nava - cu siguranță însă, ea nu-i păru îndepărtată lui R2-D2 sau lui C-3PO. Unda de șoc îi aruncase prin coridorul îngust ca pe niște curele de transmisie ale unui motor învechit.

Privindu-i pe aceștia doi, cineva ar fi bănuir că cel înalt, cu aspect uman C-3PO, era șeful, iar celălalt robot, tripodal, mic și îndesat, numit R2-D2, subordonatul. Dar, cu toate că C-3PO ar fi putut strîmba din nas cu dispreț, ei erau, de fapt, egali în toate, mai puțin în vorbire. Aici, C-3PO era, în mod evident și necesar, superiorul.

Încă o explozie cutremură coridorul, făcîndu-l pe C-3PO să-și piardă echilibrul. Tovarășul lui, mai bondoc, se descurca mult mai bine în asemenea momente, din pricina centrului de greutate aflat în partea de jos a trupului său cilindric, foarte stabil pe picioarele groase, dotate cu clești.

R2-D2 îi aruncă o privire lui C-3PO, care încerca să-și recapete echilibrul, sprijinindu-se de un perete al coridorului. Luminițe clipeau enigmatic din singurul lui ochi electronic în timp ce studia carcasa avariata a prietenului său. Învelișul exterior al acestuia, de obicei de un bronz strălucitor, era acoperit de un strat subțire de pulbere metalică și pe alocuri se zăreau zgîrieturi, ca urmare a șocurilor suferite de nava rebelă la capturare.

Ultimul atac fusese însoțit de un vuiet grav și persistent pe care nici cea mai puternică explozie nu reușise să-l acopere complet. Apoi, aparent fără nici un motiv, această vibrație joasă încetă brusc, și în coridorul de altfel pustiu, nu se mai auziră decît trosnetele stranii ale releelor de avarie sau păcăniturile circuitelor aflate pe moarte. Noi explozii începură să vuiască prin navă, dar de data aceasta, ele erau mult mai îndepărtate.

Cu un gest omenesc, C-3PO își întoarse încet capul într-o parte. Urechile-i metalice ascultară cu atenție. Imitarea posturii umane nu era tocmai necesară - sen-

zorii săi auditivi erau omnidirecționali – dar zveltul robot fusese programat să se integreze perfect în societatea umană. Acest program cuprindea pînă și imitarea celor mai firești gesturi omenești.

— Ai auzit? îl întrebă retoric pe răbdătorul lui companion, referindu-se la acea vibrație. Au oprit reactorul principal și comenzile.

Vocea lui era la fel de plină de neîncredere și de grijă ca cea a oricărui om. Cu palma metalică își frecă o pată de un gri șters, pe locul unde o armătură desprinsă din carena vasului căzuse și îi scrijelise pelicula de bronz strălucitor. C-3PO era un robot cusurgiu, pe care astfel de lucruri îl nelinișteau.

— Asta-i nebunie curată.

Clătină ușor din cap.

— Sînt absolut sigur că, de data asta, vom fi distruși.

R2 nu comentă imediat. Își aplecă pe spate torsul lui cilindric, apucîndu-se strîns cu picioarele puternice de podea și se adînci în studiul tavanului. Deși nu avea un cap pe care să-l poată întoarce omenește într-o parte sau alta, R2 reuși cumva să lase impresia că ascultă. Din difuzorul lui se auzi o serie scurtă de piuituri și fluierături. Pentru o ureche umană oricît de sensibilă, acestea erau doar niște paraziți electrostatici, dar pentru C-3PO ele formau cuvinte cu un înțeles tot atît de limpede ca și noțiunea de curent continuu.

— Da, cred că într-adevăr au fost obligați să oprească comenzile, admise C-3PO, dar ce facem în continuare? Nu putem intra în atmosferă cu generatorul principal distrus. Nu pot să cred că o să ne dăm bătuți pur și simplu.

Deodată, își făcu apariția un grup de oameni înarmați, pregătiți de luptă. Expresiile fețelor lor erau marcate de îngrijorare și aveau aerul unor ființe trimise la moarte.

3PO îi privi tăcut pe cînd dispăreau la o cotitură a

coridorului, apoi se întoarse spre R2. Roboțelul nu se clintise din poziția de ascultare. 3PO își ridică și el privirea, deși știa că auzul lui R2 era mai fin decât al lui.

— Ce se-ntîmplă, R2?

Ca răspuns, acesta emise un piuit scurt. Încă un moment, și nu mai fu nevoie de senzorii lui foarte fini. Preț de un minut, două, pe coridor se lăsă o tăcere de moarte. Apoi, de undeva de deasupra, se putu auzi un zgomot slab, ca de pisică hîrșîind la ușă. De fapt, erau pașii grei ai unor ființe ce deplasau echipamente voluminoase undeva, în interiorul navei.

La auzul cîtorva explozii înăbușite, 3PO murmură:

— Au răzbit printr-o spărtură, undeva, deasupra noastră. De data asta, Căpitanul nu mai are nici o scăpare. Cred că ar fi mai bine..., zise, întorcîndu-se din nou spre R2.

Nu apucă să termine, căci un scrîșnet de metal supratensionat umplu aerul, și în capătul îndepărtat al culoarului, izbucni un fulger orbitor de lumină actinică. Undeva în partea aceea, grupul înarmat al membrilor echipajului care trecuse pe lîngă ei cu cîteva clipe mai devreme dăduse peste atacatorii navei.

3PO își întoarse fața și delicații fotoreceptori - tocmai la timp pentru a evita fragmentele de metal care zburau în lungul coridorului. În capătul îndepărtat, se căscase o gaură în tavan prin care începură să cadă pe podeaua coridorului forme strălucitoare, asemănătoare unor boabe mari de metal. Ambii roboți știau că nici o mașină n-ar fi putut avea coerența mișcărilor acestor forme care luau instantaneu poziții de luptă. Noii sosiți nu erau mecanisme, ci oameni în armură.

Unul dintre ei se uită drept la 3PO - nu, nu la el, gîndi robotul înnebunit de frică, ci în spatele lui. Cu arma în mîină, silueta se răsuci - prea tîrziu. O rază laser îi lovi capul, împrôscînd bucăți de armură, oase și carne în toate direcțiile.

Jumătate din trupele imperiale invadatoare se întoarseră și răspunseră cu foc de-a lungul coridorului – ochind undeva, dincolo de cei doi roboți.

— Repede, pe-aici! ordonă 3PO, încercînd să se retragă din fața imperialilor.

R2 îl urmă. Nu apucară să facă decît cîtiva pași, și-i văzură pe rebelii din echipaj în fața lor, trăgînd în lungul coridorului. În cîteva secunde, culoarul se umplu de fum și de razele laser ale schimbului de focuri.

Fulgere roșii, verzi și albastre ricoșau din porțiunile lucioase ale pereților și podelei sau creștau șanțuri lungi pe suprafețele metalice. Gemetele răniților și muribunzilor – un sunet cît se poate de nerobotic, gîndi C-3PO – reverberau răzbind pe deasupra vaietului materiei anorganice distruse.

Un fulger lovi podeaua, lîngă picioarele robotului și, în același timp, un al doilea izbi peretele, chiar în spatele său, dezvelind niște circuite parazitare și cîteva mănunchiuri de cabluri. Forța suflului celor două explozii îl răsturnă pe C-3PO peste cablurile zdrențuite, unde o mulțime de curenți diferiți îl scuturară în fel și chip.

Nervii lui metalici fură străbătuți de senzații ciudate. Nu-i provocau durere, ci doar confuzie. De cîte ori încerca să se miște ca să se elibereze, curenții din cablurile ce se rupeau îl țintuiau locului cu o nouă pîrîială. În tot acest timp, vacarmul și străfulgerările laserelor nu conteniseră, căci lupta continua cu și mai mare înverșunare.

O ceață groasă de fum inundă încetul cu încetul coridorul. R2-D2 se grăbi să vină în ajutorul prietenului său. Micul robot demonstra o indiferență flegmatică față de energiile care străbăteau furibunde culoarul. Era atît de scund prin construcție, încît marea majoritate a fulgerelor laser treceau pe deasupra capului său.

— Ajutor! strigă C-3PO, dintr-o dată îngrozit de un nou mesaj primit de la un senzor intern. Cred că ceva se

topește. Eliberează-mi piciorul stîng. Am probleme lîngă servomotorul pelvian.

Cum era și de așteptat, din rugător, deveni brusc jig-nitor:

— Este numai vina ta! țipă el mînios. Ar fi trebuit să fiu mai deștept și să nu mă încred în logica unui asistent demenajor subdimensionat și termocapsulat. Nu știi de ce ai insistat să ne părăsim pozițiile și să venim în acest stupid coridor de acces. Nu că asta ar mai conta acum. Cred că întreaga navă este...

R2-D2 îl întrerupse în mijlocul discursului cu un fel de piuituri enervate și înjurături personale, deși continua să taie și să tragă cu precizie de încurcătura de cabluri de înaltă tensiune.

— Ei, chiar așa? îi replică disprețuitor C-3PO. La fel și ție atunci...

O explozie nemaîntîlnit de violentă zgudui coridorul, făcîndu-l pe robot să-și înghită cuvintele. O miasmă înăbușitoare de elemente carbonizate inundă aerul, înnegurînd totul.

Avea doi metri înălțime. Era biped. O mască bizară din metal negru, în spatele căreia se ascundea un aparat pentru respirație, îi acoperea întotdeauna fața. Era un Lord Întunecat al Sithului, o creatură impunătoare și amenințătoare, așa cum traversa, cu trena robei negre filfîind, coridoarele navei rebele.

Teama se strecura pe urmele pașilor Lorzilor întunericului. Ceața malefică care îl învăluia îndeaproape pe acesta era atît de densă și amenințătoare, încît oțelitele trupe imperiale se dădeau înapoi din calea sa și, din nimic, sub influența ei, soldații începeau să se certe unii cu alții. Membrii echipajului rebel, pînă acum hotărîți să reziste, rupseră rîndurile în panică și o luară la sănătoasa la vederea siluetei în armură – armură care, deși neagră,

era mult mai puțin întunecată decât gândurile care treceau prin mintea pe care oțelul o proteja.

Un singur gând, un singur scop, o unică obsesie pusese stăpânire, arzător, pe mintea lui Darth Vader, în timp ce se îndrepta spre un alt coridor din nava avariata. Acolo, fumul începuse să se împrăstie, deși se mai auzea încă zgomot de luptă, de undeva, din interiorul navei. Bătălia, încheiată aici, izbucnise în altă parte.

Un singur robot se mai mișca liber acolo pe unde trecuse Darth Vader. C-3PO reuși în sfârșit să se desprindă din capcana ultimelor cabluri. De undeva, din spatele lui, acolo unde neîndurătoarele trupe imperiale măturau ultimele rămășițe ale rezistenței rebelilor, încă se mai auzeau țipete omenești.

C-3PO privi în jos și nu văzu decât podeaua scrijelită. Uitându-se de jur împrejur, zise plin de îngrijorare:

— R2, unde ești?

Fumul păru că se mai împrăstie puțin. Privirea lui 3PO căută undeva, în lungul culoarului.

Se părea că R2 era acolo. Dar el nu privea în direcția lui 3PO. Micul robot stătea neclintit, într-o poziție de ascultare. Spre el se apleca – era dificil chiar și pentru fotoreceptorii electronici ai lui 3PO să penetreze prin fumul gros și acid – o siluetă omenească. Părea tânără, zveltă și avea, după obscurele canoane estetice ale oamenilor, o calmă frumusețe, medită 3PO. O mână delicată se mișca, parcă, prin fața lui R2.

3PO porni într-acolo când ceața de fum începu să se îngroașe din nou. Dar când ajunse la capătul coridorului, R2 stătea singur, așteptând. Nesigur, 3PO cercetă cu privirea de jur împrejur. Uneori, roboții aveau halucinații electronice – dar de ce să fi avut viziunea unei făpturi umane?

Ridică din umeri... De fapt, de ce nu, avînd în vedere întâmplările tulburătoare din ultima oră și doza brutală de curent pe care tocmai o absorbise? N-ar fi trebuit să fie

surprins de nimic din ceea ce născocceau concatenatele lui circuite interne.

— Unde ai fost? Întrebă 3PO într-un sfîrșit. Presupun că te-ai ascuns.

Hotărî să nu amintească nimic despre posibila siluetă omenească. Dacă fusese într-adevăr o halucinație, nu avea de gînd să-i ofere lui R2 satisfacția de a afla în ce hal îl aduseseră evenimentele recente.

— Se vor întoarce pe aici, continuă el arătînd din cap spre coridor, fără să-i mai dea micuțului șansa de a-i răspunde. Vor veni să-i caute pe supraviețuitorii umani. Noi ce facem acum? N-or să creadă o boabă din spusele unei mașini aparținînd rebelilor atunci cînd vor cerceta dacă nu ascundem nimic de valoare. Ne vor trimite la muncă silnică în minele din Kessel sau ne vor descompune pentru a monta din componentele noastre alți roboți, mai puțin merituoși decît noi. Asta dacă nu ne vor considera niște potențiale programe-capcană și nu ne vor spulbera la prima vedere. Dacă nu...

Dar R2 se întorsese deja și se depărta grăbit spre capătul culoarului.

— Așteaptă, unde te duci? Nu m-ai ascultat?

Rostind nenumărate înjurături, în mai multe limbi, unele dintre ele ieșindu-i mecanic pe gură, 3PO se grăbi să-și urmeze prietenul. Își închipuia că în acest fel, unitatea de memorie a lui R2 putea fi scurtcircuitată după dorință.

La intrarea în centrul de comandă al navei galactice, coridorul gema de prizonieri mohorîți, păziți de soldați imperiali. Unii zăceau răniți, alții erau pe moarte. Cîțiva ofițeri fuseseră separați de rangurile inferioare și stăteau grupați, înghesuiți unul într-altul, aruncînd priviri belicoase și amenințări plutonului tăcut și compact de soldați care-i țineau la respect.

Ca la comandă, toată lumea – atît trupele imperiale cît și rebelii – amuțiră cînd o siluetă masivă, înveșmîntată

Într-o capă, apăru de după o cotitură a culoarului. Doi dintre cei mai înverșunați și încăpățânați ofițeri rebeli începură să tremure. Oprindu-se în fața unuia dintre oameni, impunătoarea figură se apropie de el în tăcere. O mână masivă îl înșfăcă pe acesta de gât și-l ridică de la pământ. Ochiul ofițerului rebel se bulbucă, dar el continuă să tacă.

Un ofițer imperial, cu casca de protecție ridicată pentru a i se vedea o rană proaspătă acolo unde o rază laser străpunsese blindajul, țîșni din sala comenzilor de luptă, scuturînd energic din cap.

— Nimic, domnule. Memoria sistemului de salvare a datelor a fost ștearsă complet.

Darth Vader primi vestea cu o mișcare imperceptibilă a capului. Maska impenetrabilă se întoarse să-l privească pe ofițerul pe care îl tortura. Degetele mănușii metalice se contractară. Agățîndu-se de ele, prizonierul încercă cu disperare să le îndepărteze, dar în zadar.

— Unde sînt informațiile pe care le-ați interceptat? izbucni amenințător Vader. Ce-ați făcut cu înregistrările informațiilor?

— Noi... n-am... interceptat... nici o... informație, gîlgîi ofițerul în timp ce se bălăgănea, încercînd să respire, de undeva, din adîncurile sale, aruncă, printre guițături, un afront: Aceasta este... o navă consulară... N-ai văzut... Însemnele noastre... exterioare?... Sîntem în... misiune... diplomatică.

— Înghiți-v-ar haosul cu misiunea voastră cu tot! tună Vader. Unde sînt benzile?

Strînse și mai tare, amenințător. Cînd reuși în sfîrșit, să răspundă, vocea ofițerului nu mai fu decît o șoaptă sufocată.

— Numai... comandantul... știe.

— Nava transporta pe mai marii regimului din Alderaan, răcni Vader, apropiindu-se de prizonier cu masca sa în formă de gargui. E cineva din familia regală

la bord? Pe cine transportați?

Degelele-i groase strînseră mai tare, și mișcările ofițerului deveniră din ce în ce mai haotice. Ultimele lui cuvinte, înăbușite și înecate, erau complet neinteligibile.

Vader nu era mulțumit. Deși spînzuratul devenise moale, și sfîrșitul său înspăimîntător era neîndoielnic, mîna continuă să strîngă, pînă cînd se auzi pîrîitul sinistru al oaselor rupte. Apoi, Vader azvîrli dezgustat cadavrul, moale ca o păpușă de cîrpă, izbindu-l de un perete îndepărtat. Cîțiva dintre soldații imperiali se aplecară repede, chiar la timp, pentru a evita sinistrul proiectil.

Uriașul se întoarse cu repeziciune, luîndu-i prin surprindere pe ofițerii imperiali care se făcură mici sub privirea lui neclintită și veninoasă.

— Demontați nava bucată cu bucată, componentă cu componentă, pînă găsiți benzile. Cît despre pasageri, dacă există, îi vreau vii.

Tăcu o clipă, apoi adaugă:

— Repede!

Ofițerii și soldații se buluciră spre ieșire, împiedicîndu-se unii de alții în graba de a o șterge – nu neapărat pentru a executa ordinele lui Vader, ci pur și simplu pentru a se retrage din fața acelei prezențe malefice.

R2 se opri pe un culoar gol, unde nu era fum și unde nu se dăduseră lupte. Îngrijorat, derutat, 3PO îl ajunse cu greu din urmă.

— Am străbătut jumătate de navă, și pentru ce...?

Tăcu, privind cu neîncredere cum robotul bondoc desigilă și deschise cu unul din cleștii brațelor sale, trapa unei capsule de salvare. Numaidecît, o lumină roșie de avertizare începu să pîlpîie și un vuiet răsună în tot coridorul.

3PO privi înnebunit în toate direcțiile, dar culoarul rămase gol. R2 încerca deja să pătrundă în capsula fusi-formă și strîmtă. În ea nu puteau încăpea decît cîtiva oameni și nu era construită pentru a găzdui inteligențe artificiale. R2 reuși cu greu să intre în compartimentul neconfortabil.

— Hei, îi strigă 3PO, admonestîndu-l înfricoșat. Nu ai voie aici! E numai pentru oameni. Poate că am putea să-i convingem pe imperiali că nu sîntem programați să fim rebeli și că sîntem prea valoroși ca să fim distruși. Dar dacă cineva te vede înăuntru, nu mai avem nici o șansă. leși de acolo!

Într-un târziu, R2 reuși să se strecoare în dreptul tabloului de comandă miniatural. Își îndreptă puțin corpul și-i adresă un șir de piuituri și fluierături puternice refractarului său tovarăș.

3PO ciuli urechile. Nu putea să se încrunte, dar reuși să lase impresia că asta făcea.

— Misiune... Ce misiune? Ce tot spui? Vorbești de parcă n-ai mai avea nici un terminal integrat logic în creierul ăla al tău. Nu mai vreau nici o aventură. Îmi asum riscul de a da față cu imperialii. Și să știi că eu nu intru aici.

O zbîrnîială supărată veni din partea lui R2.

— Să nu mă faci pe mine filozof tîmpit, îi întoarce 3PO vorba, Obezule, sac inform de grăsime ce ești!

3PO tocmai se pregătea să mai adauge ceva, cînd o explozie puternică aruncă în aer peretele exterior al culoarului. Praf și așchii metalice țîșniră prin culoarul îngust.; urmă instantaneu o salvă de explozii secundare. Flăcări flămînde izbucniră din peretele interior, rămas descoperit, și se oglindiră în puținele pete strălucitoare rămase pe carcasa robotului.

Mormăind echivalentul electronic pentru "Mă las în grija ta, Doamne!", robotul cel deșirat sări în capsula de salvare.

— Știu că o să-mi pară rău, mormăi mai clar, pentru R2, în timp ce acesta activa ușa ermetică din spatele lor. Micul robot anclanșă o serie de întrerupătoare, trânti un capac de protecție și apasă trei butoane într-o anumită ordine. Capsula de supraviețuire fu lansată din nava ciuruită o dată cu tunetul exploziei zăvoarelor de fixare.

Cînd primi vestea că ultimul focar de rezistență de pe nava rebelă fusese eliminat, căpitanul crucișătorului imperial se liniști vizibil. Asculta cu plăcere rapoartele referitoare la vasul capturat, cînd unul din comandanții artileriei îl chemă pînă la el. Deplasîndu-se către locul unde acesta privea pe un ecran circular, căpitanul putu să vadă un punct minuscul mistuindu-se în spațiul incendiar de dedesubt.

— O altă capsulă, domnule. Instrucțiuni?

Mîna ofițerului opera deja comenzile computerizate ale unei baterii de tunuri energetice.

Indiferent, încrezător în puterea de foc și în controlul absolut pe care îl avea asupra oamenilor săi, căpitanul studie pe ecran informațiile suplimentare despre capsulă. Acestea nu comunicau a fi cineva în capsulă.

— Păstrează-ți focul, locotenent Hija. Aparatura nu indica nici o formă de viață în afara navei noastre. Cred că mecanismul de lansare a capsulei a suferit un scurtcircuit sau a primit instrucțiuni greșite. Nu-ți risipi muniția.

Se întoarse să asculte din nou, cu satisfacție, rapoartele despre oamenii capturați și despre materialele găsite pe nava rebelă.

Lumina orbitoare, venind de la panourile de comandă și circuitele ce explodau, juca nebunește pe armura cer-cetașului care inspecta culoarul. Tocmai se pregătea să se întoarcă și să le strige camarazilor din trupa de

asalt să-l urmeze, cînd observă mișcare într-o margine a culoarului. Ceva părea că se dă înapoi, pitindu-se într-un întrînd. Cu pistolul pregătit, se deplasă prudent pînă acolo și privi cu atenție, iscoditor, în nișă. O siluetă mică, tremurătoare, diafană în albul veșmintelor, se lipi de pereți și ridică ochii spre el. De-abia acum putu vedea că în fața lui se afla o femeie tînără, ale cărei semnalmente se potriveau perfect cu cele ale persoanei pe care Lordul Întunericului o căuta cu insistență. Soldatul rînji în spatele căștii. Era o întîlnire norocoasă pentru el. Urma să fie recompensat.

Își răsuci puțin capul, în interiorul căștii, vorbind în mica pastilă a microfonului.

— Am găsit-o, le comunică celor din spatele lui. Pregătiți-vă s-o neutra...

Nu mai apucă să-și termine mesajul, tot așa cum nu avea să-și mai primească nici mult sperata recompensă. O dată ce atenția lui se mutase de la fată la emițător, tremurul ei încetase brusc. În timp ce țîșnea din ascunziș, fata scoase la iveală pistolul energetic pe care-l ținuse pînă atunci pitit la spate.

Soldatul care avusese nenorocul să o găsească se prăbuși primul, cu capul făcut zob, o masă informă de metal și oase. Aceeași soartă îl așteptă și pe cel de-al doilea, care se grăbise să vină în ajutorul cercetașului. Apoi, o undă de un verde strălucitor atinse umărul fetei, care se prăbuși instantaneu pe podea, ținînd încă, în mîna ei delicată, pistolul.

Forme metalice se adunară în jurul ei. Una, care purta pe braț însemnele de ofițer inferior, îngenunche, întoarse corpul tinerei și-l studie cu un ochi expert.

— O să-și revină, spuse acesta într-un tîrziu, privindu-și subordonații. Raportați-i Lordului Vader.

C-3PO privea ca hipnotizat prin micul hublou aflat în

partea din față a capsulei de salvare, în timp ce ochiul uriaș al lui Tatooine începuse să-i înghită. Știa că, undeva, în spatele lui, nava mutilată și crucișătorul imperial se depărtau cu o viteză crescîndă, absorbite parcă de abis.

Se simțea bine. Dacă aterizau într-un oraș civilizat, avea de gînd să-și caute un post elegant într-o atmosferă liniștită, ceva mai potrivit statutului și pregătirii sale. Ultimele luni produsese prea multe emoții și surprize unui simplu robot ca el.

Mînuind parcă la întîmplare comenzile capsulei, R2 nu putea promite, totuși, decît că vor ateriza ei cumva. 3PO își privi scundul tovarăș cu îngrijorare:

— Ești sigur că știi să pilotezi chestia asta?

R2 răspunse cu un fluierat evaziv, care nu reuși să potolească neliniștea celui alt robot.

II

Atît de puternică, de penetrantă era strălucirea luminii reflectate pe suprafața întinderilor nemărginite ale lui Tatooine, încît o veche zicală a coloniștilor spunea că mai repede orbești uitîndu-te fix la cîmpiile arse de soare ale planetei, decît la cei doi sori uriași. În ciuda acestei străluciri, viața putea exista și chiar se impusese în cîmpiile joase, formate pe fundul unor foste mări, care se evaporaseră cu mult timp în urmă. Un singur lucru o făcuse posibilă: reintroducerea apei.

Și totuși, oamenii de pe Tatooine își procurau cu mare greutate apa vitală. Atmosfera își ceda în silă umezeala. Apa trebuie smulsă din înaltul cerului de un albastru intens – trebuia smulsă, înduplecată, forțată să coboare pe suprafețele cultivate.

Pe o movilă a uneia dintre acele câmpii neprimitoare, se puteau observa două siluete; treaba lor era aceea de a obține atît de necesara umezeală. Una dintre forme, rigidă și metalică, nu era altceva decît un vaporizator ancorat temeinic în rocile din adîncime și în stratul de nisip de la suprafață. Cea de lîngă ea, tot atît de expusă căldurii, era însuflețită.

Luke Skywalker avea de două ori vîrsta vaporizatorului - vechi de zece ani - și de aceea nu te puteai bizui prea mult pe scula aceea. În acel moment el înjura încetîșor reglajul recalcitrant al unei valve de la aparatul climatic. Din cînd în cînd recurgea, în mod cu totul neprincipial, la pumni, în loc să folosească unealta potrivită. Nici una dintre metode nu era însă cea mai bună. Luke era sigur că lubrifiianții folosiți la vaporizare își neglijau menirea, făcînd ochi dulci, cu o licărire uleioasă, minusculelor particule abrazive de nisip. Își șterse transpirația de pe frunte și se dezmoști întinzîndu-și spatele. Cel mai plăcut amănunt la tînărul nostru era numele. O adiere ușoară îi răvăși părul lățos și-i filfii tunica largă, de lucru, în timp ce supraveghea aparatul. "N-are nici un rost să mă supăr pe el", gîndi Luke. "E doar o mașinărie lipsită de inteligență."

Pe cînd tînărul medita asupra încurcăturii în care se afla, o a treia siluetă sosi în viteză pentru a trebălui neîndemînic, la una dintre secțiunile ce tocmai se defectaseră. Numai trei dintre roboții cu șase brațe, model Treadwell, funcționau, și aceștia erau chiar mai uzați decît cizmele lui Luke. Cel de aici se deplasa instabil, cu poticniri și opinteli.

Luke îl privi trist. Apoi își ridică ochii spre cer. Era senin. Și știa că nici nu avea să vadă urmă de nori dacă nu reușea să repare vaporizatorul. Era cît pe ce să încerce încă o dată, cînd îi atrase atenția o licărire scurtă, dar intensă.

Își extrase cu repeziciune din centura port-unelte un

binoclu bine îngrijit și focaliză spre cer.

Privi prin el o bună bucată de vreme, regretând că nu avea un telescop veritabil. Vaporizatoarele, canicula și neplăcutele sarcini zilnice pe care le mai avea de îndeplinit fură date uitării. Își strînse cu grijă binoculul și îl puse la loc, în centură, se întoarse și o zbughi spre spider, vehiculul său de teren. La jumătatea drumului, își aduse aminte să strige în urma sa:

— Grăbește-te, strigă nerăbdător. Ce mai aștepti? Pune-te odată în mișcare!

Robotul Treadwell o porni spre el, șovăitor, dar curînd începu să se rotească pe loc, scoțînd fum din fiecare încheietură. Luke îi mai dădu niște instrucțiuni, dar în cele din urmă, înțelegînd că vorbele nu mai erau de nici un folos pentru a repune robotul în mișcare, renunță dezgustat.

Luke stătu în cumpănă o clipă dacă să lase mașinăria în mijlocul cîmpului sau nu – dar tot el își spuse că, în mod sigur, componentele vitale ale robotului nu mai funcționau. Așa că sări în spider, provocînd recent reparatului flotor antigravitațional o înclinare primejdioasă, pînă cînd echilibra distribuția greutateii, așezîndu-se în dreptul comenzilor. Menținîndu-și altitudinea puțin deasupra solului nisipos, vehiculul, conceput să transporte încărcături ușoare, reveni la o poziție stabilă, balansîndu-se ca o barcă pe o mare furioasă. Porni motorul care scheună în semn de protest și, spulberînd nisipul, demară spre îndepărtatul oraș Anchorhead.

În urma lui, fumul negru, provenind de la robotul care ardea, continua să se înalțe ca o coloană jalnică spre cerul limpede și senin. La întoarcere, Luke nu avea să-l mai găsească acolo. În sălbaticile pustietăți de pe Tatooine existau un fel de hiene în premanentă căutare de resturi de metal sau carne.

Construcții din piatră și metal, de un alb incandescent în lumina turbată a celor doi sori gemeni, se îngrămădeau strîns unele într-altele, atît pentru a-și ține tovărășie cît și pentru a se proteja reciproc. Acestea alcătuiau inima vastei comunității agricole din regiunea Anchorhead.

În acel moment al zilei, străzile prăfuite și nepavate erau pustii. Muște veninoase de deșert bîzîiau leneș în crăpăturile streșinilor clădirilor din piatră masivă. Un cîine lătra în depărtare – singurul semn de viață pînă la apariția unei bătrîne care se pregătea să traverseze strada. Aceasta era bine înfășurată într-un șal parasolar metalic.

Ceva o făcu să privească în sus. Ochii ei obosiți scrutară în depărtare. Un sunet slab la început, ce crescuse brusc în intensitate: o formă rectangulară strălucitoare apăruse furtunos de după un colț îndepărtat. Vehiculul se îndrepta spre ea și nu dădea vreun semn că intenționa să-și schimbe direcția. Cu ochii bulbucați de groază, bătrîna se împletici, căutînd să se dea la o parte din fața lui.

Gîfîind și gesticulînd furioasă, cu pumnul ridicat în urma spiderului, strigă, încercînd să acopere zgomotul:

— Nu vă mai învățați odată să conduceți mai potolit, copii afurisiți ce sînteți!

S-ar putea ca Luke s-o fi văzut, dar cu siguranță n-a auzit ce spunea. În orice caz, atenția îi era îndreptată în cu totul altă parte. Opri în fața unei clădiri lungi și scunde, din beton, aparținînd centralei electrice. Din platforma superioară și din pereții ei ieșeau în afară o mulțime de bobine și de tije. Valurile nemiloase de nisip ale planetei loveau zidurile centralei spărgîndu-se într-o spumă galbenă. Nimeni nu se obosea să le curețe. N-avea nici un rost. A doua zi ar fi arătat la fel ca înainte.

Luke izbi ușa deschizînd-o larg și strigă:

— Hei!

Un tânăr solid, în salopetă, stătea relaxat pe un scaun din spatele jechoasei mese de control a centralei. Se dăduse cu o loțiune de protecție și pielea nu-i era arsă de soare. Și fata care stătea pe genunchii lui făcuse același lucru, dar la ea, suprafața de piele lăsată la vedere fiind mai mare, se putea observa mai bine efectul benefic al loțiunii. Într-un fel, ei îi stătea bine chiar și așa, transpirată cum era.

— Alo, puțină atenție! strigă Luke din nou, încercînd să le smulgă un răspuns.

Se grăbi spre camera de control aflată în partea din spate a centralei. Mecanicul, pe jumătate adormit, își trecu mîna peste față și mormăi:

— Mi se pare mie sau am auzit un tânăr gălăgios dînd buzna aici?

Fata de pe genunchii lui se întinse senzual, și îmbrăcămintea uzată se mulă pe formele-i apetisante. Vocea ei suna gutural.

— Era Wormie, l-au apucat năbădăile, zise ea cîscînd.

Deak și Windy ridicară privirea de pe jocul electronic de biliard cînd Luke năvăli în cameră. Toți erau îmbrăcați cam la fel, numai că hainele acestuia din urmă erau lăli și mult mai ponosite.

Cei trei tineri contrastau în mod izbitor cu jucătorul masiv, cu trăsături plăcute, aflat în capătul celălalt al mesei. Totul, de la tunsoarea regulamentară și impecabilă pînă la uniforma ce-i venea ca turnată, îl scotea în evidență față de ceilalți, ca un fir de mac într-un lan de ovăz.

Din spatele celor trei, se auzea o zumzăială ușoară de la robotul depanator care trebuia răbdător la una dintre componentele defecte ale echipamentului centralei.

— Ia puneți-vă în mișcare, măi băieți! le strigă el în plină vervă.

Apoi îl observă pe bărbatul mai în vîrstă, în uniformă,

și tresări uimit. Se recunoscură reciproc, imediat.

— Biggs!

Un zîmbet larg luminează fața celui în uniformă.

— Bună, Luke.

Se îmbrățișară cu căldură.

Apoi Luke se îndepărtă puțin ca să-i poată admira uniforma.

— Nu știam că te-ai întors. Când ai venit?

— De puțin timp. Am vrut să te iau prin surprindere, șmecherule.

Siguranța din vocea lui trăda mulțumire de sine, păstrîndu-se însă în limitele decenței. Arată spre cameră.

— Credeam c-am să te găsesc aici, împreună cu trîntorii ăștia doi.

Deak și Windy zîmbiră.

— În orice caz, nu mă așteptam să fii pe cîmp, la muncă, replică Biggs și chipul i se luminează iarăși de acel zîmbet căruia puțini îi puteau rezista.

— Nu te-a schimbat prea mult Academia, comentă Luke. Totuși te-ai întors cam repede...

Expresia feței lui arată brusc îngrijorare.

— Auzi, ce s-a întîmplat...? Nu ți-ai luat brevetul?

Ceva îi scăpa în legătură cu Biggs. Acesta îi răspundea, ocolindu-i ușor privirea.

— Bineînțeles că l-am luat. Săptămîna trecută chiar am fost desemnat într-un post la bordul cargoului *Rand Eliptic*. Secund Biggs Darklighter, la ordinele dumneavoastră, spuse el, executînd un salut cu înflorituri, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, apoi zîmbi iar în felul acela al lui, arogant, dar irezistibil. M-am întors doar să-mi iau rămas bun de la voi, prostovani nefericiți ce sînteți!

Izbucniră cu toții în rîs și o ținură așa, pînă cînd Luke își aminti deodată pentru ce venise acolo.

— Aproape că uitasem, spuse el și tulburarea de la început se înstăpîni din nou pe chipul său. Se dă o bătaie

chiar aici, în sistemul nostru. Haideți să vedeți.

Deak păru dezamăgit.

— Nu începe iar cu poveștile tale despre bătlăii, Luke. Nu te-ai săturat să le tot visezi? Las-o baltă.

— La dracu cu balta ta... Vorbesc serios. De data asta chiar se dă o bătlăie.

Ba trăgînd de ei, ba îmboldindu-i cu vorba, reuși să-i înduplece pe cei din centrală să iasă afară, în lumina orbitoare.

Camie era pur și simplu dezgustată.

— Sper să merite efortul ăsta, îl avertiză ea pe Luke, ferindu-și ochii de lumină.

Acesta își scosese deja binoclul și acum cerceta înălțimile. Îi luă numai o clipă să prindă în cadru o anumită imagine.

— V-am spus eu. insistă el. Uite, acolo sînt.

Biggs veni lîngă Luke și-i ceru binoclul, în timp ce ceilalți se chinuiau să vadă cu ochiul liber. Cu un ușor reglaj al transfocatorului, Biggs reuși să vadă două puncte argintii pe fondul de un albastru întunecat al cerului.

— Nu e nici o bătlăie, șmechere, spuse el cu convingere, luîndu-și binoclul de la ochi și privind-și prietenul cu afecțiune. E adevărat, sînt două nave, dar staționează. De vreme ce Tatooline n-are o stație orbitală, s-ar putea să fie un șlep care încarcă un cargou, și-atîta tot.

— Dar mai devreme a fost, s-a dat o adevărată bătlăie, adăugă Luke.

Entuziasmul său de mai înainte începea să pălească în fața siguranței disprețuitoare a prietenului său mai în vîrstă.

Camie smulse binoclul din mîna lui Biggs, lovindu-l din greșeală de un stîlp de susținere. Luke i-l luă la rîndul lui repede și începu să-i inspecteze carcasa, în căutarea vreunei stricăciuni.

— Umblă mai atentă cu chestia asta, spuse el.

— Lasă, nu-ți mai face atâtea griji, Wormie, rînji ea disprețuitoare.

Luke făcu un pas către fată, apoi se opri, căci mecanicul solid se interpuse ușor între ei, zîmbindu-i băiatului cu subînțeles. Luke chibzui o clipă, apoi dădu din umeri, răzgîndindu-se.

— Îți repet, Luke, vorbi mecanicul cu aerul unui om care-a obosit să spună de-a surda același lucru, rebeliunea este departe de-aici. Mă îndoiesc că imperiul ar lupta ca să păstreze acest sistem. Crede-mă, Tatooine nu reprezintă absolut nimic.

Înainte ca Luke să apuce să mormăie un răspuns, amicii lui se și făcură nevăzuți, înapoi, în centrală. Fixer o ținea de mijloc pe Camie și amîndoi comentau chicotind ineptiile lui Luke. Chiar și Deak și Windy murmurau ceva... despre el, de-asta era sigur Luke.

Îi urmă numai după ce aruncă o ultimă privire în sus, către acele pete îndepărtate. Era sigur de un singur lucru: fulgerele de lumină pe care le văzuse între cele două nave nu fuseseră provocate de reflexia luminii celor doi sori pe suprafețele metalice.

Legăturile care strîngeau la spate mîinile fetei erau rudimentare și sigure. Grupa de soldați bine înarmați o supraveghea cu multă atenție, ceea ce ar fi părut deplasat avînd în vedere că arestata nu era decît o ființă fragilă, și ar fi fost și mai duri dacă viețile lor n-ar fi depins de faptul că trebuia predată în bună stare.

Totuși, cînd fata își încetini pașii intenționat, cei ce o țineau captivă nu ezitară să o bruscheze. Unul din escortă o înghionti brutal în șale și fata fu cît pe ce să cadă. Cînd se redresă, se întoarse și-i aruncă o privire plină de ură soldatului cu pricina, dar nu-și putu da seama dacă are sau nu vreun efect asupra lui, căci fața acestuia era

pe de-a întregul acoperită de casca blindată.

În cele din urmă, ieșiră într-un culoar unde se afla spărtura în carcasa navei. Marginile acesteia fumegau încă mocnit în urma exploziei devastatoare. Aici fusese atașat un coridor mobil care făcea legătura între nava rebelă și crucișător; în capătul îndepărtat al acestuia strălucea un cerculeț de lumină. Fata cercetă cu privirea culoarul, apoi, întorcându-se, dădu cu ochii de o umbră ce se îndrepta spre ea și tresări înspăimântată, dezmințind obișnuitul ei sînge rece. Lîngă ea se înălța statuar, amenințător, Darth Vader. Ochii săi roși străluceau în spatele măștii hidoase. Un mușchi tresări scurt pe fața ei fină; altfel, fata rămase imperturbabilă. Vorbi fără nici o urmă de tremur în glas:

— Darth Vader... ar fi trebuit să-mi dau seama. Numai tu puteai fi atît de insolent și de tîmpit. Ei bine. Senatul Imperial nu va trece cu vederea fapta asta. Cînd vor auzi că ai atacat o misiune diploma...

— Senator Leia Organa, hîrîi ușor Vader, destul de tare însă pentru a-i acoperi protestele.

Satisfacția de a o fi găsit se vădea în savoarea cu care rostea fiecare silabă a numelui ei.

- Nu încerca să mă tragi pe sfoară, înălțimea Voastră, continuă el amenințător. De data asta n-ai plecat într-o misiune de caritate. Ați trecut printr-un sistem interzis, ignorînd numeroasele avertismente și încălcînd ordinele de-a vă întoarce... pînă n-a mai avut nici o importanță.

Imensul cap metalic se aplecă spre ea.

— Știi că spioni aflați în acel sistem au transmis un număr de mesaje spre această navă. După ce am stabilit proveniența transmisiilor, acelor indivizi nu li s-a mai acordat decît sărmana favoare de a-și pune capăt zilelor înainte de a fi interogați. Vreau să știu ce-ați făcut cu informațiile pe care le-ați primit.

Nici cuvintele lui Vader, nici prezența sa dușmănoasă

nu părură să aibă vreun efect asupra fetei.

— Nu știu nimic despre prostiile pe care le îndrugi acolo, îi replică ea scurt, privind într-o parte. Sînt membru al Senatului în misiune diplomatică spre...

— Spre partea destinată ție în Alianța Rebelilor, declară Vader, întrerupînd-o acuzator. De asemenea, ești o trădătoare.

Își întoarse privirea spre un ofițer din apropierea sa.

— Luați-o!

Reuși să-l ajungă cu un scuipat și saliva ei sfîrîi pe armura încă fierbinte. Vader îndepărtă jignitoarea materie în tăcere, în timp ce o urmărea cu interes, așa cum se îndepărta sub escortă, pe culoarul de acces spre crucișător.

Un soldat mic și subțirel, purtînd însemnul de comandant imperial se apropie de Vader.

— Este periculos s-o reținem, îndrăzni ofițerul, privind și el în urma fetei. Dacă se află despre asta va fi multă rumoare în Senat. Afacerea va stîrni simpatie pentru rebeli.

Comandantul privi în sus, spre fața inexpresivă de metal, apoi adăugă:

— Ar trebui eliminată imediat.

— Nu. Îndatorirea mea este să localizez acea fortăreață ascunsă a lor, replică liniștit Vader. Toți spionii lor au fost eliminați - de noi sau de ei înșiși. Prin urmare, ea este singura mea cheie care să mă conducă la ascunzătoare. Și intenționez să mă folosesc din plin de ea. Am s-o storc pînă la ultima picătură, dacă va fi nevoie - voi afla cu orice preț poziția bazei rebelilor.

Comandantul își țuguie buzele și clătină ușor din cap, poate cu puțină compătimire, gîndindu-se la femeie.

— Va muri înainte să dea vreo informație.

— Las' pe mine, răspunse Vader cu o indiferență glacială.

Se gîndi un moment, apoi continuă:

— Emiteți un semnal de avarie în bandă largă. Transmiteți că nava senatorului a întâlnit o grupare neașteptată de meteoriți pe care n-a putut să-i evite. Înregistrările arată că scuturile de protecție au fost zdrobite și carena navei perforată, producând prin decompresie pierderea a pînă la nouăzeci și cinci la sută din atmosfera internă. Informați Senatul și pe tatăl ei că toți membrii echipajului au pierit.

Un pluton de soldați oboșiți se îndreptă țintă spre comandant și Lordul Întunericului. Vader îi privi așteptînd.

— Benzile de date nu sînt la bordul navei. Nu există vreo informație de valoare în băncile de date ale navei și nici vreo urmă de ștergere, recită mecanic un ofițer. Nu s-au efectuat transmisii în spațiul cosmic după ce am intrat în contact cu ei. O capsulă de salvare defectă a fost ejectată în timpul luptelor, dar s-a confirmat imediat că la bordul ei nu se afla nici o formă de viață.

Vader căzu pe gînduri.

— Se poate să fi fost o capsulă defectă, medită el, dar care să conțină și înregistrările. Benzile nu sînt forme de viață. După toate probabilitățile, persoana care le va găsi le va ignora importanța și le va șterge pentru a le folosi în scopuri proprii. Și totuși...

— Trimiteți un detașament să le recupereze sau să se asigure că nu sînt în capsulă, ordonă el în sfîrșit comandantului și ofițerului care asculta atent. Fiți cît mai discreți cu putință. Nu este nevoie să atragem atenția, nici chiar aici, în această lume mizerabilă, aflată printre avanposturi.

Pe cînd ofițerul și soldații se îndepărtau, Vader își întoarse privirea spre comandant.

— Vaporizează nava asta. Nu trebuie să lăsăm nici o urmă. Cît despre capsulă, nu pot risca să cred că a fost o simplă defecțiune. Datele pe care le-ar putea conține, s-ar putea dovedi prea periculoase. Urmărește acțiunea personal, comandante. Dacă benzile acelea există,

trebuie recuperate și distruse cu orice preț.

Apoi adăugă cu satisfacție:

— Cu misiunea încheiată și cu senatorul în mâinile noastre, vom asista la spectacolul ultimelor clipe de viață ale acestei absurde Rebeliuni.

— Totul va decurge conform ordinelor tale, Lord Vader, încuviință comandantul.

Cei doi intrară pe culoarul de acces, îndreptându-se spre crucișător.

— Ce loc pustiu!

3PO se întoarse prudent să privească spre locul unde zăcea capsula pe jumătate arsă, în nisip. GiroSCOapele lui interne nu se stabilizaseră încă după aterizarea dură. Aterizare! Simpla formulare a termenului îl flata nejustificat pe anostul său asociat.

Pe de altă parte, presupunea că ar trebui să-i fie recunoscător pentru că ajunseseră aici teferi și nevătămați. Deși, medită el studiind peisajul sterp, încă nu era sigur că-i aștepta o viață mai bună aici decât pe distrugătorul galactic, dacă ar fi rămas pe el.

Într-o parte, coline înalte de gresie dominau linia orizontului. În toate celelalte direcții nu se vedeau decât șiruri nesfârșite de dune mișcătoare, asemenea unor dinți galbeni și lungi, întinzându-se kilometru după kilometru, până departe. Oceanul de nisip se contopea cu strălucirea orbitoare a cerului, încât nu mai puteai distinge unde se termina unul și unde începea celălalt.

O umbră de nor din particule fine de nisip se ridică în urma celor doi roboți ce se îndepărtau de capsulă. Vehiculul, o dată ce misiunea sa se încheiase, devenise complet nefolositor. Nici unul dintre roboți nu fusese programat pentru deplasarea pe jos pe acest tip de teren, așa că ei se văzură nevoiți să lupte din greu ca pe suprafața instabilă.

— Se pare că ne-a fost dat să suferim, gemu 3PO, autocompătimindu-se. Ce viață împruțită.

Tresări când ceva îi scîrțîi în piciorul drept.

— Trebuie să mă odihnesc pînă nu mă fac bucăți. Componentele mele interne nu s-au refăcut încă după prăbușirea nebunească pe care tu o numești aterizare.

Se opri dar R2-D2 își văzu de drum. Micul robot executase o întoarcere bruscă și acum se deplasa încet dar ferm spre cel mai apropiat platou.

— Hei, strigă C-3PO.

R2-D2 ignoră apelul, văzîndu-și de drum.

— Unde naiba te duci?

De-abia acum R2-D2 se opri și începu să emită semnalul electronic al unei explicații, în timp ce C-3PO se străduia extenuat să-l ajungă din urmă.

— Eu n-o iau pe-acolo, hotărî C-3PO după ce R2-D2 își încheie explicațiile. E prea stîncos.

Gesticulă arătînd în direcția pe care veniseră, la cîteva grade depărtare de roci.

— Pe-aici e mult mai ușor.

O mîină metalică flutură a lehamite în direcția platourilor înalte.

— Oricum, ce te face pe tine să crezi că sînt așezări omenești în partea aceea?

Un fluierat prelung izvorî din interiorul lui R2.

— Să nu faci pe specialistul cu mine, auzi? îl avertiză 3PO. Cred că m-am săturat pînă-n gît de hotărîrile tale.

R2 piui scurt.

— Bine, du-te pe unde vrei, îi spuse 3PO cu mărinimie. Încă din prima zi ai să te îngropi în nisip, mogîldeață mioapă ce ești.

Îl îmbrînci disprețuitor, expediindu-l în tumbe, în jos, spre baza unei pante ușoare. C-3PO o porni către orizontul orbitor și difuz. Aruncă o privire peste umăr:

— Și să nu te prind că vii după mine să-mi ceri ajutor, amenință el, pentru că n-o să-ți dau.

Sub creasta dunei, R2 se ridică cu greu. Stătu cît să-și curețe unicul ochi electronic cu ajutorul brațului artificial. Scoase un chelălăit electronic care se apropie rezonabil de ceea ce însemna expresia furiei umane. Apoi, murmurînd încetișor pentru sine, se întoarse și începu să se tîrască spre creasta de gresie, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Cîteva ore mai tîrziu, 3PO istovit, cu termostatul supraîncărcat și îndreptîndu-se vertiginos spre un colaps datorat caniculei, se deplasa către vîrfurile a ceea ce spera el să fie ultima dună. În apropiere, resturi de coloane și contraforturi decolorate, oasele calcificate ale unor sălbăticiuni imense alcătuiau o piatră de hotar de rău augur. Ajungînd pe creasta dunei, C-3PO privi nerăbdător în fața sa. În locul multașteptatei verdeți, semn al civilizației umane, văzu numai o mulțime de dune, identice ca formă și care nu făgăduiau mai mult decît aceea pe care se afla acum. Ultima dintre ele, așa cum o vedea el, era chiar mai înaltă decît cea pe care tocmai o urcase.

3PO se întoarse și privi înapoi, spre îndepărtatul platou stîncos care devenea tot mai nedeslușit datorită distanței și turbulenței produse de aerul fierbinte.

— Ei, pitic dereglat și tîmpit ce ești, mormăi 3PO, neputînd nici măcar acum să admită pentru sine că, poate doar din întîmplare, R2 ar fi putut să aibă dreptate. E numai vina ta. M-ai tras pe sfoară făcîndu-mă s-o iau pe-aici, dar nici ție n-o să-ți fie mai bine.

Și nici lui, dacă nu persevera. Așa că făcu un pas. Auzi însă ceva scrîșnind ușurel în încheietura unui picior. Cuprins de o spaimă electronică, se așeză și începu să-și culeagă nisipul din încheieturile acoperite cu o crustă abrazivă.

Putea continua drumul pe care pornise, își spuse el. Sau putea să-și recunoască o eroare în raționament și atunci n-avea decît să încerce să-l ajungă din urmă pe

R2-D2. Nici una dintre aceste perspective nu-i prea dădea ghes.

Mai exista însă și o a treia variantă. Putea rămîne pe loc, sclipitor în lumina orbitoare, pînă cînd articulațiile i s-ar fi blocat, circuitele interne i s-ar fi supraîncălzit și fotoreceptorii i s-ar fi ars din pricina ultravioletoarelor. Ar fi urmat să devină și el un monument al puterii distrugătoare a sistemului binar, asemenea organismului colosal al cărui cadavru descărnat tocmai îl ocolise.

Deja receptorii săi erau pe ducă, reflectă el. I se părea că vede ceva mișcîndu-se în depărtare. Fata Morgana, probabil. Nu, nu... fără discuție, era o lumină reflectată pe un obiect metalic care se deplasa înspre el. Speranțele îi renăscură. Ignorînd avertismentele date de senzorii piciorului avariat, se ridică și se porni să fluture nebunește din brațe.

Văzu acum cu claritate că era vorba de un vehicul, de un tip însă necunoscut lui. Dar era un vehicul, cu siguranță, și asta implica inteligență și tehnologie. În tulburarea lui, neglijă să se gîndească la posibilitatea că acea inteligență ar putea fi de altă natură decît cea umană.

— Așa că am tăiat energia, am închis turbinele din spate și am trecut ușor prin spatele lui Deak, termină Luke de povestit, agitîndu-și energic brațele.

Se plimba cu Biggs la umbră, în afara centralei. De undeva, dinăuntru, se auzea zgomot de metal prelucrat, semn că, în sfîrșit, Fixer se apucase de reparații, alături de asistentul său robotic.

— Eram atît de aproape de el, continuă Luke agitat. Am crezut c-o să-mi pîrlesc aparatura. De fapt, mi-am bușit avioneta destul de rău.

Această amintire îl făcu să se încrunte.

— Unchiul Owen a fost foarte supărat. Nu m-a mai lăsat să zbor tot sezonul.

Nu fu amărît mai mult de o clipă. Amintirea părții plăcute a isprăvii sale se revărsă peste imaginea nechibzuinței gestului.

— Trebuia să fi fost și tu acolo, Biggs.

— Ai face mai bine s-o lași mai moale cu astea, îl atenționează prietenul său. Oi fi tu cel mai tare pilot acrobatic din regiunea asta a Mos Eisleyului, dar, Luke, să știi, avioanele astea mici pot fi periculoase. Sînt îngrozitor de rapide pentru niște aparate troposferice. Mai rapide, decît ar trebui. Mai joacă-te tu de-a jocheul cu motoarele și într-o zi, unul o să facă bum!

Biggs lovi violent cu pumnul în palma celeilalte mîini.

— Și-ai să ajungi o pată întunecată pe un perete de canion.

— Ia uite cine vorbește, replică Luke. Acum, după ce-ai fost pe cîteva nave mari galactice, pilotate automat, începi să vorbești ca unchiu-meu. Ce mai, te-ai rasat la oraș.

Se răsuci vioi spre Biggs și acesta îi blocă ușor mișcarea, schițînd totodată un gest apatic de contraatac.

Nepăsătoarea încîntare de sine pe care o afișa Biggs se preschimbă în ceva mai uman:

— Mi-a fost dor de tine, puștiule.

Luke privi încurcat, într-o parte.

— Totuși, Biggs, lucrurile s-au mai schimbat de cînd ai plecat tu. A fost atît de... – Luke caută cuvîntul potrivit, dar în cele din urmă încheie neputincios... atît de liniște.

Își perinda privirea pe străzile nisipoase și pustii din Anchorhead.

— Liniște și iar liniște și altceva nimic, pe cuvînt.

Biggs deveni tăcut, gîndindu-se la ceva. Se uita în jur. Aici, afară, erau singuri. Ceilalți se întorseseră în răcoarea relativă a centralei electrice. Pe cînd se apropie și mai mult de el, Luke simți o solemnitate neobișnuită în tonul vocii prietenului său.

— Luke, nu m-am întors doar ca să spun la revedere,

sau ca să mă umflu în pene în fața tuturor că am făcut Academia.

Păru din nou că ezită, nesigur pe el. Apoi, ca să nu mai aibă prilejul de a da înapoi, aruncă repede:

— Vreau să știe cineva. Nu pot să le spun părinților.

Cu gura căscată la Biggs, Luke nu reuși decît să îngaime:

— Cum adică? Ce tot spui?

— Vorbesc despre ceea ce s-a tot discutat pînă acum la Academie... și în alte părți, Luke. Discuții serioase, grave. Mi-am făcut cîțiva prieteni noi, din alte sisteme. Am căzut de acord asupra felului în care se desfășoară anumite lucruri și - vocea lui scăzu conspirativ - cînd vom ajunge într-unul din sistemele periferice, avem de gînd să abandonăm nava și să trecem la Alianță.

Luke își întoarse privirea spre Biggs, încercînd să și-l închipuie pe prietenul său - cel amator de plăceri, nepăsător, cel care-și trăiește clipa - ca pe un patriot înfierbîntat de fervoarea răzvrătirii.

— Vrei să treci de partea rebelilor? izbucni el. Probabil că glumești. Cum?

— Vorbește mai încet, te rog, spuse Biggs prevenitor, privind pe furiș spre centrală. Ai o gură cît o șură.

— Iartă-mă, șopti repede Luke. Vorbesc încet... Uite ce-ncet vorbesc. De-abia-mă auzi și tu...

Biggs îl întrerupse și continuă:

— Un prieten de-al meu de la Academie are un alt prieten pe Bestine, care ne-ar putea ajuta să intrăm în contact cu o bază militară rebelă.

— Un prieten de-al lui... Ești nebun, hotărî Luke cu convingere, sigur că prietenul lui o luase razna. Acest prieten la mîna a doua poate fi un agent imperial. Vei sfîrși la Kessel sau și mai rău. Imperiul ar fi trebuit să le distrugă cu mulți ani în urmă, dacă aceste avanposturi ar fi într-adevăr atît de multe și atît de ușor de găsit.

— Știu că-i foarte riscant, admise Biggs fără tragere

de inimă. Dar dacă nu îi contactez așa, atunci – o lumină ciudată apăru în ochii lui, un amestec între o maturitate proaspăt câștigată și... altceva – voi face ce îmi stă în putință de unul singur.

Îl privi insistent pe prietenul său.

— Luke, să știi că n-am de gând să aștept pînă cînd Imperiul mă va obliga să mă înrolez. În ciuda a ceea ce auzi tu pe canalele oficiale de informare, Rebeliunea capătă amploare, se extinde. Și vreau să fiu de partea dreptății... partea în care cred.

Vocea lui căpătă o inflexiune neplăcută și Luke se întrebă ce-o fi văzînd el cu ochii minții.

— Ar fi trebuit să auzi și tu cîteva dintre istorioarele pe care le-am auzit eu, Luke, și să afli despre unele dintre fărădelegile pe care le cunosc eu. Poate că odată, cîndva. Imperiul a fost într-adevăr frumos și măreț, dar oamenii care sînt la putere acum... Clătina din cap cu amărăciune. E putred, Luke, totul e putred.

— Și eu nu pot să mișc nici un deget, mormăi posomorit Luke. Sînt legat de mîini și de picioare în locul ăsta.

Trase un șut în nisipul pe care pășea, zadarnic, căci nisipul te încolțea la fiecare pas în Anchorhead.

— Credeam că în curînd vei urma și tu Academia, remarcă Biggs. Dacă-i așa, atunci ți se va oferi ocazia să scapi de munții ăștia de nisip.

Luke zise cu dispreț:

— Nu-i chiar așa. A trebuit să-mi retrag cererea de înscriere.

Se uita într-o parte, incapabil să facă față privirii neîncrezătoare a prietenului său.

— N-am avut încotro. Am avut o mulțime de probleme cu oamenii nisipurilor. Au făcut cîteva incursiuni chiar și la periferia Anchorhead-ului.

Biggs clătina din cap, neluînd în seamă scuza.

— Unchiul tău ar putea ține în loc o întreagă colonie

de tâlhari cu un aruncător laser.

— Să-i țină departe de casă, da, încuviință Luke. Dar acum, că unchiul Owen și-a instalat, în sfârșit, destule vaporizatoare și toate funcționează, ne așteptam ca pământul să-i răsplătească din plin toate eforturile. Nu poate păzi însă de unul singur toată ferma și spune că mai are nevoie de mine încă un sezon. Nu pot să-l părăsesc acum.

Biggs oftă trist.

— Îmi pare rău pentru tine, Luke. Într-o zi va trebui să înveți să faci diferența între ceea ce pare important și ceea ce este cu adevărat important.

Cu un gest larg, arată de jur împrejur.

— La ce bun toată munca unchiului tău dacă roadele ei sînt acaparate de Imperiu? Am auzit c-au început să monopolizeze comerțul în toate sistemele de la periferie. Nu va trece mult, și unchiul tău, la fel ca toți ceilalți de pe Tatooine, va fi doar un simplu chiriaș robind pentru gloria Imperiului.

— Aici nu s-ar putea întîmpla așa ceva, obiectă Luke cu o convingere pe care, de fapt, n-o simțea. Chiar tu ai spus-o – Imperiul nu-și va bate capul cu bolovanul ăsta.

— Lucrurile se mai schimbă, Luke. Numai teama de revoltă îi mai reține pe mulți dintre cei ce au puterea de la cine știe ce grozăvii. Dar dacă această teamă va fi complet îndepărtată... Sînt două lucruri pe care oamenii n-au fost niciodată în stare să și le satisfacă: curiozitatea și lăcomia. Și nu sînt prea multe cele care să mai stîrnească curiozitatea înalților funcționari imperiali.

Amîndoi tăcură. Un vîrtej de nisip mătură strada maiestuos, și tăcut, apoi se sparse de un zid în nenumărate alte vîrtejuri mai mici ce se împrăștiară în toate zărilor.

— Aș vrea să vin cu tine, șopti Luke într-un tîrziu. Își ridică privirea. Mai stai mult pe-aici?

— Nu. De fapt, chiar mîine dimineață trebuie să fiu la

întîlnirea cu *Ecliptic*.

— Atunci... Asta înseamnă... că n-am să te mai văd.

— De ce? Poate că într-o bună zi..., zise Biggs încrezător. Fața i se luminează într-unul din acele zîmbete dezarmante ale lui. N-am să uit de tine. Între timp ai grijă să nu nimerești în vreun perete de canion.

— Voi intra la Academie sezonul următor, insistă Luke, mai mult ca să se încurajeze pe sine decît pe Biggs. După aceea, cine știe ce voi face? Vocea lui trăda hotărîre. În orice caz, nu mă voi lăsa înrolat în flota galactică, asta-i sigur. Ai grijă de tine. Tu... vei fi în totdeauna cel mai bun prieten al meu.

Nu simțiră nevoia să-și strîngă mîna. Trecuseră de mult de etapa asta.

— Pe curînd, Luke, spuse Biggs.

Se întoarse și intră în centrală, Luke îl privi dispărînd înăuntru. Gîndurile lui erau la fel de haotice și de frenetice ca și imprevizibilele furtuni de nisip de pe Tatooine.

Fenomenele deosebite, specifice planetei Tatooine, erau puține la număr. Printre acestea, remarcabile erau cețurile misterioase ce se ridicau cu regularitate de la sol, în locurile unde nisipurile deșerturilor se spărgeau, asemeni valurilor unei mări, de neclintitele stînci și platouri.

În deșertul arzător, ceața părea la fel de nefirească ca și prezența unui cactus pe un ghețar. Cu toate acestea însă, ea exista. Meteorologii și geologii îi dezbăteau originea, murmurînd teorii greu de crezut despre apa suspendată în cavitățile din interiorul stîncilor de gresie din adîncurile planetei și despre reacții chimice imposibil de înțeles care făceau ca apa să se ridice la suprafață cînd pămîntul se răcorea și apoi să se strecoare înapoi, în pămînt, la îndoitul răsărit de soare.

Cu fiecare nouă ipoteză se trezeau cu un pas înapoi și, totuși, fenomenul era real.

Nici ceața, nici gemetele stranii ale locuitorilor nocturni ai deșertului nu-l îngrijorau însă pe R2, pe când își croia drum în sus, prin făgașul săpat în piatră al unui torent străvechi, căutînd cea mai ușoară potecă spre vârful podișului. În lumina înserării, tălpile lui late și pătrătoase scoteau un clincănit tot mai puternic pe măsură ce nisipul pe care călca lăsa loc, încet-încet, pietrișului.

Se opri preț de o clipă. I se păru că aude din față un zgomot, ca de metal hîrșit pe piatră. Zgomotul nu se repetă, și el își reîncepu ascensiunea.

În sus, pe făgaș, prea departe pentru a putea fi văzută de jos, o piatră se desprinsese din peretele de stîncă. Silueta minusculă care dislocase întîmplător piatra, se retrase, ca un șoarece, în umbră. Două puncte luminoase străluceau sub cutele unei glugi maronii, la un metru de peretele canionului care se îngusta. Numai reacția imprudentului robot indica faptul că unda țiuitoare îl lovise: pentru o clipă, R2-D2 fu învăluit într-o lumină fluorescentă, stranie. Se auzi un scurt chițait electronic. Apoi suportul tripodal se dezechilibra și micul robot se răsturna pe spate, cu luminile de pe panoul frontal pîlpîind haotic, datorită efectului fascicolului paralizant.

Trei caricaturi de oameni se grăbiră să apară din spatele bolovanilor ce-i ascuseseră vederii. Mișcările lor semănau însă mai degrabă cu cele ale unor rozătoare, și nu erau decît cu puțin mai înalți decît R2-D2. Cînd văzură că un singur fascicul de energie paralizantă imobilizase robotul, își puseră armele ciudate la loc, în tocurile lor. Cu toate acestea, se apropiară cu prudență de mașinăria nemișcată, cu un tremur de lașitate devenită ereditară.

Mantiile lor erau bătucite de praf și nisip. Pupile de un roș-gălbui nesănătos luceau pisicește din adîncul glugilor lor, pe cînd își studiau captivul. Piticii ciudați, numiți

jawa, conversau în orăcăieli prelungi, guturale și distorsionate, asemănătoare vorbirii omenești.

Dacă fuseseră cîndva oameni, așa cum susțineau ipotezele antropologilor, atunci trecuse multă vreme de cînd degeneraseră, pierzîndu-și orice aparență umană.

Apărură și alți jawa. Împreună reușiră tîrîș-grăpiș să coboare robotul în jos pe făgaș.

La baza canionului se afla un transportor blindat, asemănător unei monstruoase sălbăticiuni preistorice. Vehiculul se înălța cîteva zeci de metri deasupra solului, ea un turn în trepte, mai înalte decît un om înalt. Carcasa sa metalică era lovită și ciupită, semn al nenumăratelor furtuni de nisip pe care le îndurase.

O dată ajunși la transportor, jawa își reluară pălăvrăgeala. R2-D2 îi auzea fără să înțeleagă nimic. Nu trebuia să se necăjească din pricina acestui insucces: jawa nu puteau fi înțeleși decît de alți jawa, căci foloseau un limbaj cu variații aleatorii care-i scotea din minți pe lingviști.

Una din acele creaturi scoase dintr-un buzunar al centurii un disc mic și-l aplică pe o laterală a carcasei lui R2. Dintr-o parte a vehiculului gargantuesc, se ivi un tub gros. Îl rostogoliră pe R2 pînă la el apoi se îndepărtară. Se auzi un geamăt scurt, un sunet straniu produs de vidarea puternică a tubului și robotul fu absorbit cu precizie în măruntaiele transportorului, precum un bob de mazăre într-un pai. Odată încheiată această acțiune, jawa fură cuprinși de un nou acces de pălăvrăgeală, după care se precipitară, prin tuburi și pe scări, spre inima transportorului, un adevărat cuib de șoareci ce-și primea prin găuri locatarii.

Prin tubul de absorbție, R2 fu depus, într-un mod nu tocmai plăcut, într-o încăpere strîmtă și cubică. Alături de nenumărate mormane de piese și rămășițe ale unor aparate defecte, aproximativ o duzină de roboți de toate formele și mărimile populau acea încăpere. Cîțiva

se blocaseră într-o conversație electronică. Alții se fîțîiau fără scop printre ei. Dar cînd R2 se rostogoli în încăpere, o voce izbucni în culmea surprizei:

— R2!... tu ești, tu ești! strigă emoționat 3PO, prin întuneric, din imediata apropiere.

Își croi drum spre încă imobilizatului robot depanator și-l îmbrățișă aproape omeneste. Observînd micul disc fixat pe corpul lui R2, își întoarse privirea gînditor spre propriul piept, unde îi fusese și lui atașat un aparat similar.

Mecanisme masive, prost unse, se puseră în mișcare. Scrîșnind și gemînd, monstrul-transportor se răsuci și, tîrîndu-se greoi, dar tenace, dispăru în noaptea pustie.

III

Masa șlefuită din sala de conferințe era la fel de neclintită și de lipsită de suflet, ca și starea de spirit a celor opt ofițeri și senatori imperiali, așezați în jurul ei. Soldați imperiali făceau de gardă la intrarea în încăperea inundată de o lumină rece, ce venea de la sursele de pe masă și din pereți.

Unul dintre cei mai tineri membri ai octetului tocmai vorbea. Afișa atitudinea unuia care ajunsese repede într-un post important, prin metode pe care nu este bine să le pomenești. Generalul Tagge poseda un anumit geniu pervers, dar nu datora acestuia decît parțial ascensiunea în actuala poziție. Anumite însușiri negative se dovediseră la fel de eficiente.

Cu toate că trupul și uniforma sa erau mai curate și mai îngrijite decît ale celorlalți șapte din cameră, nici unul dintre aceștia nu și-ar fi dorit să-l atingă. Era îmbibat pînă la refuz de o anume murdărie pe care mai

mult o bănuiai decît o simțeau. Cu toate acestea, multă lume îl respecta. Sau se temea de el.

— Vă spun, de data aceasta a mers prea departe, insistă generalul cu vehemență. Acest Lord al Sithului care ne-a fost băgat pe gît la ordinul împărtului, va fi pieirea noastră. Cît timp stația spațială de luptă nu va fi în întregime operațională, noi sîntem vulnerabili. Unii dintre voi încă nu-și dau seama cît de bună este organizarea și ce echipamente posedă Alianța Rebelă. Navele sînt excelente, piloții, mai buni decît ai noștri. Și sînt puși în mișcare de ceva mai puternic decît orice motor: perversul lor fanatism reacționar. Sînt mai periculoși decît își închipuie majoritatea dintre voi.

Un ofițer mai în vîrstă, cu fața acoperită de niște cicatrice atît de adînci, încît nici cea mai reușită operație estetică nu le-ar fi putut remedia complet, se foi nervos în scaun.

— Periculoși pentru flota ta spațială, generale Tagge, nu pentru această stație de luptă.

Ochii lui uscați îi cercetară pe toți cei de la masă, trecînd de la unul la altul, în cerc.

— Mă gîndesc că Lord Vader știe ce face. Rebeliunea va continua numai atîta timp cît lașii aceia vor avea un adăpost, un loc unde piloții lor să se poată odihni, iar mașinile să fie reparate.

— Îmi permiți să nu fiu de acord cu tine, Romodi? obiectă Tagge. Consider că inițiativa construirii acestei stații este legată mai mult de dorința personală a guvernatorului Tarkin de a dobîndi putere și recunoaștere decît de o anume strategie militară justificată. Rebelii vor găsi din ce în ce mai mult sprijin în cadrul Senatului, atîta timp cît...

Fu întrerupt de zgomotul ușii care se deschise. Gărzile luaseră poziția de drepti. Toți își întoarseră capetele într-acolo.

În cameră intraseră doi oameni, pe cît de diferiți ca

înfățișare, pe atît de uniți în scop. Cel din imediata apropiere a lui Tagge era slab, cu o față ascuțită, cu părul ca o mătură și cu o expresie a feței de piranha la pîndă. Marele Moff Tarkin, guvernator al numeroaselor teritorii de la granița Imperiului, era eclipsat de statura uriașă a împlătoșatului Lord Vader.

Lipsit de timiditate, dar potolit, Tagge se așază ușurel pe scaun, în timp ce Tarkin își ocupă locul din capătul mesei de conferință. Vader stătea lîngă el, o prezență dominatoare în spatele scaunului guvernatorului. Tarkin îl fulgeră cu privirea pe Tagge, apoi privi în altă parte, de parcă n-ar fi observat nimic. Deși spumega, Tagge rămase tăcut.

Un zîmbet subțire de satisfacție stăruia împietrit pe buzele lui Tarkin cît timp își roti privirea pătrunzătoare de jur împrejurul mesei.

— Domnilor, Senatul Imperial nu va mai constitui de azi înainte o problemă pentru noi. Tocmai am primit un mesaj în care mi se anunța că Împăratul a dizolvat pe timp nelimitat acest organism corupt.

Un val de uimire străbătu adunarea.

— Ultimele rămășițe ale Vechii Republici, continuă Tarkin, au fost în cele din urmă înlăturate.

— Imposibil! interveni Tagge. Cum va menține Împăratul controlul asupra aparatului birocratic imperial?

— Nu trebuie să înțelegi, prin asta că funcția senatorială a fost abolită, explică Tarkin. A fost doar întreruptă pe durata stării de urgență, și zicînd acestea Tarkin zîmbi și mai tăios. Guvernatorii regionali dețin acum controlul direct și au mîină liberă în a-și administra teritoriile. Asta înseamnă că puterea Imperiului poate, în sfîrșit, să-și facă simțită prezența, așa cum se cuvine, în rîndul lumilor sale șovăitoare. De acum înainte, teama va pune frîu acelor guverne locale care ar dori să trădeze. Teamă de flota imperială... și de această stație spațială de luptă.

— Și cum rămîne cu revolta de-acum? vru să știe

Tagge.

— Dacă rebelii ar reuși cumva să obțină accesul la schema tehnică completă a acestei stații spațiale, este foarte puțin probabil că vor izbuti să depisteze un punct slab de care să profite pentru un succes de altfel minor, în caz de atac.

Surîsul lui Tarkin se preschimbă într-un rînjit superior.

— Desigur, știm cu toții cît de bine păzite, cît de atent protejate sînt aceste informații vitale. Este practic imposibil ca ele să fi căzut în mîinile rebelilor.

- Datele tehnice la care, indirect, te referi se vor întoarce curînd în mîinile noastre, mormăi furios Vader. Dacă...

Tarkin îl întrerupse pe Lordul Întunericului, așa cum nici unul dintre cei de la masă n-ar fi îndrăznit să facă:

— N-are nici o importanță. Orice atac al rebelilor asupra acestei stații ar fi un gest sinucigaș, sinucigaș și lipsit de noimă - indiferent de informațiile pe care au reușit să le obțină. După ani îndelungați de muncă în secret pentru construirea ei, declară Tarkin cu evidentă plăcere, stația a devenit forța hotărîtoare în această parte a universului. Evenimentele de aici nu vor mai fi determinate de soartă, de legi, sau de orice alt factor de influență... Ele vor fi hotărîte de această stație.

O mînă masivă în mînușă metalică făcu un semn ușor, și unul din paharele pline de pe masă se îndreptă ascultător spre ea. Lordul Întunericului continuă pe un ton ușor muștrător:

— Nu fi prea mîndru de teroarea tehnologizată pe care ai semănat-o, Tarkin. Puterea de a distruge un oraș, o lume, un întreg sistem este încă insignifiantă în comparație cu Forța.

— *Forța*, rînji disprețuitor Tagge. Nu încerca să ne sperii *pe noi* cu vrăjitoriile tale, Lord Vader. Deplorabilul tău devotament față de această mitologie perimată nu

te-a ajutat să recuperezi înregistrările și nici nu te-a dăruit cu destulă clarviziune ca să poți localiza fortăreața ascunsă a rebelilor. Păi, e suficient să faci pe cineva să rîdă de...

Ochii lui Tagge se bulbucară dintr-o dată. Își duse mîinile la grt pe cînd fața începu să-i capete o îngrijorătoare nuanță vineție.

— Găsesc supărătoare lipsa ta de credință, zise Vader cu indulgență.

— Ajunge, se răsti Tarkin, dezolat. Vader, lasă-!! N-are nici un rost să ne certăm între noi.

Vader ridică din umeri, ca și cînd toate acestea n-ar fi avut nici o importanță pentru el. Tagge se prăbuși în scaun și începu să-și maseze gîtul, nedezipindu-și privirea circumspectă de pe uriașul întunecat.

— Lordul Vader ne va dezvălui localizarea fortăreței rebelilor atunci cînd această stație va fi atestată ca operațională, declară Tarkin. O dată cunoscută ascunzătoarea, ne vom îndrepta spre ea și-o vom distruge în totalitate, zdrobind dintr-o singură lovitură această revoltă patetică.

— Să fie precum dorește împăratul! adăugă Vader cu o undă de sarcasm.

Dacă vreunul dintre potenții de la masă a considerat inadmisibil tonul ireverențios al lui Vader, o singură privire aruncată lui Tagge i-ar fi fost suficientă pentru a renunța să menționeze acest lucru.

Închisoarea întunecoasă duhnea a ulei rînced și a lubrifianti învechiți ca un adevărat cimitir de mașini. 3PO îndura și el cum putea atmosfera imposibilă. Trebuia să se chinuie încontinuu pentru a nu se lăsa proiectat în pereți sau a nu se izbi de vreun tovarăș de călătorie, la fiecare nouă și neașteptată zgîlțitură. Pentru a-și conserva energia – dar și pentru a scăpa de torentul ne-

curmat de văicăreli pe care-l revărsa asupra lui prietenul său mai înalt – R2 își decuplase toate funcțiile exterioare. Zăcea inert pe o grămadă de componente secundare, într-o sublimă nepăsare față de soarta lor.

— Oare nu se va sfârși niciodată? gemu 3PO când o nouă zdruncinătură îi zgâlțâi pe ocupanții închisorii.

Formulase deja și apoi repetase din memorie peste cincizeci de finaluri oribile. Era sigur doar că sfârșitul ce-i aștepta urma să fie mai rău decât orice și-ar fi putut imagina.

Apoi, fără veste, se petrecu ceva mai neliniștitor chiar și decât o izbitură, fie ea foarte puternică. Tînguiala transportului încetă brusc și o dată cu ea se opri și vehiculul, ca un fel de răspuns la frământările lui 3PO. Un bîzîit nervos se înalță din rîndul roboților care mai păstrau încă o aparență de receptivitate senzorială în timp ce făceau speculații cu privire la locul în care se aflau și la soarta ce-i aștepta.

Cel puțin 3PO aflase cine erau cei ce-l înrobiseră și scopurile pentru care o făcuseră. Alți roboți captivi îi explicaseră natura cvasi umană a poporului nomad jawa. Călătorind în enormele lor zigate mobile, cutreierau prin cele mai neospitaliere regiuni în căutare de minerale valoroase... și de mașinării recuperabile. Nu fuseseră văzuți niciodată altfel decât purtînd pelerinele lor de protecție și măștile împotriva nisipului, așa că nimeni nu știa prea bine cum arătau de fapt. Aveau însă reputația de a fi foarte urîți. 3PO nu avea nevoie de dovezi mai convingătoare.

Se aplecă peste prietenul său încă imobil și începu să-i scuture cu fermitate trupul atît de asemănător unui butoi. Sensorii epidermici ai lui R2 se activară și luminile de pe panoul frontal al micului robot începură să se aprindă una cîte una.

— Trezește-te, trezește-te! îl îmboldi 3PO. Ne-am oprit undeva.

Asemenea altor cîtorva roboți dotați cu imaginație, ochii săi cercetau îngrijorați pereții metalici, așteptîndu-se să vadă cum se deschide un chepeng mascat, și cum pătrunde înăuntru un braț mecanic uriaș, ce începe să-l caute bîjbîind.

— Nu mai e nici o îndoială, s-a zis cu noi! declama el jelindu-se, în timp ce R2 se ridică în picioare, revenindu-și încetul cu încetul la starea de funcționare.

— Crezi că ne vor topi?

Tăcu cîteva clipe, apoi adăugă:

— De fapt, ceea ce mă înnebunește este așteptarea asta.

Deodată, peretele mai îndepărtat al încăperii culisă într-o parte și peste ei năvăli lumina de un alb orbitor a unei dimineți de pe Tatooine. Sensibili fotoreceptori ai lui 3PO se forțară din greu să se autoregleze în timp util, pentru a putea evita o avarie serioasă.

Cîțiva jawa respingători se cățărară cu agilitate în cameră; erau înveșmîntați în aceleași pelerine jagoase pe care 3PO le observase înainte. Folosindu-se de arme portabile de o construcție necunoscută, începură să înghiontească roboții. Înghițind metalic în sec, 3PO putu vedea că unii dintre aceștia nu mai mișcau.

Lăsîndu-i în pace pe aceștia din urmă, jawa îi mînară afară pe cei capabili să se miște. 3PO și R2 se aflau printre ei. Amîndoi se treziră făcînd parte dintr-o linie neregulată.

Apărîndu-și ochii de lumina strălucitoare, 3PO văzu că erau cinci roboți în total, aliniați de-a lungul uriașului transportor. Nici nu-i trecea prin gînd să evadeze. Un astfel de concept era cu totul străin unei inteligențe artificiale. Cu cît robotul era mai inteligent, cu atît conceptul, mai greu de imaginat și mai oribil. În plus, dacă ar fi încercat să evadeze, senzorii interni ar fi depistat această defecțiune de logică critică și i-ar fi topit toate circuitele din creier.

El se ocupa acum de studiul vaporizatoarelor și al domurilor de mici dimensiuni care indicau prezența în subteran a unui habitat uman mai mare. Cu toate că nu mai văzuse un astfel de tip de construcție, 3PO își dădu seama după semnele exterioare că așezarea era modestă, și izolată.

Gîndurile negre ce și le făcuse, bănuind că urma să fie demontat sau că avea să robească în vreo mină la temperaturi înalte, păliră încet. Moralul îi creștea implicit.

— Poate că n-o să fie chiar așa de rău, pînă la urmă, murmură el plin de speranță. Dacă i-am putea convinge pe acești paraziți pe două picioare să ne dea drumul de aici, am putea intra din nou în serviciul unor oameni rezonabili și-ar fi mai bine decît să ne topească și să nu rămînă din nou decît o baie de zgură.

Singurul răspuns pe care-l scoase de la R2 fu un ci-ri-rit neangajat. Amîndoi tăcură cînd cîțiva jawa începură să se agite în jurul lor, străduindu-se să îndrepte un biet robot cu șira spinării îndoită grav și să mascheze o creștătură sau o zgîrietură cu lichid și praf.

Cum doi dintre ei se repeziseră și începuseră să-și facă de lucru la epiderma lui bătucită cu nisip, 3PO se chinui să-și înăbușe expresia unui dezgust. Una dintre multiplele funcții analoge celor umane era și aceea de a reacționa prompt la mirosurile dezagreabile. După toate aparențele, jawa nu cunoștea igiena. Dar era sigur că nu s-ar alege cu nimic bun, dacă le-ar atrage atenția asupra acestui fapt.

Insecte mici roiau în jurul capetelor lor, dar jawa le ignorau. Se părea că aceste năpaste minuscule erau considerate firești ca un braț sau un picior suplimentar.

3PO era atît de captivat de propria-i remarcă, încît nu observă cele două siluete ce se îndreptau spre ei, venind din direcția domului cel mai mare. R2 trebui să-l facă atent, înghiontindu-l ușurel.

Primul bărbat degaja un aer de oboseală aspră și

aproape cronică întipărită pe fața lui de atîția ani de cînd se lupta cu vitregiile mediului. Părul lui încărunțit, ca dat cu ipsos, se vedea într-o încurcătură de șuvițe răsucite. Praful îi tăbăcise chipul, mîinile, hainele și gândurile. Dar trupul, dacă nu spiritul, îi era încă puternic.

Micșorat proporțional față de trupul athletic al unchiului său, Luke pășea în umbra acestuia, cu umerii căzuți, mai degrabă deprimat, decît istovit. Se gîndea la o mulțime de lucruri care nu aveau prea multe puncte comune cu agricultura, dar în schimb aveau legătură cu viitorul lui și cu angajamentul luat de prietenul său care plecase de curînd pentru a începe o carieră mai aspră, dar și mai bine recompensată, undeva departe, dincolo de văzduhul albastru de deasupra.

Cel cu trup athletic se opri în fața adunării și începu un dialog ciudat, chițăit, cu șeful jawa. Cînd doreau, piticii se puteau face înțeleși.

Luke stătea în apropiere, ascultînd cu indiferență. Apoi își tîrî picioarele în urma unchiului său, care începuse să inspecteze cei cinci roboți, oprindu-se doar din cînd în cînd ca să-i șoptească un cuvînt, două, nepotului său. Îi era greu să-i dea atenție, cu toate că știa că ar fi trebuit să învețe.

— Luke! Luke! strigă o voce.

Părăsind conversația, în care liderul jawa ridica în slăvi virtuțile fără seamăn ale celor cinci roboți, iar unchiul îi replica în batjocură, Luke se îndreptă către marginea apropiată a unei curți subterane și privi scrutaător în jos.

O femeie voincă, cu o expresie de vrabie zăpăcită, trebăluia aferată printre plante decorative. Se uită în sus, la el.

— Luke, dacă Owen cumpără un translator, să-i spui neapărat să se asigure că vorbește bocce.

Se întoarse și privi înapoi, peste umăr, studiind colecția pestriță de mașini obosite.

— Se pare că nu prea avem ce alege, dar oricum o să-i amintesc unchiului, îi strigă în jos, femeii.

Ea dădu din cap spre el, apoi Luke se depărtă, revenind lângă Owen.

După toate aparențele, acesta luase deja o decizie, oprindu-se la un mic robot semi-agricol, similar ca formă cu R2-D2, cu excepția faptului că multiplele brațe auxiliare ale acestuia erau dotate cu dispozitive pentru funcții variate. Ieșise din linie la un ordin și acum se bîțîia prin spatele lui Owen Lars și al șefului jawa, care se potolise temporar.

Apropiindu-se de capătul liniei, privirea fermierului se opri cercetătoare asupra finisajului de bronz acoperit cu nisip, dar încă strălucitor, al robotului înalt de tip 3PO.

— Presupun că funcționezi, mormăi Owen către robot. Cunoști obiceiurile și protocolul?

— Dacă cunosc protoeolul? se auzi vocea lui 3PO, ca un ecou, pe cînd fermierul îl inspecta din cap pînă-n picioare.

Robotul era hotărît să-l umilească pe jawa cînd acesta veni să-i scoată în evidență talentele.

— Dacă cunosc porotocolul?! Păi este prima mea funcție. De asemenea, sînt bun...

— N-am nevoie de un android de protocol, îi aruncă sec fermierul.

— Nu vă condamn, domnule încuviință repede 3PO. Sînt absolut de acord cu dumneavoastră. Este un lux lipsit de utilitate, într-un astfel de climat. Și pentru cineva cu preocupările dumneavoastră, un android de protocol n-ar fi decît o risipă de bani. Nu, domnule, versatilitatea este al treilea nume al meu. 3PO – V de la versatilitate – la ordinele dumneavoastră. Am fost programat pentru mai mult de treizeci de activități secundare care necesită doar...

— Eu am nevoie, îl întrerupse fermierul, arătînd o desconsiderație arogantă pentru încă neenumeratele

funcții secundare ale lui 3PO, de un android care cunoaște ceva din limbajul binar al vaporizatoarelor de umezeală cu program independent.

— Vaporizatoare! Amîndoi avem noroc, replică 3PO. Prima mea atribuție de seamă a fost aceea de programator al ridicătoarelor de sarcină în sistem binar. Foarte asemănătoare în construcție și ca memorie funcțională cu vaporizatoarele dumneavoastră. Mai c-ai putea să spui...

Luke îl bătu pe umăr pe unchiul său și îi șopti ceva la ureche. Owen încuviință din cap, apoi își întoarse din nou privirea la atentul C-3PO.

— Vorbești bocce?

— Desigur, domnule, răspunse 3PO încrezător în șansa pe care i-o oferea un răspuns absolut sincer. Este ca o a doua limbă pentru mine. Vorbesc bocce la fel de fluent ca...

Fermierul părea hotărît să nu-l lase deloc să termine o propoziție.

— Taci din gură.

Owen Lars se uită în jos, la jawa.

Am să-l iau și pe-ăsta.

— Am tăcut din gură, răspunse repede 3PO, reușind cu greu să-și ascundă bucuria de a fi fost ales.

— Du-i jos în garaj, îl instrui pe Luke. Vreau să mi-i cureți pe amîndoi pînă la cină.

Luke se uită chiorîș la Owen.

— Dar trebuie să mă duc pînă la centrala Tosche să iau niște convertori electrici noi, și...

— Nu mă minți, Luke, îl avertiză unchiul cu severitate. Nu mă supăr dacă îți pierzi timpul cu prietenii tăi tîrîie-brîu, dar asta numai după ce îți termini treburile. Și-acum, pe cai. Și nu uita, pînă la cină.

Descurajat, Luke își îndreptă iritarea spre 3PO și micul robot agricol. Mai bine decît să polemizeze cu unchiul său.

— Voi doi, urmați-mă!

Pe cînd se îndreptau spre garaj, Owen începu să negocieze prețul cu șeful jawa.

Alți jawa îi mînau pe ceilalți trei roboți înapoi, în transportor; dintr-o dată se auzi un piuit aproape patetic. Luke se întoarse și văzu un robot de tipul R2 părăsind formația și îndreptîndu-se spre el. Un jawa acționă imediat un buton de telecomandă care activa discul fixat de carcasa lui R2 și acesta fu imobilizat.

Luke îl studie plin de curiozitate pe robotul rebel. 3PO începu să zică ceva, dar analizînd mai atent circumstanțele, se răzgîndi și rămase tăcut, privind țintă înainte.

În clipa următoare, ceva țiuu ascutit în apropiere. Luke privi în jos și văzu că placa superioară de pe capul robotului agricol plesnise. Ceva scîrția înăuntru lui. O clipă mai tîrziu, din mașină începură să sară componentele interne, împrăștiindu-se în toate părțile, pe solul nisipos.

Luke se aplecă să inspecteze mașinăria defectă. Strigă:

— Unchiule Owen, servomotorul central al cultivatorului a crăpat. Ia privește...

Își băgase mîinile înăuntru, încercînd să-l regleze, dar și le retrase în grabă căci înăuntru izbucni o flamă de scurtcircuit. Mirosul de izolație arsă și de circuite corodate se revărsa impregnînd aerul curat al deșertului cu acel miros persistent, usturător, specific morții unei mașinării.

Owen Lars îl săgeta cu privirea, de sus, pe nervosul jawa.

— Ce soi de gunoaie vrei să ne bagi pe gît?

Jawa protesta cu voce tare, indignat, dar avînd în același timp grijă să se retragă precaut cîtiva pași de lîngă omul cel solid. Îl îngrijora faptul că acesta se afla între el și adăpostul liniștitor oferit de transportor.

Între timp, R2 o ștersese din grupul roboților ce erau duși înapoi, spre fortăreața mobilă. Nu-i fu greu s-o facă de vreme ce toți jawa erau absorbiți de disputa dintre liderul lor și unchiul lui Luke. Lipsindu-i mobilitatea suficientă pentru a putea gesticula energic, R2 scoase dintr-o dată un chiuit ascutit din care se opri numai după ce îi atrase atenția lui 3PO.

Bătîndu-l ușurel pe umăr pe Luke, androidul înalt îi șopti conspirator la ureche:

— Dacă-mi permiteți, tinere domn, vă pot spune că acest robot de tip R2 este un adevărat chilipir. Se află în stare foarte bună. Cred că aceste creaturi nici n-au habar cît de bine funcționează. Nu vă lăsați înșelat de faptul că este plin de praf și nisip.

Oricum, Luke avea obiceiul să hotărască pe moment - în bine sau în rău - așa că strigă:

— Unchiule Owen!

Întrerupînd discuția, fără a-l pierde însă din ochi pe jawa, unchiul său îi aruncă o privire. Luke i-l arată pe R2.

— Nu vrem să avem necazuri. Ce-ar fi să-l schimbăm pe ăsta - și arăta spre robotul agricol distrus - cu acela?

Bărbatul mai în vîrstă îl studie pe R2 cu un ochi profesionist, apoi se gîndi la acești jawa, gunoieri pitici ai deșertului. Deși erau niște lași înnăscuți, puteau deveni agresivi. Cu transportorul lor ar fi putut nivela așezămintele omenești, cu tot riscul de a incita întreaga comunitate umană la o răzbunare ucigătoare.

Pus față în față cu o situație din care nici una din părți n-ar fi avut nimic de cîștigat dacă forța prea tare nota. Owen reluă polemica de ochii lumii, înainte de a-și da morocănos consimțămîntul.

Șeful jawa căzu la învoială în silă și ambele părți răsufară ușurate în gînd, că nu se ajunsese la ostilități. Jawa făcea plecăciuni și se miorlăia cu o lăcomie nerăbdătoare. Owen îl plăti.

Între timp, Luke îi conduse pe cei doi roboți spre o

poartă săpată în solul uscat. Cîteva secunde mai tîrziu coborau cu pași mari o rampă curată de pe care dispozitive electrostatice îndepărtau nisipul adus de curenții de aer.

— Să nu care cumva să uiți ce-am făcut pentru tine, mormăi C-3PO, aplecîndu-se spre R2-D2. De ce m-oi pune chezaș pentru tine, cînd nu m-aleg decît cu necazuri de pe urma ta, îmi depășește capacitatea de înțelegere!

Culoarul se lărgi, făcînd loc garajului propriu-zis, în care se aflau îngrămădite în dezordine unelte și componente de utilaje agricole. Multe dintre acestea erau puternic uzate, cîteva se aflau chiar pe punctul de a fi date la casat. Dar lumina dinăuntru era reconfortantă pentru ambii roboți, iar încăperea degaja un aer de familiaritate ce le infuza o senzație de liniște de care nu mai avuseseră parte de multă vreme.

Senzorii olfactivi ai lui C-3PO tresăriră cînd simți aroma ce se degaja din baia încăpătoare aflată aproape în mijlocul garajului.

Luke zîmbi, observînd reacția robotului:

— Da, este o baie de ungere.

Îl cîntări din ochi.

— Și după cîte se pare, nu ți-ar strica vreo săptămînă de scufundare în această baie. Dar nu ne putem permite, așa că n-o să poți petrece decît o după-amiază în ea.

Apoi Luke își îndreptă atenția spre R2-D2 și, apropiindu-se de el, deschise un capac ce proteja mai multe indicatoare.

— Cît despre tine, zise el, însoțindu-și vorbele cu un fluierat de surpriză, nu știu cum te-ai menținut în funcțiune. De fapt, nici nu mă mir, dacă e să mă gîndesc la reticența cu care se despart jawa de fiecare fracțiune de erg pe care nu se simt obligați s-o cedeze. A venit timpul să te reîncarci.

Arătă spre un panou imens de alimentare.

R2 urmări gestul tînărului apoi piui scurt și se deplasă cu pași legănați pînă la acel agregat în formă de cutie. Găsi cablul corespunzător, deschise mașinal un capac de protecție și își introduse fișa în priza încorporată.

3PO se afla deja lîngă bazinul cel mare, care era aproape plin cu un ulei aromatic de curățire. Cu un oftat cît se poate de omenesc, se lăsă să alunece ușurel înăuntru.

— Voi doi, să fiți cuminți, îi atenționa Luke și el se apropie de o avionetă de două persoane.

Era un aparat de mici dimensiuni, suborbital, dar puternic, pe care Luke îl ținea în hangarul garajului-atelier.

— Am și eu treaba mea de făcut.

Din nefericire, gîndurile lui Luke erau încă îndreptate spre întîlnirea de adio pe care o avusese cu Biggs, așa că ,în cîteva ore își îndeplinise doar o mică parte din sarcini. Gîndindu-se la plecarea prietenului său, Luke își trecea mîngîietor mîna peste aripa stîngă, avariata, a avionetei, aripa pe care o distrusese în timp ce urmărea un imaginar interceptor TIE, printre serpentinele și cotiturile întortocheate ale unui canion îngust. Atunci, la fel de eficace ca o rază laser, un pinten de stîncă îi retezase marginile.

Dintr-o dată, simți că fierbe. Aruncă cu o violență nefirească cheia electrică pe o masă de lucru din apropiere.

— Nu e drept! strigă el, neadresîndu-se cuiva în mod special, și continuă pe un ton scăzut dar plin de deznădejde. Biggs are dreptate. N-am să scap niciodată de locul ăsta. El plănuiește să se răscoale împotriva Imperiului, iar eu stau închis ca un șobolan în cușca unei ferme.

— Ați spus ceva, domnule?

Luke se întoarse, tresărind speriat. Nu era decît robotul înalt C-3PO. Ceea ce avea acum în fața ochilor

contrastă izbitor cu prima imagine pe care androidul i-o oferise lui Luke. Aliajul de culoarea bronzului sclipea în lumina becurilor suspendate ale garajului, curățit de praf și de petele de coroziune de uleiurile active.

— Aș putea să vă fiu cu ceva de folos? Întrebă robotul plin de solitudine.

Luke îl cercetă cu atenție, și în timp ce făcea asta, o parte din supărare i se risipi. N-avea nici un rost să-i urle robotului lucruri pe care acesta nu avea cum să le înțeleagă.

— Nu cred că ai cum, îi răspunse el. Doar dacă ai putea da timpul înapoi și grăbi secerișul. Sau teleportează-mă de pe mormanul ăsta de nisip pe sub nasul unchiului Owen.

Chiar și unui robot extrem de sofisticat îi era greu să deslușească sarcasmul. 3PO recepta doar sensul cuvintelor lui Luke și, analizînd problema, îi răspunse într-un sfîrșit:

— Nu cred că pot, domnule. Nu sînt decît un android de gradul trei și nu prea am cunoștințe de fizică transatomică.

Deodată, îi reveni în memorie evenimentele din ultimele zile.

— De fapt, tinere domn, zise C-3PO, privind de jur împrejur cu alți ochi, nici măcar nu știu exact pe ce planetă mă aflu.

Luke chicoti sardonice, luîndu-și o poză batjocoritoare.

— Dacă există un centru luminos al acestui univers, te afli pe planeta cea mai îndepărtată de el.

— Da domnule Luke.

Tînarul clătină din cap iritat.

— Nu-mi mai spune "domnule". Luke pur și simplu. Și aceasta este planeta Tatooine.

3PO dădu ușor din cap.

— Mulțumesc, domn... Luke. Eu sînt C-3PO, specialist în relațiile dintre om și robot. Acela este asociatul meu,

R2-D2, spuse el arătînd scurt peste umăr cu degetul mare spre panoul de alimentare.

— Încîntat să te cunosc, 3PO, zise Luke firesc. Și pe tine R2.

Traversă garajul și verifică un indicator de pe panoul frontal al robotului mai mic. Scoase un mormăit de satisfacție. Pe cînd se pregătea să scoată din priză cablul de alimentare, văzu ceva ce-l făcu să se încrunte. Se dădu mai apropo, aplecîndu-se.

— Luke, ceva nu-i în regulă? întrebă C-3PO.

Luke se duse pînă la un panou apropiat cu scule și alese un dispozitiv multifuncțional.

— Nu știu încă, 3PO.

Se întoarse la alimentator, se aplecă peste R2 și începu să scrijelească cu o dăltiță cromată protuberantele aflate pe căpșorul lui. Din cînd în cînd sărea brusc în lături, ferindu-se de fragmentele de metal corodat aruncate în aer de mica unealtă.

C-3PO privea plin de interes cum lucrează Luke.

— În creștăturile astea s-a depus o grămadă de carbon de un tip necunoscut mie. Se pare că ați trecut prin multe lucruri neobișnuite, nu-i așa?

— Într-adevăr, domnule, admise 3PO, uitînd să nu-i mai zică "domnule".

De data aceasta, Luke era prea preocupat ca să-l mai corecteze.

— Cîteodată mă întreb cum de mai funcționăm atît de bine.

Adăugă ca pentru sine, ferindu-se de încă o întrebare directă din partea lui Luke:

— Cu Rebeliunea și cu toate celelalte.

În ciuda precauției sale, lui 3PO i se păru că scăpase ceva ce nu trebuia, căci ochii lui Luke îi străfulgerară cu o privire asemănătoare piticilor jawa.

— Știi ceva despre Rebeliunea împotriva Imperiului? întrebă el.

— Într-un fel, da, admise 3PO cu reticență. Rebeliunea este răspunzătoare pentru faptul că am ajuns în serviciul dumneavoastră. Vedeți, noi sîntem refugiați.

Nu menționa de unde.

Dar lui Luke păru că nici nu-i pasă.

— *Refugiați!* Atunci chiar am văzut o bătălie galactică. Vorbele începură să curgă din el într-un șuvoi emoționat, incoerent.

— Spune-mi unde ați fost... în cîte bătălii. Cum merge Rebeliunea? Imperiul o ia în serios! Ați văzut multe nave distruse?

— Mai rar, vă rog, domnule, îl rugă 3PO. Cred că ați înțeles greșit statutul nostru. Noi n-am fost decît niște asistenți nevinovați. Implicarea noastră în Rebeliune a fost minimă. Cît despre bătălii, cred c-am fost în mai multe. E dificil de spus cînd nu te afli în contact direct cu adevărații roboți de luptă.

Ridică din umeri, mimînd cu iscusință neștiința.

— Cred că în afară de asta nu mai e aproape nimic de spus. Nu uitați, domnule, sînt doar ceva mai mult decît un interpret perfecționat și nu mă pricep să spun povești, să relatez niște evenimente, și cu atît mai puțin să le înfrumusețez. Sînt un robot foarte prozaic.

Luke se întoarse decepționat să-și vadă de curățatul lui R2. Răzuind în continuare, scoase la iveală ceva destul de ciudat care-i captă complet atenția. Un fragment mic de metal era bine prins între doi conductori în formă de bară care, în mod normal, ar fi format o legătură. Lăsînd la o parte dățița, Luke alege un instrument mai mare.

— Ehe, micul meu prieten, murmură el, ai ceva al dracului de bine înțepenit aici.

În timp ce împingea și trăgea, Luke îi întrebă pe 3PO:

— Ați fost pe un cargou galactic sau...?

Metalul cedă cu un trosnet puternic și reculul îl dădu de-a berbeleacul pe Luke. Ridicîndu-se în picioare,

începu să înjure, apoi împietri. Carcasa frontală a robotului începu să se lumineze, proiectînd o imagine tridimensională, mai mică de treizeci de centimetri, dar foarte clară. Portretul care apăruse în interiorul aceluia cub era atît de încîntător, încît abia după cîteva secunde Luke îşi dădu seama că nu mai putea respira – pentru că uitase s-o facă.

În ciuda unui contrast bun, imaginea oscila, de parcă înregistrarea ar fi fost făcută şi memorată în grabă. Luke privea ţintă la culorile straniei care se proiectau în atmosfera prozaică a garajului şi începu să-şi formuleze o întrebare. Dar nu reuşi s-o ducă la bun sfîrşit. Buzele din imagine se mişcă şi fata vorbeşte... sau mai degrabă păru că vorbeşte. Luke ştia că sonorul înregistrării era generat undeva, în torsul robust al lui R2.

— Obi-Wan Kenobi, imploră vocea răguşit, ajută-mă! Eşti ultima mea speranţă!

Nişte paraziţi dizolvară imaginea cîteva clipe, apoi aceasta se realcătuie şi vocea repetă:

— Obi-Wan Kenobi, eşti ultima mea speranţă!

Holograma continuă cu o hîrîială iritantă. Luke stătu absolut nemişcat un moment, analizînd ceea ce vedea, apoi clipi şi se adresează lui R2-D2:

— Ce-i asta, R2?

Mogîldeaţa de robot se mişcă uşor, portretul cubic mişcîndu-se odată cu el şi scoase un piuit ce aducea pe departe a un răspuns timid.

3PO părea la fel de nedumerit ca şi Luke.

— Ce-i aia? întrebă el sever, indicînd portretul vorbitor, apoi pe Luke. Ţi s-a pus o întrebare. Ce şi cine e aia şi cum o produci... şi de ce?

R2 emise o piuitură de surpriză, de parcă tocmai observase şi el holograma. Apoi urmă un şir de piuituri informative.

3PO ascultă cu atenţie, încercă să se încrunte, nu putu, apoi se străduie să-şi exprime propria confuzie prin

tonul vocii.

— Susține că nu e nimic, domnule. Doar o defecțiune... O informație mai veche. O înregistrare care ar fi trebuit ștearsă, dar s-a omis. Insistă să nu-i acordăm nici o atenție.

Aceasta ar fi fost ca și cum i-ar fi spus lui Luke să ignore un cuib de mine de care s-ar fi putut împiedica mergînd prin deșert.

— Cine este ea? vru să știe tînărul, privind fascinat holograma. E frumoasă.

— Pur și simplu nu știu cine este, mărturisi cu sinceritate 3PO. Poate că a fost un pasager în timpul ultimei noastre călătorii. Din cîte îmi aduc aminte, era o persoană destul de importantă. Asta ar putea avea legătura cu faptul că nava și căpitanul nostru erau atașați la...

Luke savura felul în care buzele senzuale formulau și reformulau rugămintea ei, așa că-l întrerupse pe 3PO.

— Mai e ceva pe înregistrarea asta? Sună de parc-ar fi incompletă.

Luke se ridică în picioare și se apropie de R2.

Robotul se dădu înapoi și emise niște fluierături atît de speriate încît Luke șovăi și se abținu să-i atingă comenzile interne.

3PO era șocat.

— Poartă-te frumos, R2, îl dojeni el aspru în cele din urmă. O să ne bagi în bucluc.

Se și văzu, împreună cu R2, calificați ca necooperanți și expediați ca niște colete poștale înapoi la jawa, viziune ce-i fu suficientă pentru a-l face să imite un tremur înfiorat.

— Nu-i nici o problemă. El e stăpînul nostru acum, arătă el spre Luke. Poți să ai încredere în el. Simt că ne dorește numai binele.

R2 păru că ezită, nesigur. Apoi fluieră și piui către prietenul său un mesaj lung și complex.

— Ei? se băgă Luke nerăbdător.

3PO făcu o pauză înainte să răspundă.

— Spune că este proprietatea unui anume Obi-Wan Kenobi, locuitor al acestei planete. De fapt, chiar al acestei regiuni. Fragmentul de mesaj pe care l-am ascultat face parte dintr-o comunicare privată adresată acestei persoane.

3PO clătină încet din cap.

— Vorbind sincer, domnule, nu știu la ce se referă. Ultimul nostru stăpîn a fost căpitanul Colton. Nu am auzit niciodată vorbindu-se de acest Obi-Wan Kenobi. Dar prin cîte am trecut noi, continuă el scuzîndu-se, tare mi-e teamă că circuitele sale logice s-au dereglat puțin. Uneori se comportă în mod vădit straniu.

Și în timp ce Luke se gîndea la toate acestea, 3PO profită de situație pentru a-i arunca lui R2 o privire furioasă.

— Obi-Wan Kenobi, rosti Luke, gînditor.

Chipul lui se luminează dintr-o dată.

— Auzi... Mă întreb dacă nu se referă cumva la bătrînul Ben Kenobi.

— Mă iertați, domnule, se bîlbîi 3PO, uimit peste măsură, dar cunoașteți într-adevăr o persoană cu acest nume?

— Nu tocmai, admise el cu o voce mai potolită. Nu cunosc pe nimeni care să se numească Obi-Wan, dar bătrînul Ben trăiește undeva dincolo de marginea Mării Dunei de Vest. Pe-aici este văzut ca o persoană ciudată – un pustnic. Unchiul Owen și cîțiva alți fermieri spun că e vrăjitor. Din cînd în cînd ne dă tîrcoale ca să facă troc cu noi. Totuși, nu-mi amintesc să fi stat de vorbă cu el, vreodată. De obicei, unchiul îl gonește.

Se opri și privi din nou spre robotul cel mic.

— Dar n-am auzit vreodată ca bătrînul Ben să aibă vreun robot. Cel puțin nici unul de care să fi auzit vorbindu-se.

Privirea lui Luke fu atrasă irezistibil de hologramă.

— Mă întreb cine-o fi. Trebuie să fie o persoană importantă, mai ales dacă ceea ce tocmai mi-ai spus este adevărat, 3PO. Vorbește și arată de parc-ar fi în pericol. Poate că mesajul este într-adevăr important. Ar trebui să ascultăm și continuarea lui.

Încercă din nou să atingă comenzile interne ale lui R2, dar robotul piui scurt și se retrase cu pași mărunți.

— Spune că un releu este înțepenit cu o tijă ce-i scurtcircuitază componentele memoriei conștiente, traduse 3PO. Zice că, dacă i-ați scoate tija, ar putea să fie în stare să repete întregul mesaj, încheie 3PO.

Cum Luke continua să privească netulburat portretul, 3PO adăugă mai tare:

— *Domnule!*

Luke tresări.

— Ce...? A... da.

Se gîndi la propunere. Apoi se apropie de el și privi în spatele capacului deschis. De data aceasta R2-D2 nu se retrase.

— Cred că-l văd. Bănuiesc că ești prea mic ca să fugi de mine dacă îți scot asta. Mă întreb de ce-ar fi trimis cineva un mesaj bătrînului Ben.

Alegînd unealta potrivită, penetra pînă la circuitele expuse și extrase tija de blocaj. Primul rezultat notabil al acestei acțiuni fu dispariția portretului.

Luke se dădu înapoi.

— Gata.

Urma o pauză incomodă pe timpul căreia holograma nu păru că vrea să revină.

— Unde a dispărut? întrebă Luke în cele din urmă. Adu-o înapoi. Proiectează-mi întreg mesajul, R2.

Din partea robotului veni un piuit inocent. 3PO traduse stînjenit și nervos:

— A spus "Care mesaj?"

Androidul se întoarse pe jumătate furios către priete-

nul său.

— Care mesaj? Știi foarte bine care! Acela din care tocmai ne-ai proiectat un fragment. Cel pe care îl cari cu tine în căpățîna ta recalcitrantă și mâncată de rugină, tomberon încăpățînat ce ești!

R2 se așază și bîzîi încetișor, pentru sine.

— Îmi pare rău, domnule, spuse rar 3PO, dar dă semne de oboseală la nivelul modulului de obediență rațională. Poate că, dacă...

Îl întrerupse o voce ce venea de pe un culoar.

— Luke... Luke - hai la masă!

Luke ezită, apoi se ridică și întoarse spatele dificilului robotei.

— O.K., strigă el, vin imediat, mătușă Beru.

Își coborî vocea, și-i spuse lui 3PO:

— Vezi ce poți să faci cu el. Mă întorc repede.

Aruncînd proaspăt extrasa tijă de blocaj pe masa de lucru, Luke părăsi în grabă garajul.

De îndată ce omul plecă, 3PO se năpusti la partenerul său mai scund:

— Ai fi făcut mai bine dacă i-ai fi reprodus întreaga înregistrare, mîrîi el arătînd sugestiv spre o masă de lucru încărcată cu piesele demontate ale unor roboți. Altfel, este în stare să ia din nou dăltița pentru curățat și să se apuce să te srobească. Și s-ar putea să nu fie prea atent la ce taie, de vreme ce tot crede că îi ascunzi ceva în mod deliberat.

R2 scoase un piuit plîngăcios.

— Nu, spuse 3PO, nu cred că-i placi deloc.

Nici al doilea piuit nu reuși să îndulcească tonul aspru al vocii robotului mai înalt cînd acesta îi răspunse:

— Nu, nici mie nu-mi placi.

IV

Beru, mătușa lui Luke, turna într-un ulcior un lichid albăstrui, dintr-un recipient scos de la gheață. Din spatele ei, din camera unde se servea masa, se auzea pînă la bucătărie zumzetul neîntrerupt al unei conversații.

Oftă cu tristețe. Discuțiile din timpul mesei dintre soțul ei și Luke deveniseră din ce în ce mai aprige, căci neastîmpărul tînărului îl împingea pe cu totul alte căi decît cea a cultivării pămîntului. Căi pentru care Owen, un om care se agățase cu încăpăținare de soi, ca nimeni altcineva nu avea nici un fel de înțelegere.

După ce puse recipientul în frigider, așeză ulciorul pe o tavă și se grăbi cu ea în sufragerie. Beru nu era o femeie sclipitoare, dar înțelegea instinctiv importanța poziției pe care o deținea în gospodărie. Funcția ei era asemănătoare cu cea a barelor catalizatoare dintr-un reactor nuclear. Atîta vreme cît era de față, Owen și Luke continuau să degaje multă căldură, dar dacă lipsea de lîngă ei mai multă vreme, buuum!

Dispozitivele de condensare încorporate în fiecare farfurie mențineau mîncarea fierbinte pe masă. Intră grăbită. Cei doi își coborîră imediat glasurile începînd să vorbească pe un ton civilizat și trecură la alt subiect. Beru se făcu că nu observă schimbarea.

— S-ar putea ca R2 să fi fost furat, unchiule Owen, spunea Luke, de parcă tot despre asta vorbiseră pînă atunci.

Unchiul său se servi din ulciorul de lapte și, cu gura plină, mormăi un răspuns.

— Jawa au tendința să ia tot ce le iese în cale și nu este legal, dar, Luke, să nu uiți că de fapt, le este frică și de umbra lor. Ca să recurgă la un furt atît de fățiș, ar fi trebuit să ia în considerare consecințele faptei lor: acelea de a fi urmăriți și pedepsiți. Teoretic, mințile lor nu sînt

capabile de așa ceva. Ce te face să crezi că robotul a fost furat?

— În primul rînd, pentru că funcționează extraordinar de bine pentru un rebut. A proiectat o înregistrare sub formă de hologramă în timp ce-l curățăm...

Luke încerca să-și ascundă groaza ce-l cuprinse, realizînd gafa pe care era cît pe ce s-o facă. De aceea, continuă grăbit:

— Dar asta n-are nici un fel de importanță. Motivul pentru care cred că ar fi putut să-l fure este acela că, după cum susține el, se afla în proprietatea unui anume Obi-Wan Kenobi.

Poate că ceva din mîncare sau din lapte îl făcu pe unchiul lui Luke să rămînă cu fălcile încleștate. S-ar fi putut tot atît de bine însă ca aceasta să fie o expresie de dezgust, o manifestare a opiniei sale față de acel personaj ciudat. În orice caz, își văzu de mîncat fără să ridice ochii la nepotul său.

Luke se prefăcu că nu observă expresia de repulsie de pe chipul lui Owen

— Am crezut, urmă el cu hotărîre, că s-ar putea referi la bătrînul Ben. Prenumele este diferit, dar numele, identic.

Văzînd că unchiul său continua cu strășnicie să rămînă tăcut, îl întrebă direct:

— Tu știi despre cine vorbește, unchiule Owen?

În mod surprinzător, unchiul său se arătă mai degrabă stîngenit decît furios.

— Nu știu nimic, mormăi el cu nasul în farfurie. Nu e decît un nume din alte vremuri, mai adăugă el foindu-se nervos în scaun. Un nume care nu poate să aducă decît necazuri.

Luke refuză să ia seama de avertismentul implicit și forță:

— Atunci, este vorba de vreo rudă de-a lui Ben? Nu știam că are rude.

— Tu să te ții deoparte de vrăjitorul ăla bătrîn, m-auzi? explodează unchiul său, înlocuind neîndemînatic rațiunea cu o amenințare.

— Owen..., interveni blînd mătușa Beru, dar fermierul i-o retează aspru.

— Ce spun eu acum este foarte important, Beru, își îndreaptă atenția din nou spre nepot. Ți-am mai vorbit despre Kenobi. E un bătrîn nebun, periculos și rău-intenționat și cel mai bine e să-l ocolești.

Privirea rugătoare a lui Beru reuși să-l mai liniștească.

— Robotul acela nu are nimic de-a face cu el. N-ar putea avea, bolborosi el mai mult pentru sine. Înregistrare, hm! Ei bine, mîine să iei robotul cu tine în Anchorhead și să-i ștergi memoria.

Owen se aplecă, pufnind, peste mîncarea încă neterminată din farfurie. Părea hotărît:

— Și așa o să terminăm și cu prostiile astea! Nu-mi pasă ce crede mașina despre locul de unde vine. Am plătit-o cu bani grei, și acum ne aparține.

— Dar să presupunem că totuși ar aparține altcuiva, insistă Luke. Ce-ar fi dacă acest Obi-Wan ar veni să-l caute?

Pe chipul brăzdat al lui Owen apăru o expresie ciudată, un amestec de durere și sarcasm: o amintire fugară.

— Nu va veni. Nu cred că omul acela mai e în viață,. A murit cam pe vremea cînd a murit și tatăl tău, înfulecă din mîncarea fierbinte. Acum hai să nu mai vorbim despre asta.

— Atunci această persoană a existat cu adevărat, murmură Luke, privind în gol, în farfurie. Adugă încetișor: L-a cunoscut pe tatăl meu?

— Am zis să nu mai vorbim despre asta! țipă Owen. Singura ta îndatorire în ceea ce privește roboții este să-i pregătești pentru treaba de mîine. Nu uita, ultimele noastre economii au intrat în acești doi roboți. Nici nu

i-aș fi cumpărat dacă n-am fi fost atît de aproape de vremea secerișului.

Îl atenționează pe Luke cu o lingură.

— Mîine dimineată vreau să-i pui la treabă la irigatoarele dinspre sud.

— Știi, unchiule, spuse rece Luke, am impresia că acești roboți se vor descurca foarte bine. De fapt, eu..., ezită, aruncîndu-i unchiului, pe furiș, o privire clocotitoare. Mă gîndeam la înțelegerea noastră... m-am legat să mai stau încă un sezon...

Unchiul său nu reacționează, așa că Luke se repezi înaintea de a-i ceda nervii.

— Dacă acești roboți o scot singuri la capăt, vreau să-mi înaintez cererea pentru a intra la Academie, anul viitor.

Owen se încruntă, și, mîncînd, încercă să-și ascundă nemulțumirea.

— Adică, vrei să spui că o să-ți înaintezi cererea la anul... după seceriș.

— Acum ai destul de mulți roboți și toți funcționează bine. Or să te țină.

— Roboți, da, dar ei nu pot înlocui un om, Luke. Știi asta. La seceriș am nevoie de tine mai mult ca oricînd. Nu e vorba decît de încă un sezon în afară de asta.

Acum, că cearta încetase și furia i se potolise, Owen își coborî privirea.

Luke se juca tăcut cu mîncarea, fără să se atingă de ea.

— Ascultă, îi spuse unchiul, pentru prima oară avem și noi ocazia să ne îmbogățim cu-adevărat. Vom avea destui bani ca să angajăm mînă de lucru suplimentară data viitoare. Nu roboți... oameni. Atunci ai să te poți duce la Academie, se fîstîci, căutîndu-și cuvintele, neobișnuit să se roage. Am nevoie de tine aici, Luke. Înțelegeți, nu-i așa?

— Dar e vorba de încă un an, unchiule, replică Luke

posomorit. Încă un an.

De cîte ori nu mai auzise el vorbele astea? De cîte ori nu repetaseră identic această discuție ca să ajungă la același rezultat?

Convingîndu-se încă o dată că Luke ajunsese la un mod propriu de gîndire, Owen ridică din umeri în semn de nepăsare față de obiecția nepotului său.

— Nici n-o să-ți dai seama cum trece timpul.

Luke se sculă brusc de la masă, împingîndu-și la o parte farfuria cu mîncare.

— Așa ai spus și anul trecut, cînd a plecat Biggs. Se întoarce și ieși repede din încăpere.

— Luke, unde te duci? strigă îngrijorată mătușă-sa în urma lui.

Răspunsul lui Luke veni mohorît și amar.

— Se pare că nicăieri.

Apoi adăugă din considerație pentru sensibilitatea ei:
– S-ar impune să termin de curățat roboții ăia dacă mîine trebuie să fie gata de lucru.

După plecarea lui Luke, în sufragerie se așternu tăcerea. Soțul și soția mîncau mecanic. Pînă la urmă, mătușa Beru se opri, își ridică privirea și puse degetul pe rană:

— Owen, nu poți să-l ții toată viața aici. Mare parte dintre prietenii lui au plecat, aceia cu care a crescut. Academia înseamnă atît de mult pentru el.

— O să-i dau voie la anul, îi replică el nepăsător, îți promit. O să avem bani... sau poate anul următor.

— Owen, Luke nu este fermier, continuă ea dîrz. Și oricît te-ai munci tu cu el, nu va fi niciodată, clătină încet din cap. Seamănă prea mult cu tatăl lui.

— Pentru întîia oară, Owen Lars rămase gînditor și îngrijorat tot restul serii și, pe cînd privea culoarul pe care ieșise Luke, murmură:

— De-asta mi-e teamă.

Luke o luase în sus, spre dune. De pe mormanul de nisip privea cele două apusuri de soare; sorii gemeni ai lui Tatooine se cufundau încet, mai întâi unul, apoi celălalt, undeva, în depărtare, dincolo de lanțul de dune. În lumina difuză, nisipurile căpătau nuanțe de auriu, roșu-cafeniu și roșu-portocaliu învăpăiat, înainte ca noaptea care se apropia să aștearnă, încă o dată, pătura somnului peste culorile strălucitoare. Curînd, și pentru prima oară, acele nisipuri aveau să dea naștere unor roade folositoare. Ținutul pînă atunci sterp avea să trăiască o explozie de verde.

Această anticipare mentală ar fi trebuit să-l înfioare pe Luke. Ar fi trebuit să fie tot atît de copleșit de emoții pe cît era unchiul lui, cînd vorbea despre apropiata recoltă. Dar tînărul nu simțea nimic altceva decît un gol imens, de nepăsare. Nici măcar perspectiva că va avea, pentru prima oară în viața lui, o mulțime de bani, nu-l impresiona. Ce-ar fi putut face cu banii în Anchorhead... sau oriunde în altă parte pe Tatooine?

O parte din el, una însemnată, devenea pe zi ce trece tot mai temătoare să nu rămînă cumva neîmplinită. Acest sentiment nu era neobișnuit pentru tinerii de vîrsta lui, dar, din motive pe care Luke nu le înțelegea, pe el îl răscolea cu mult mai multă putere decît pe oricare altul dintre prietenii săi.

Cum frigul nopții se furișa peste nisipuri cuprinzîndu-i picioarele, Luke își scutură pulberea de praf de pe pantaloni și coborî în garaj. Poate că lucrînd la roboți, își va uita puțin de ciuda ce-i măcina sufletul. Aruncînd o privire în jur împrejurul camerei, nu observă nici o mișcare. Nu se vedea nici unul din noii roboți. Puțin încruntat, Luke scoase din centură un aparat mic de telecomandă și apăsă cîteva butoane protejate de plastic.

Aparatul emise un zbîrnîit pe ton jos. Semnalul de apel îl scoase la iveală pe robotul mai înalt, 3PO, ce sări

din spatele avionetei, cu un țipăt de surpriză.

Luke o porni către el, arătându-și pe față nedumerirea.

— Pentru ce te-ascunzi acolo?

Robotul veni spre el, disperat, împiedicându-se de botul aparatului, pe când se străduia să-l ocolească. Luke se mira de ce, în ciuda apelului, R2-D2 nu se arăta de nicăieri.

Motivul absenței lui – sau ceva legat de aceasta – îl află de la C-3PO fără ca el să mai apuce să i-l ceară, căci androitul începuse deja să turuie:

— Nu e vina mea, implora el înnebunit. Vă rog, nu mă scoateți din funcțiune! I-am spus să nu plece, dar el a făcut-o. Probabil că e defect. Ceva i-a dereglat complet circuitele logice. Tot bolborosea ceva despre o anume misiune, domnule. N-am văzut pînă acum un robot grandoman. Astfel de lucruri nici n-ar trebui să existe în teoria cognitivă a roboților de un tip atît de simplu ca cel al lui R2-D2, și...

— Vrei să spui...? începu Luke, dar rămase cu gura căscată.

— Da, domnule... a plecat.

— Și cînd te gîndești că eu însumi i-am deblocat releul ăla, bombăni Luke ca pentru sine.

Avea deja în fața ochilor minții figura unchiului său. Ultimele lor economii se aflau în acești doi roboți, spusese el.

Se repezi afară din garaj, în căutarea unor argumente dealtfel inexistente, care să-i explice de ce o luase razna R2-D2. 3PO îl urmă îndeaproape.

De pe o mică colină care alcătuia punctul cel mai înalt din apropierea locuinței lor, lui Luke i se oferi panorama deșertului înconjurător. Își scoase prețiosul binoclu și exploră deșertul pînă spre orizontul ce se întuneca văzînd cu ochii, în căutarea unui obiect mic, metalic, cu trei picioare și ieșit din mințile lui de mașină.

3PO își croi din greu drum prin nisip ca să i se alăture lui Luke.

— Acest R2-D2 n-a făcut niciodată altceva decît să ne provoace necazuri, se vaită C-3PO. Roboții astromecanici devin tot mai iconoclaști; uneori nici eu nu-i mai pot înțelege.

Într-un tîrziu, Luke își îndepărtă binoclul de la ochi și comentă sec:

— Nu se vede nicăieri.

Lovi furios cu piciorul în pămînt.

— La naiba! Cum de-am putut fi atît de prost? Cum de l-am lăsat să mă ducă de nas cu releul ăla?! Unchiul Owen o să mă omoare.

— Iertați-mă, domnule, îndrăzni 3PO plin de speranță, căci figuri de jawa îi dănuiau în minte, dar n-am putea să pornim în căutarea lui?

Luke se întoarce. Studie cu atenție perdeaua de întuneric ce avansa înspre ei.

— Nu noaptea. Este prea periculos, cu toți tâlharii care mișună pe-aici. Nu mă îngrijorează atît jawa, cît oamenii nisipurilor... nu, nu pe-ntuneric. Va trebui să așteptăm pînă mîine dimineață, ca să pornim pe urmele lui.

De jos, dinspre casă, se auzi un strigăt.

— Luke! Ai terminat de curățat roboții? Am să comut generatorul pentru energie pe timp de noapte.

— Foarte bine! răspunse Luke ocolind întrebarea. Cobor în cîteva clipe, unchiule Owen!

Se întoarce, aruncînd o ultimă privire orizontului, ce dispăruse în întuneric.

— Mamă, am încurcat-o! bodogăni el. Roboțelul ăla mic mă face să dau de bucluc.

— O, dar e foarte priceput la așa ceva domnule, confirmă 3PO cu o veselie prefăcută.

Luke îi aruncă o privire acră și coborîră împreună în garaj.

— Luke! Luke!

Frecîndu-și ochii cîrpiți de somn, Owen privea dintr-o parte în alta, dezmoțindu-și gîtul.

— Pe unde o fi trîndăvind băiatul ăsta? se întrebă el cu glas tare, căci nu primea nici un răspuns.

Nu se auzea nici o mișcare în casă. Și căutase deja pe-afară.

— Luke! strigă el.

Luke, luke, luke... îi răspunse impertinent ecoul, din pereții locuinței. Se întoarse supărat și intră cu pași mari în bucătărie, unde Beru pregătea micul dejun.

— L-ai văzut pe Luke în dimineața asta? întrebă el cît putu de blînd.

Ea îi aruncă o privire rapidă, apoi își văzu de gătit.

— Da. A spus că are ceva de făcut înainte de a porni spre creasta de sud, așa că a plecat dis-de-dimineață.

— Înainte de micul dejun?

Owen se încruntă îngrijorat.

— Nu-i stă în obicei. I-a luat și pe cei doi roboți cu el?

— Cred că da. Sînt sigură că unul, cel puțin, era cu el.

— Atunci... cugetă el, nemulțumit dar fără să aibă vreun motiv obiectiv de a-și ieși din țîțîni, ar face bine să termine de reparat irigatoarele de la sud pînă la prînz, că altfel o să-i arăt eu lui.

Din capsula de supraviețuire pe jumătate îngropată în nisip, care alcătuia coloana vertebrală a unei dune puțin mai înaltă decît vecinele ei, se ivi un cap protejat de o cască ușoară de metal alb. Vocea trăda eficiență, dar și oboseală.

— Nimic, șopti el camarazilor săi. Nici un fel de înregistrări. Nici urmă de viață.

Capsula era pustie. La auzul acestei vești, puternicele arme automate se lăsară în jos. Unul dintre bărbații în armură se întoarse și strigă către un ofițer care se afla ceva mai încolo.

— În mod sigur, domnule, aceasta este capsula care a părăsit nava rebelă, dar nu are pe nimeni la bord.

— Și totuși, a rămas intactă în urma aterizării, își zise ofițerul. Asta nu se putea întâmpla decât dacă a funcționat pilotul automat. Dar dacă a fost într-adevăr vorba de o defecțiune, atunci comenzile nu aveau cum să se activeze.

Ceva nu era în regulă.

— Iată de ce nu e nimeni la bord și nu se află nici urmă de viață, domnule, se auzi o voce.

Ofițerul se răsuci și făcu câțiva pași pînă la locul unde, un alt soldat îngenunchea în nisip. Acesta îi întinse un obiect ce strălucea în lumina soarelui.

— Un fragment dintr-o carcasă de robot, observă ofițerul după ce privi în treacăt bucățica de metal.

Superiorul și subordonatul schimbă o privire plină de semnificație. Apoi ochii lor se întoarseră simultan spre înaltele podișuri dinspre nord.

O ceață densă din nisip fin și pietriș se înălța în spatele spiderului pe măsură ce acesta aluneca de-a lungul nesfîrșitelor întinderi vălurite de pe Tatooine. Repulsorii antigravitaționali zbîrnâiau. Din cînd în cînd, vehiculul se poticnea ușor de o ridicătură mai mică sau mai mare, apoi, echilibrat de pilot, își continua drumul lin pe terenul capricios.

Luke se lăsă pe spate în scaun, savurînd momentele neobișnuite de relaxare, în timp ce 3PO conducea cu îndemînare puternicul vehicul de sol, ocolind dunele și pintenii de stîncă.

— Pilotezi destul de bine spiderul pentru un robot, observă el pe un ton de admirație.

— Mulțumesc, domnule, replică 3PO măgulit, fără să-și ia vreo clipă ochii de la peisajul din fața sa. Nu l-am mințit pe unchiul vostru cînd am susținut că

versatilitatea este un alt nume de-al meu. De fapt, de cîteva ori mi s-a cerut să execut activități neobișnuite în împrejurări care i-ar fi îngrozit pe proiectanții mei.

Ceva bîzîi în spatele lor, o dată, apoi încă o dată.

Luke se încruntă și ridică capota spiderului. După ce trebăului cîteva clipe la motor, bîzîitul încetă.

— Cum e acum? strigă el spre 3PO.

Acesta îi făcu semn că reglajul era satisfăcător. Luke se întoarse, intră în cabină și coborî capota. Pe cînd își îndrepta din nou atenția asupra deșertului uscat din fața lor, băiatul își dădu pe spate părul căzut pe ochi și răvășit de vînt.

— Se zice că bătrînul Ben Kenobi trăiește undeva, în zona asta. Chiar dacă nimeni nu știe cu precizie unde, nu pot să înțeleg cum acest R2-D2 ar fi putut să ajungă pînă aici, atît de repede.

Părea abătut.

— Cred că l-am pierdut undeva, în spate, printre dune. Ar putea fi oriunde pe-aici. Și unchiul Owen trebuie să fie deja îngrijorat că nu m-am întors încă de la creasta de sud.

3PO se gîndi o clipă, apoi îndrăzni:

— V-ar fi de vreun folos dacă i-ați spune că a fost vina mea?

Chipul lui Luke se însenină la auzul acestei sugestii.

— Desigur... Acum are de două ori mai multă nevoie de tine. Probabil că te va dezactiva numai pentru o zi sau două sau îți va șterge parțial memoria.

Să fie dezactivat? Să-i fie ștearsă memoria? 3PO adăugă grăbit:

— Dacă stau mai bine să mă gîndesc, domnule, R2-D2 n-ar fi plecat de-acasă, dacă nu i-ați fi deblocat releul.

În acel moment însă, Luke era preocupat de ceva mai important decît asumarea responsabilității pentru dispariția micului robot.

- Așteaptă o clipă, îl sfătui pe 3PO privind țintă la tabloul de bord. Am prins ceva pe ecranul radarului. Nu pot să-i disting forma de la distanța asta, dar judecând după mărime, ar putea fi hoinarul nostru. Dă-i bătaie.

Spiderul țîșni înainte, de îndată ce 3PO apăsă pe accelerator; pasagerii lui nu știau însă că în tot acest timp alți ochi îi urmăreau, la rîndul lor.

Ochii aceia nu erau organici, dar nici pe de-a întregul artificiali. Nimeni nu putea spune cu siguranță, pentru că nimeni nu făcuse vreodată un studiu amănunțit asupra tîlharilor tusken, cunoscuți fermierilor de la frontieră sub denumirea de oameni ai nisipurilor.

Populația tusken nu îngăduise un studiu amănunțit; îi descurajase pe observatorii potențiali prin metode cît se poate de eficiente, avînd în vedere lipsa lor de civilizație. Cîțiva xenologi au crezut că oamenii nisipurilor sînt înrudiți cu jawa. Alții, mult mai puțin numeroși, au emis ipoteza că jawa erau de fapt o ramură evoluată a populației tusken, dar această teorie a fost privită cu neîncredere de majoritatea oamenilor de știință serioși.

Ambele rase purtau veșminte strînse pe corp, pentru a-i proteja de dubla radiație solară de pe Tatooine, dar cu asta începea și se sfîrșea lista punctelor lor comune. Oamenii nisipurilor nu purtau pelerine grele de stofă, ci se înfășurau cu fîșii interminabile de bandaje și resturi de pînză, arătînd asemeni mumiiilor.

Un jawa se temea de orice, un tîlhar tusken de mai nimic. Oamenii nisipurilor erau mai puternici și mult mai agresivi. Din fericire pentru coloniștii umani de pe Tatooine, aceștia nu erau foarte numeroși și aleseseră cele mai pustii regiuni ale planetei pentru a-și duce existența nomadă. Contactul dintre oameni și tusken se producea, în consecință rar, și era dificil; aceștia din urmă omorau mai mult de o mîină de oameni pe an. De

vreme ce și populația civilizată își luase tributul de tuskeni, nu întotdeauna motivat, se stabilise un fel de armistițiu între cele două – atîta timp cît nici una din tabere nu avea avans față de cealaltă.

Unul dintre cei doi simți că situația instabilă îl favorizează pe moment și era cît pe ce să profite din plin de ea; își îndreptase pușca spre spider. Dar tovarășul său îi apucă arma și i-o lăasă în jos, înainte de a deschide focul. Acest gest declanșă o dispută violentă între cei doi. Și în timp ce ei aveau un schimb zgomotos de păreri într-o limbă alcătuită în cea mai mare parte din consoane, spiderul goni mai departe.

Fie din pricină că vehiculul nu se mai vedea, fie pentru că al doilea tusken îl convinsese pe primul, cei doi încetară discuția și coborîră anevoios versantul opus al culmii înalte. La poalele acesteia, cei doi bantha începută să fornăie și să-și mute greutatea de pe un picior pe altul, simțind apropierea stăpînilor lor. Amîndoi aveau dimensiunile unor dinozauri mici, ochi strălucitori și blană deasă. Sîsîiră nerăbdători atunci cînd cei doi oameni ai nisipurilor fură lîngă ei și se urcară pe genunchii lor pentru a ajunge în șa.

Le dădură pinteni și animalele se ridicară. Deplasîndu-se încet, dar cu pași imenși, cele două masive creaturi încornorate o luară în josul rîpei accidentate, mîinate de neastîmpărații și deopotrivă, violenții lor stăpîni.

— E chiar el, zise Luke zărind micuța formă tripoidală. În glasul lui se simțea supărare și satisfacție în același timp.

Spiderul se înclină, luînd un viraj pe fundul unui imens canion de gresie. Luke își scoase pușca din locașul ei, aflat în spatele scaunului și și-o aruncă pe umăr.

— Oprește în fața lui, îl instrui pe 3PO.

— Cu plăcere, domnule.

De bună seamă, R2-D2 îi observase, dar nu dădea semne c-ar vrea să fugă; oricum, n-ar fi avut cum depăși spiderul. Robotul se opriese pur și simplu de îndată ce le simțise apropierea și așteptă astfel pînă cînd vehiculul făcu acel viraj elegant. 3PO opri scurt în fața lui, învăluindu-l pe micul fugar într-un nor de nisip. Zgomotul motorului se dilua într-un zumzăit cînd 3PO îl trecu pe turația de parcare. Apoi se auzi un ultim oftat și turbina se opri complet.

După ce aruncă o privire precaută de jur împrejurul canionului, Luke, însoțit de 3PO, se deplasă prin pietriș pînă în fața lui R2-D2.

— Unde naiba te duceai? Întrebă el aspru.

Robotul emise un fluierat slab de scuze, dar nu el recalitrantul, fu acela care începu dintr-o dată să turuie ci 3PO:

— Domnul Luke, aici prezent, este acum proprietarul tău în drept, R2-D2. Cum ți-ai permis s-o ștergi de la el? Acum că te-a găsit, să nu mai auzim că pomenești numele acelui "Obi-Wan Kenobi". Nu știu de unde l-ai scos. Nici pe el – nici acea hologramă melodramatică.

R2-D2 începu să piuie protestînd, dar 3PO era prea indignat ca să accepte explicații.

— Și nu-mi mai vorbi de misiunea ta! Prostii! Ai noroc că stăpînul tău nu te face fărîme pe loc chiar în clipa asta.

— Nu-i vorba de-așa ceva, zise Luke, copleșit de setea de răzbunare a lui C-3PO. Haideți, se face tîrziu, cei doi sori se înălțau rapid pe cer. Mai sper să ne întoarcem înainte ca unchiul Owen să-și iasă cu adevărat din pepeni.

— Mă iertați că intervin, spuse C-3PO, dorind după cîte se părea ca tovarășul său să nu scape așa ușor; dar cred că ar trebui să-l dezactivăm pe micuțul fugar pînă-l vedem ajuns la loc sigur, în garaj.

— Nu. Nu va mai încerca să fugă.

Luke îl cercetă sever pe R2, care piuia încet.

— Sper că s-a învățat minte. Nu mai e nevoie să...

Deodată R2 sări în sus – și nu fu lucru ușor, avînd în vedere slabele caracteristici ale mecanismelor cu această funcție, amplasate în cele trei picioare groase ale sale.

Trupul său cilindric începu să se zbată, răsucindu-se și contorsionîndu-se pe cînd emitea o simfonie înnebunită de fluierături, şuierături și exclamații electronice.

Luke era obosit, nu alarmat.

— Ce este? Ce i s-a întîmplat acum?

Începea să vadă cum 3PO își pierde puțin cîte puțin răbdarea. El însuși se săturase de această mașinărie aiurită.

Fără îndoială, R2 intrase întîmplător în posesia acelei holograme, apoi o folosisese pentru a-l convinge să-i deblocheze modulul restrictiv.

Probabil că 3PO adopta atitudinea potrivită. Totuși, o dată ce Luke i-ar putea modifica circuitele și i-ar curăța conexiunile logice, ar putea scoate din el un robot agricol perfect utilizabil.

Dar dacă... așa stăteau lucrurile, de ce androidul privea de jur împrejur cu atîta neliniște?

— O, Doamne... Domnul Luke, pretinde că dinspre sud-est se apropie cîteva creaturi de un tip necunoscut.

Putea fi foarte bine o altă tentativă a lui R2 de a le distra atenția, dar Luke nu putea risca. Într-o clipă, își coborî pușca de pe umăr și-i activă celula de energie. Cercetă linia orizontului în direcția indicată și nu văzu nimic. Dar oamenii nisipurilor se pricepeau de minune să se facă invizibili.

Dintr-o dată Luke realizează cu adevărat cît de departe se aflau, ce distanțe imense parcursese spiderul în dimineața aceea.

— N-am mai fost niciodată pînă aici, îl informă pe 3PO. În zonă sălășluiesc vietăți îngrozitor de stranii. Nu toate au fost cercetate. E mai bine să le tratezi pe toate ca fiind primejdioase pînă să te hotărăști în vreun fel. Bineînțeles, dacă e vorba de ceva cît se poate de nou...

Curiozitatea îi dădu ghes. În orice caz, aceasta era probabil o altă șmecherie de-a lui R2.

— Hai să ne uităm, hotărî el.

Deplasîndu-se înainte cu prudență și ținîndu-și pușca în poziție de tragere, îl conduse pe C-3PO spre creasta unei dune înalte din apropiere. Avu grijă, în același timp, să nu-l piardă din ochi pe R2.

O dată ajunși pe culme, se lăsă pe brînci și, punîndu-și deoparte pușca, își luă binoclul. În fața ochilor lor, se întindea un alt canion, mărginit de pereți galbeni-cafenii de limanit pe care vîntul îi erodase. Plîmbîndu-și binoclul încetîșor pe deasupra canionului, dădu brusc peste două creaturi... bantha... și fără călăreți!

— Ați spus ceva, domnule? șuieră C-3PO luptîndu-se să-l ajungă din urmă.

Locomotorii lui nu erau proiectați pentru un astfel de urcuș anevoios.

— Sînt bantha... șopti Luke, peste umăr, fără să se gîndească în emoția clipei că, poate, C-3PO nu reușea să facă diferența între un bantha și un panda.

Privi din nou prin binoclu, focalizînd ușor.

— Fii atent... sînt oamenii nisipurilor cu siguranță. Îl văd pe unul dintre ei.

Ceva întunecat îi blocă dintr-o dată vederea. Preț de o clipă, crezu că se mișcase un bolovan în fața lui. Iritat, dădu drumul la binoclu și întinse mîna ca să îndepărteze acel obiect. Dădu de ceva asemănător metalului șlefuit.

Era un picior bandajat, de două ori mai gros decît piciorul lui. Uluit, își ridică privirea... mai sus... și mai sus. Silueta masivă care privea în jos, cu ochii scîrteietori nu

era un jawa. Parcă crescuse acolo din nisip.

3PO făcu speriat un pas înapoi și păși în gol. Pe când giroscopalele-i scînceau în semn de protest, robotul înalt se rostogoli de-a berbeleacul în josul colinei. Înlemnit, Luke auzea bufniturile și zăngăniturile tot mai slabe pe care 3PO le provoca, lovindu-se în timpul căderii, pe panta abruptă.

După ce momentul de confruntare luă sfîrșit, tîlharul tusken scoase un muget înfiorător de furie și plăcere și-și îndreptă în jos sabia grea. Axul cu două tăișuri i-ar fi crăpat lui Luke capul în două dacă acesta nu și-ar fi ridicat arma în sus, într-un gest mai degrabă instinctiv decît calculat; arma pară lovitura, dar nu avea să-i mai slujească încă o dată. Confecționat din carcasa unui cargo, masivul ax sfîrîmă țeava și transformă măruntaiele delicate ale puștii în confetti metalice.

Luke se tîrî înapoi și se trezi pe marginea rîpei.

Tîlharul îl împingea încet în spate, ținîndu-și arma deasupra capului înfășurat în cîrpe. Rîdea chicotit, înfiorător, sunetele-i fiind cu atît mai inumane cu cît erau distorsionate de filtrul de nisip atît de asemănător unui grilaj.

Luke încercă să-și estimeze situația obiectiv, așa cum îl învățase școala vieții. Amenințarea exista, gura îi era uscata, mîinile îi tremurau, era paralizat de frică. Cu tusken-ul în față și probabil cu o cădere fatală în spate, îi apărură altceva în minte și optă pentru cea mai puțin dureroasă reacție. Leșină.

Nici unul dintre tîlhari nu-l observă pe R2 căci micul robot se chinuise să intre într-o nișă aflată în stîncile de lîngă spider. Unul dintre ei căra trupul inert a lui Luke. Îl trînti lipsit de cunoștință pe o movilă de nisip, aflată în apropierea vehiculului său, apoi se alătură celorlalți, îmbulzindu-se și lovindu-se pe lîngă mașina decapotată.

Proviziile și piesele de rezervă erau azvîrlite în toate

părțile.

Din când în când jaful se întrerupea, cîtiva dintre ei începînd să se certe și să se lupte pentru un anumit obiect din pradă.

Deodată, distribuirea conținutului spiderului încetă, și cu o viteză înspăimîntătoare tîlharii se făcură una cu pămîntul privind în toate părțile.

O briză ușoară suflă din senin deasupra canionului. Undeva departe, înspre vest, se auzi un urlet. Un urlet exploziv ce se rostogoli ricoșînd în pereții canionului și tîrîndu-se cu nervozitate în susul și în josul unei înfiorătoare și paralizante game de frecvențe.

Oamenii nisipurilor rămaseră nemișcați încă o clipă. Apoi se porniră să mîrîie și să geamă cu putere. Înfricoșați, așa cum se repeziseră să o șteargă din preajma vizi- bilului spider.

Urletul cutremurător răsună iarăși, mai aproape de data aceasta. Acum tusken-ii se aflau la jumătatea drumului spre animalele bantha care-i așteptau și care se lăsaseră de altfel, în jos, încordate și smucind de frînghiile cu care fuseseră prioniți.

Deși zgomotul nu avea nici un înțeles pentru R2-D2, micul robot încercă să se strîngă și mai mult în acea sco-bitură. Urletul se auzi și mai aproape. Judecînd după modul în care reacționează oamenii nisipurilor, în spatele acestui strigăt rostogolitor, se afla probabil ceva mon- struos, dincolo de tot ceea ce-și putea imagina.

Ceva monstruos și ucigaș căruia i-ar fi putut lipsi capacitatea de a distinge între ființele comestibile și mașinăriile necomestibile.

Nici măcar urmele nu rămăseseră acolo unde cu cîteva momente înainte tîlharii tusken dezmembrau spiderul. R2 își oprise toate funcțiile în afara celor vitale, încercînd să reducă zgomotul și lumina cînd auzi din ce în ce mai clar și mai aproape un șuier, despicînd văzduhul.

Mergînd în direcția spiderului, creatura apăru deasupra crestei unei dune din apropiere...

V

Era înalt, dar nu arăta monstruos. R2 se încruntă în sinea lui, pe cînd își verifica circuitele oculare și le reac-tiva pe cele interne.

Acea creatură aducea foarte mult cu un bătrîn. Purta o pelerină ponosită, iar din straiile lălii de dedesubt atîrnau cîteva curelușe de piele, legături și niște instru-mente nemaîntîlnite. R2 privi în spatele acestuia, dar nu detectă nimic înfricoșător care să vină pe urmele sale. Și nici bărbatul nu părea înspăimîntat. Într-un fel, părea chiar mulțumit, gîndi R2.

Era imposibil de spus unde sfîrșea suprapunerea de veșminte ale ciudatului nou-venit și unde începea pielea lui. Acea figură bătrînicioasă se pierdea în îmbrăcămintea bătucită de nisip, iar barba lui nu părea altceva decît o prelungire a zdrențelor lălii ce-i acopereau pieptul.

Chipul lui adînc brăzdat purta amprentele unei vieți trăite în condiții limită, altele decît cele ale deșertului, în care frigul și umezeala atinseseră valori extreme. Din acel chip boțit de riduri și cicatrice, răsărea un nas co-roiat și scormonitor, ca un pinten de stîncă. Ochii lui apoși erau de un azuriu de cristal. Amestecul de nisip, praf și barbă dădu la iveală un zîmbet; bărbatul privea pe furiș forma inertă de lîngă spider.

Convins că oamenii nisipurilor fuseseră victimele unei iluzii auditive – ignorînd, în mod convenabil, faptul că și el o trăise – și dealtfel, fiind sigur că acest străin nu avea de gînd să-i facă nici un rău lui Luke, R2 își schimbă ușor

poziția, încercînd să-l vadă mai bine. Senzorii lui de-abia percepură zgomotul produs de o pietricică pe care o dislocase, dar bătrînul se răsuci de parcă s-ar fi tras în el. Privi țintă spre nișa în care stătea ascuns R2, continuînd să zîmbească blînd.

— Salut, zise el cu un glas adînc și surprinzător de voios. Apropie-te, micuțul meu prieten. N-ai de ce să-ți fie frică.

Glasul lui suna sincer și liniștitor. În orice caz, compania unei ființe umane necunoscute era preferabilă situației de a rămîne izolat în acele pustietăți. Se deplasă cu pași mărunți și legănați spre locul unde zăcea Luke, coborît la pămînt. Își aplecă trunchiul ca de butoi pentru a cerceta trupul nemișcat. Emise niște piuituri și fluieraturi de îngrijorare.

Se apropie și bătrînul și, aplecîndu-se, îi atinse cu mîna fruntea și tîmplele. Tînărul începu deodată să se miște și să mormăie ca prin somn.

— Nu te îngrijora, îi spuse bătrînul lui R2, își va reveni.

Ca pentru a-i confirma spusele, Luke clipi și, privind în sus, fără să înțeleagă, șopti:

— Ce s-a întîmplat?

— Stai liniștit, fiule, îl sfătui bătrînul, așezîndu-se pe vine, lîngă el. Ai avut o zi grea.

Zîmbi din nou ca un puști.

— Ești al naibii de norocos că mai ai capul pe trunchi. Luke privi de jur împrejur, apoi ochii i se opriră pe chipul bătrîn de deasupra lui. Își reveni dintr-o dată, recunoscîndu-l.

— Ben... tu trebuie să fii!

O amintire fulgerătoare îl făcu să privească de jur împrejur, temător. Nici urmă de oamenii nisipurilor. Se ridică încet, în capul oaselor.

— Ben Kenobi... sînt bucuros să vă întîlnesc.

Se ridică și bătrînul, pentru a cerceta canionul și

peretele arcuit de deasupra. Se juca cu piciorul în nisip.

— Pustiurile Jundland nu se traversează fără o pregătire minuțioasă. Călătorul prost inspirat stârnește "ospitalitatea" tusken-ilor.

Își întoarse privirea spre pacientul său.

— Spune-mi, tinere, ce te aduce în această inimă a necunoscutului?

Luke i-l arată pe R2 :

— Roboțelul acesta. Un timp am crezut că a luat-o razna, cînd susținea că își caută un stăpîn mai vechi. Acum, nu mai cred așa. N-am mai întîlnit atîta devotament la un robot – greșit programat sau nu. Părea ca nimic nu-i poate sta în cale. A recurs chiar și la păcăleli. Ochii lui Luke căutară în sus.

— Pretinde că este proprietatea unei persoane cu numele Obi-Wan Kenobi.

Luke privi cu atenție, dar bătrînul nu reacționa în nici un fel.

— Este rudă cu dumneata? Unchiul meu crede că a existat cu adevărat. Sau informația asta nu-i decît un fragment nesemnificativ care a fost copiat în memoria funcțiilor de bază ale roboțelului?

Bătrînul se încruntă gînditor și chipul lui deveni de nerecunoscut. Kenobi părea că meditează asupra întrebării, scărpinîndu-se absent în barba sa murdară.

— Obi-Wan Kenobi! repetă el. Obi-Wan... un nume pe care nu l-am mai auzit de mult timp. De un car de vreme. Foarte ciudat...

— Unchiul meu spunea că a murit, interveni Luke, plin de solitudine.

— Nu, n-a murit, îl corectă Kenobi domol. Nu încă. Nu încă.

Luke se ridică în picioare emoționat; i se spulberase din minte orice alt gînd ce-ar fi avut vreo legătură cu tîlharii tusken.

— Atunci, îl cunoașteți?

Un zîmbet de puști șmecher despică acel colaj cu barbă și piele ridată.

— Bineînțeles că da: eu sînt. Exact cum probabil că ai presupus. Deși nu mai port numele de Obi-Wan cam de pe vremea cînd te-ai născut tu...

— Atunci, îndrăzni Luke, arătînd spre R2-D2, acest robot vă aparține cu adevărat, așa cum pretinde.

— Asta-i cu totul altceva, mărturisi Kenobi, sincer nedumerit, uitîndu-se la tăcutul robot. Nu-mi prea amințesc să fi avut un robot, cu atît mai puțin un R2 modern. Foarte interesant. Foarte interesant.

Deodată, ceva îi atrase atenția spre peretele arcuit de stîncă, din apropiere.

— Cred că ar fi mai bine să folosim spiderul tău. Oamenii nisipurilor se sperie ușor, dar se întorc curînd, întăriți. Un vehicul ca ăsta nu este o pradă la care să renunți cu ușurință, și, în definitiv, ei nu sînt jawa.

Punîndu-și mîinile la gură într-un anumit fel, Kenobi trase puternic aer în piept și dădu drumul unui urlet ne-pămîntesc, ce-l făcu pe Luke să sară în sus.

— Asta ar trebui să-l pună pe fugă, pentru o vreme, chiar și pe un mocăit, zise bătrînul cu mulțumire.

— ăsta-i un urlet de dragon! spuse Luke, cu gura căscată. Cum ați făcut?

— Am să-ți arăt cîndva, fiule. Nu e prea greu. Trebuie să stai într-o anumită poziție, să folosești un grup de coarde vocale bine încălzite și să tragi foarte mult aer în piept. Ei, dac-ai fi un funcționar imperial, te-aș putea învăța imediat; dar nu ești.

Aruncă din nou o privire spre stîncă.

— Și nu cred că e nici locul, nici timpul potrivit pentru asta.

— Și eu zic tot așa.

Luke își freca ceafa.

— Hai să pornim.

În acel moment, R2 scoase un piuit puternic și începu

să se agite. Luke nu putu decodifica țișătul electronic, dar înțelese imediat motivul care-l declanșase.

— 3PO! exclamă Luke îngrijorat.

R2 o pornise deja la drum, cu toată viteza.

— Haide, Ben!

Robotul îi conduse pînă la marginea unei rîpe imense, acoperite cu nisip. Se opri acolo, arătînd în jos și chițăi tînguitor. Luke privi în direcția indicată, apoi începu să coboare cu atenție panta netedă și alunecoasă. Kenobi îl urmă cu ușurință.

3PO zăcea în nisip, pe fundul povîrnișului, unde căzuse rostogolindu-se în tumbe. Carcasa era ciobilă și turtită rău, unul din brațe, rupt, zăcea îndoit puțin mai încolo.

— 3PO! strigă Luke.

Nu se auzi nici un răspuns. Îl scutură pe robot, dar acestuia nu i se activă nici o funcție. Deschise un capac din spatele robotului și apăsă de mai multe ori, succesiv, butonul unui comutator aflat în interior. Se auzi un zumzet grav, care încetă, apoi porni din nou și în cele din urmă se preschimbă într-un tors normal.

Folosindu-se de brațul care-i mai rămăsese, 3PO se răsuci cu fața în sus și se ridică în capul "oaselor".

— Unde mă aflu? murmură el, cînd fotoreceptorii începură să i se limpezească.

Apoi îl recunoscă pe Luke.

— Îmi pare rău, domnule. Cred că am făcut un pas greșit.

— Să fii fericit că-ți mai funcționează circuitele principale, îi zise Luke.

Privi cu înțeles în sus, spre marginea rîpei.

— Poți să te ridici? Trebuie să ieșim de aici înainte ca oamenii nisipurilor să se întoarcă.

Servomotoarele suprasolicitate se ambalară, iar în cele din urmă 3PO încetă să se mai forțeze.

— Nu cred c-am să reușesc. Duceți-vă, stăpîne Luke.

Nu are sens să vă riscați viața pentru mine. Sînt terminat.

— Nu, nu-i adevărat, i-o întoarse Luke, care se atașase într-un mod inexplicabil de acest robot proaspăt achiziționat.

La urma urmei, 3PO nu era unul dintre acele dispozitive agrofuncționale taciturne cu care era obișnuit Luke să aibă de-a face.

— Ce fel de vorbe sînt acestea ?

— Logice, îl informă 3PO.

Tînărul clătină din cap, supărat.

— Ești defetist.

Cu ajutorul lui Luke și al lui Ben Kenobi, robotul accidentat reuși cumva să se ridice în picioare. Micul R2-D2 privea de pe buza rîpei.

Urcînd șovăitor o parte din pantă, Kenobi amușină circumspect aerul.

— Repede, fiule. Iar s-au pus în mișcare.

Luke se lupta să-l tragă pe C-3PO din rîpă, cu ochii cînd la pașii săi, cînd la stîncile înconjurătoare.

Peștera lui Kenobi era spartană, dar nu lipsită de confort. N-ar fi satisfăcut pe foarte mulți oameni, căci reflecta gusturile stranii, eclectice ale posesorului ei. Zona amenajată pentru locuit degaja un aer de confort modest, care acorda mai multă importanță activităților mentale decît acelor legate de vremelnicul trup uman.

Reușiseră să părăsească canionul înainte ca tîlharii tusken să se fi întors în forță. Instruit de Kenobi, Luke încurcase urmele atît de rău, încît nici chiar jawa, cu mirosul lor atît de fin, nu i-ar fi putut găsi.

Luke își petrecu cîteva ore muncind și ignorînd tentațiile peșterii lui Ben. Stătea într-un colț, ce funcționa pe post de atelier, mic, dar complet, și meșterea la brațul rupt al robotului.

Din fericire, decuplatoarele automate de suprasarcină cedaseră la presiunea puternică, protejînd astfel nervii și ganglionii de o avariere puternică. Reparația consta pur și simplu în a reatașa brațul la umăr și a activa, apoi, auto-reconectoarele. Dacă brațul s-ar fi fracturat la jumătatea "osului", nu la încheietură, reparația n-ar mai fi fost posibilă într-un astfel de atelier.

În tot acest timp, atenția lui Kenobi se concentrase asupra lui R2-D2. Robotul cel bondoc stătu pasiv pe podeaua rece a cavernei cîta vreme bătrînul își făcu de lucru prin măruntaiele sale metalice. În cele din urmă, Kenobi se îndepărtă cu un oftat de satisfacție și închise capacul de pe capul boltit al lui R2.

— Acum hai să vedem dacă putem afla cine ești și de unde vii, micuțul meu prieten.

Luke era frînt de oboseală și cuvintele lui Kenobi fură suficiente pentru a-i distrage atenția.

— Am văzut o parte din mesaj, începu el. Și...

Din trupul robotului se proiectă încă o dată, în spațiul gol din fața sa, uluitorul portret. Luke tăcu, pentru a doua oară fascinat de frumusețea aceea enigmatică.

— Da, cred c-am reușit, murmură Kenobi contemplativ.

Imaginea continua să tremure, demonstrînd graba cu care fusese pregătită banda. Dar avea o rezoluție și un contrast mult mai bune acum, remarcă Luke admirativ. Un lucru era limpede: Kenobi era priceput în domenii mai complicate decît gunoieritul deșertului.

"General Obi-Wan Kenobi", spunea glasul melodios, "vorbesc în numele popoarelor unite de pe planeta Alderaan, și al Alianței pentru Restabilirea Republicii. Îți tulbur singurătatea la rugămintea tatălui meu, Bail Organa, vicerege și prim ministru al sistemului Alderaan".

Kenobi sorbea din ochi acest expozeu extraordinar; ochii lui Luke se bulbucaseră atît de mult, încît stăteau

să-i iasă din orbite.

"Cu ani în urmă, generale", continuă vocea, "ai slujit Vechea Republică în Războaiele Clone. Acum, în acest moment de maximă disperare, tatăl meu te imploră să ne ajuți din nou. Ar vrea să te întâlnești cu el pe Alderaan. *Trebuie* să te duci la el. Regret că nu-ți pot adresa personal rugămintea tatălui meu. Misiunea mea de a mă întâlni cu tine a dat greș. Ca urmare, m-am văzut silită să recurg la această metodă secundară de comunicare. Informațiile vitale supraviețuirii Alianței au fost stocate în memoria lui R2-D2. Tatăl meu va ști cum să le recupereze. Te rog din suflet să ai grijă ca robotul să ajungă în bună stare pe Alderaan".

Făcu o pauză. Când reîncepu să vorbească, rugămintele ei erau precipitate și de o politețe mai puțin formală.

"*Trebuie*, să mă ajuți, Obi-Wan Kenobi. Ești ultima mea speranță. Voi fi arestată de agenții imperiali. Nu vor afla nimic de la mine. Tot ceea ce-i intersează se află stocat în celulele de memorie ale acestui robot. Nu ne înșela așteptările, Obi-Wan Kenobi. Nu *mă* decepționa."

Un norișor de paraziți tridimensionali înlocui gingașul portret, apoi acesta dispăru cu desăvârșire. R2-D2 se uita la Kenobi, așteptînd.

Mintea lui Luke era năclăită ca un iaz acoperit cu un strat de petrol. Răvășite și nesigure, gândurile și ochii lui își căutară punctul fix în cel care stătea alături, tăcut.

Bătrînul. Vrăjitorul nebun. Trăsnetul deșertului și personajul atoateștiutor pe care unchiul său și toți ceilalți îl știau de-o viață.

Nu lăsa să se vadă că mesajul atît de încordat și de neliniștit pe care acea femeie necunoscută îl transmisese în aerul răcoros al peșterii avusese vreun efect asupra lui. Kenobi se sprijini de peretele de stîncă și-și mîngîie meditativ barba, suflînd încet într-o țevă de crom care își pierduse luciul.

Luke rememora portretul atît de simplu și totuși atît

de încântător.

— E atât de... de...

Educația lui de agricultor nu-i pune la dispoziție cuvintele de care ar fi avut nevoie. Apoi, ceva din mesaj îl făcu să-l privească pe bătrîn cu neîncredere.

— Generale Kenobi, ați luptat în Războaiele Clone? Dar acestea au avut loc cu foarte mult timp în urmă.

— Hm... da, încuviință Kenobi cu simplitatea cu care ar fi vorbit despre o rețetă de tocăniță. Da, cred că a trecut multșor de-atunci. Cîndva am fost un Cavaler Jedi. Ca și... tatăl tău, adăugă el, cîntărindu-l pe tînăr din priviri.

— Cavaler Jedi, se auzi glasul lui Luke, ca un ecou.

Apoi păru contrariat.

— Dar tatăl meu n-a participat la Războaiele Clone. Nu a fost cavaler... ci un simplu navigator pe un cargou galactic.

Zîmbetul lui Kenobi învăluia capătul țevii.

— Sau așa ți-a spus unchiul tău. Brusc, își îndreptă atenția în altă parte. Owen Lars nu a fost de acord cu ideile tatălui tău, cu opiniile sau cu filosofia lui despre viață. Părerea lui era că fratele său ar fi trebuit să rămînă aici, pe Tatooine și să nu se implice în...

Ridică din nou din umeri, aparent nepăsător.

— În fine, a crezut că tatăl tău ar fi trebuit să rămînă aici și să-și vadă de agricultură.

Luke rămase tăcut, încordat, cît timp bătrînul îi povesti fragmente, secvențe din biografia părintelui său, pe care Luke o cunoștea numai prin intermediul viziunii distorsionate a unchiului său.

— Owen s-a temut întotdeauna că viața aventuroasă a tatălui său te-ar putea influența, te-ar putea duce de parte de Anchorhead, rememorînd, clătină ușor din cap, cu părere de rău. Mă tem că tatăl tău nu prea avea stofă de fermier.

Luke îi întoarse spatele, revenind la ocupația lui.

Curăță ultimele firisoare de nisip de pe brațul convalescent al lui C-3PO.

— Aș fi vrut să-l cunosc, șopti el în cele din urmă.

— A fost cel mai bun pilot pe care l-am cunoscut vreodată, continuă Ben, și un luptător iscusit. Forța... avea un instinct puternic.

O fracțiune de secundă, Kenobi păru cu adevărat bătrîn.

— A fost și un prieten foarte bun.

Apoi, dintr-o dată, în ochii aceia scormonitori reveni sclipirea tinerească și, o dată cu ea, și buna-dispoziție naturală a bătrînului.

— Înțeleg că și tu ești un pilot destul de bun. Pilotajul și navigația nu sînt ereditare. Dar cele cîteva calități care se pot combina ca să dea naștere unui pilot bun sînt. Pe acelea s-ar putea să le fi moștenit. Totuși, chiar și o rață trebuie învățată să înoate.

— Ce-i o rață? întrebă curios Luke.

— N-are importanță. Știi, de fapt îi semeni tatălui tău în multe privințe.

Privirea scrutătoare cu care-l cîntărea Obi-Wan îl irită pe tînăr.

— Ai crescut ceva de cînd te-am văzut ultima oară. Neavînd ce răspunde, Luke așteaptă în tăcere, căci Kenobi se cufundă din nou, adînc, în gînduri. După o vreme, bătrînul se trezi la viață; era limpede că luase o hotărîre importantă.

— Toate acestea mi-au amintit de faptul că am ceva să-ți dau, zise bătrînul cu o expresie de nepăsare înșelătoare.

Ridicîndu-se, se îndreptă spre un scrin masiv, de modă veche și începu să scotocească prin el. Scoase la iveală tot soiul de lucruri ciudate, le împinse de colo-colo, apoi le puse iarăși la loc. Pe cîteva dintre ele, Luke le identifică. Cum Kenobi părea să caute ceva important, se abținu să-i ceară informații despre oricare dintre celelalte

vechituri ispititoare.

— Pe vremea cînd erai un băiețel, tatăl tău a dorit să-ți dea... dacă reușesc să găsesc obiectul acela afurisit... Odată am încercat să ți-l dau, dar unchiul tău nu m-a lăsat. Îi era teamă că ți-ar putea băga în cap niște idei nebunești și că pînă la urmă îl vei urma pe bătrînul Ben într-una din cruciadele sale idealiste... Vezi tu, Luke, în acest punct tatăl și unchiul tău nu cădeau niciodată de acord. Owen nu e omul care să amestece afacerile cu idealismul; tatăl tău, în schimb, credea că această problemă nici nu merită să fie luată în discuție. În astfel de privințe, el hotăra ca atunci cînd pilota: instinctiv.

Luke dădu din cap. Culese în sfîrșit ultimul fir de nisip și privi în jur, în căutarea unei componente pe care o mai avea de montat în pieptul deschis al lui C-3PO. Odată ce găsi modul restrictiv, desfăcu locașurile de prindere din robot și începu să îl fixeze la loc. Robotul urmări procesul și păru că tresare violent.

Luke privi îndelung acei fotoreceptori din metal și plastic. Apoi așază demonstrativ modulul pe masa de lucru și închise robotul. C-3PO nu spuse nimic.

Din spatele lui se auzi un mormăit și, întorcîndu-se, îl văzu pe Kenobi îndreptîndu-se spre el cu un aer mulțumit. Îi dădu lui Luke un aparat mic, aparent inofensiv, pe care tînărul începu să-l studieze plin de interes. În linii mari, era alcătuit dintr-un mîner scurt și gros în care erau încorporate două butoane mici. Deasupra acestuia se afla un disc metalic circular puțin mai mare în diametru decît lățimea palmei lui. Atît în mîner cît și în disc erau montate cîteva componente neobișnuite, aidoma unor pietre prețioase; printre acestea se număra și ceea ce părea a fi cea mai mică baterie pe care o văzuse Luke vreodată. Partea opusă a discului era atît de șlefuită, încît avea strălucirea unei oglinzi. Dar dintre toate, cel mai mult îl uimea pe Luke aceea baterie. Indiferent ce era, aparatul avea nevoie de

multă energie, potrivit caracteristicilor marcate pe plăcuța indicatoare a pastilei de energie. În ciuda afirmației că aparținuse tatălui său, obiectul arăta ca nou. Era limpede că bătrînul îl păstrase cu grijă. Doar cîteva zgîrieturi fine pe mîner sugerau că mai fusese folosit.

— Domnule? chemă o voce cunoscută pe care Luke nu o mai auzise de mult.

— Ce e? tresări Luke, smuls din studiu.

— Dacă nu aveți nevoie de mine, zise C-3PO, cred că mă voi decupla pentru puțin timp. Îmi va fi de folos la sudarea nervilor brațului și, oricum, a sosit momentul pentru auto-curățenia internă.

— Sigur, dă-i drumul! spuse Luke cu mintea aiurea, revenind la studiul fascinant al acestui obiect necunoscut.

În spatele lui, C-3PO amuți, iar lumina din ochi i se stinse. Luke observă că bătrînul îl urmărea plin de curiozitate.

— Ce este? întrebă într-un târziu, căci, în ciuda tuturor eforturilor, nu reușise să identifice aparatul.

— Sabia de lumină a tatălui tău, îi răspunse Kenobi. Într-o vreme erau foarte folosite. Mai sînt și acum, în anumite zone galactice.

Luke examinează comenzile de pe mîner, apoi atinse, de probă, un buton intens colorat, de lîngă garda șlefuită. În acea clipă, din disc țîșni o rază alb-albăstruie de grosimea degetului său. Era densă, aproape opacă și puțin mai lungă de un metru. Lumina ei nu pălea, ci continua să rămînă intensă pe toată lungimea sa. În mod ciudat, Luke nu-i simțea căldura, dar fu foarte atent să n-o atingă. Știa ce înseamnă o sabie laser, deși nu mai văzuse nici una pînă atunci. Putea găuri peretele de stîncă al peșterii lui Kenobi... Întocmai ca și trupul unui om.

— Aceasta era arma oficială a unui Cavaler Jedi, ex-

plică Kenobi. Un aruncător laser este greoi și lipsit de precizie; ea, nu. Îți cere mai multă îndemînare decît ai crede la prima vedere. Este o armă elegantă. E totdeauna și un simbol. Oricine poate folosi un aruncător sau o lamă cu fuziune, dar a ști să folosești bine o asemenea sabie e un semn de noblețe.

În timp ce vorbea, se plimba prin peșteră.

— Timp de mai bine de o mie de generații, Cavalerii Jedi au reprezentat forța cea mai puternică și cea mai respectată în galaxie. Au fost păzitorii și garanții păcii și dreptății în Vechea Republică.

Cînd Luke omise să întrebe ce s-a întîmplat cu ei după aceea, Kenobi se uită la el și-l surprinse privind în gol; multe din cele ce-i spusese Obi-Wan îi trecuseră pe lîngă urechi. Unii l-ar fi dojenit pentru că nu era atent. Dar nu bătrînul. Mai sensibil decît mulți alții, așteptă răbdător pînă cînd liniștea deveni îndeajuns de apăsătoare, pentru ca Luke să spargă tăcerea.

— Cum a murit tatăl meu? întrebă el încetișor.

Kenobi ezită și Luke simți că bătrînul nu dorea să discute această problemă delicată. Totuși, spre deosebire de Owen Lars, el nu era în stare să se ascundă în spatele unei minciuni confortabile.

— A fost trădat și ucis, spuse grav, Kenobi, fără să-l privească pe Luke, de un Jedi foarte tînăr, pe nume Darth Vader. Un băiat pe care-l pregăteam eu. Unul dintre cei mai scilipitori discipoli ai mei... unul dintre cele mai mari eșecuri ale mele...

Ben își reluă plimbarea.

— Vader s-a folosit de Forță și pregătirea sa pentru a face rău, pentru a se pune în slujba împăraților corupți de mai tîrziu. Puțini au fost cei care să i se împotrivească lui Vader, căci, pe atunci, Cavalerii Jedi deja se dezorganizaseră, se risipiseră sau muriseră. Astăzi ei au dispărut cu desăvîrșire.

O expresie de nepătruns stăruie o clipă pe chipul lui

Kenobi.

— În multe privințe, ei au fost prea buni, prea încrezători pentru a putea rezista. Au crezut prea mult în stabilitatea Republicii și nu au înțeles că, deși trupul era sănătos, capul se putea îmbolnăvi și șubrezi, căzînd victimă manipulărilor unora, ca de pildă Împăratul. Aș vrea să știu ce urmărește Vader. Uneori am sentimentul că stă în așteptare, punînd la cale cine știe ce absurditate odioasă. Acesta este destinul unuia care stăpânește Forța și se lasă mistuit de partea ei întunecată.

Luke făcu o strîmbătură de nedumerire.

— Forța? Este a doua oară că roștiți acest cuvînt. Kenobi dădu din cap.

— Uneori uit în prezența cui vorbesc. Hai să spunem că Forța este acel ceva pe care trebuie să-l aibă un Jedi. Deși nu s-a formulat pînă acum o explicație potrivită, oamenii de știință au emis teoria că ea este cîmpul de energie generat de ființele vii. Omul primitiv i-a bănuit existența, dar a rămas ignorant în ceea ce privește potențialul ei, milenii de-a rîndul. Numai anumiți indivizi au putut cunoaște Forța în adevăratul sens al cuvîntului. Ei au fost etichetați fără milă: șarlatani, escroci, mistici... și mai rău. Chiar mai puțini au reușit s-o folosească. Și, de cele mai multe ori, se dovedea prea puternică pentru ei, căci le depășea capacitatea de control. Au fost greșit înțeleși de contemporanii lor... și mai rău.

Kenobi făcu un gest larg, atotcuprinzător, cu ambele brațe.

— Forța îl înconjoară pe fiecare dintre noi. Unii cred că ea ne dirijează acțiunile și nu viceversa. Cunoștințele despre Forță și despre modul în care poate fi folosită, îi confereau unui Jedi puterea sa neobișnuită.

Kenobi își lăsă brațele în jos și îl privi pe Luke pînă acesta începu să se foiască stîngenit pe scaun. Reîncepu să vorbească pe un ton atît de tranșant și de tineresc, încît Luke tresări fără să vrea.

— Și tu trebuie să înveți căile Forței, Luke... dacă e să vii cu mine pe Alderaan.

— Alderaan! sări Luke buimăcit din scaunul de la masa de lucru. Nu merg pe Alderaan! Nici măcar nu știu unde e...

Vaporizatoare, roboți, seceriș,... deodată lumea din jur păru să-l copleșească, încăperea mai devreme interesantă și artefacturile stranii nu i se mai păreau acum decât puțin înspăimântătoare. Privirea lui rătăci de jur împrejur, încercînd să evite ochii sfredelitori ai lui Ben Kenobi... bătrînul Ben... nebunul Ben... Generalul Obi-Wan...

— Trebuie să mă-ntorc acasă, se trezi mormăind cu o voce răgușită. E tîrziu. Se pare c-am încurcat-o, amintindu-și de ceva, arătă spre nemișcatul R2. Poți să păstrezi robotul. Cred că asta așteaptă. Mă gîndesc ce să-i spun unchiului... Sper..., adaugă el pierdut.

— Am nevoie de ajutorul tău, Luke, spuse Kenobi trist, dar categoric. Sînt prea bătrîn pentru astfel de lucruri. Nu cred că mai pot s-o duc la bun sfîrșit de unul singur. Misiunea aceasta este importantă.

I-l arătă cu o mișcare a capului pe R2.

— Ai auzit și ai văzut mesajul.

— Dar... nu mă pot implica în așa ceva, protestă Luke. Am treabă, avem de recoltat... deși unchiul Owen a avut întotdeauna posibilitatea să angajeze mîină de lucru suplimentară... adică una, sau cel puțin așa cred. N-am cum să v-ajut. Nu acum. Și, în plus, toate astea sînt atît de departe de-aici... și pur și simplu nu mă privesc.

— Vorbești ca unchiul tău, remarcă Kenobi fără ranchiună.

— Ah! Unchiul meu... Cum am să-i explic lui toate astea?

Bătrînul își reținu un zîmbet, conștient de faptul că destinul lui Luke fusese deja hotărît. Fusese stabilit cu cinci minute înainte de a afla cum murise tatăl său. Fu-

sese orându-i chiar mai înainte, când auzise întreg mesajul. Intrase în ordinea firească a lucrurilor încă de când văzuse prima oară holograma cu chipul rugător al frumoasei Leia Organa, așa cum fusese proiectată, stîngaci, de micul robot. Kenobi ridică din umeri în sinea lui. Probabil că fusese hotărît chiar înainte de nașterea băiatului. Aceasta nu însemna că Ben credea în predestinare; credea însă din tot sufletul în ereditate... și în Forță.

— Nu uita, Luke, suferința unui om este suferința tuturor. Distanțele sînt irelevante pentru dreptate. Dacă nu este oprit destul de repede, răul va sfîrși prin a-i devora pe toți oamenii, indiferent că aceștia s-au împotrivit sau l-au ignorat.

— Cred că v-aș putea duce pînă la marginea Anchorhead-ului, consimți nervos Luke. De acolo puteți lua ceva spre Mos-Eisley, sau oriunde vreți să ajungeți...

— Foarte bine, încuviință Kenobi. Suficient pentru început. După-aceea trebuie să faci ceea ce simți că e *bine*.

Luke se depărtă, de data aceasta complet năucit.

— O.K. Nu mă simt prea grozav acum...

Celula era îngrozitor de prost luminată. Cu acel minim insuficient, abia se puteau zări pereții de metal negru și plafonul înalt de deasupra. Încăperea, care fusese astfel proiectată încît să amplifice sentimentele de deznădejde ale deținutului, își îndeplinea foarte bine menirea. Atît de bine încît unica ei ocupantă tresări încordată când auzi un bîzîit ce venea dintr-un colț al celulei. Ușa metalică, ce începuse să culiseze, avea grosimea taliei ei, de parcă – gîndi fata cu amărăciune – le-ar fi fost frică că ea ar fi reșuit, doar cu mîinile goale, să treacă prin ea dacă ar fi fost mai puțin masivă.

Chinuindu-se să vadă, zări cîțiva gardieni imperiali

postîndu-se în fața ușii. Leia Organa se dădu înapoi spre peretele opus, cercetîndu-i sfidătoare.

Expresia de hotărîre întipărită pe chipul ei se năruí de îndată ce o siluetă monstruoasă și întunecată pătrunse în încăperea, alunecînd parcă. Prezența lui Vader îi zdrobea complet curajul, cu ușurința cu care un elefant zdrobește o coajă de ou. Ticălosul era urmat de silueta uscată a unui om în vîrstă care, în ciuda aparenței lui minuscule pe lîngă Lordul Întunecat, era aproape tot atît de înspăimîntător.

Darth Vader făcu un semn spre cineva aflat în afara celei. Ceva ce zumzăia ca o albină monstruoasă se apropie și trecu pragul. Leia se înăbuși cu propria-i respirație la vederea aceluí glob imens din metal negru. Stătea suspendat pe repulsori antigravitaționali; un păienjeníș de tije metalice îi înțesau suprafața, fiecare dintre ele purtînd în vîrf instrumente delicate.

Leia cerceta îngrozită acea ciudățenie. Auzise vorbindu-se despre astfel de monstruozități, dar nu crezuse vreodată cu adevărat că tehnicienii imperiali vor fi în stare să construiască așa ceva. În memoria neîndurătoare a mașinăriei erau înregistrate toate barbarismele, toate ultragiile cunoscute și trăite de omenire... ca și de alte cîteva rase.

Vader și Tarkin stăteau tăcuți, lăsîndu-i timp să studieze coșmarul suspendat în aer. Guvernatorul în special nu se amăgise cu gîndul că simpla prezență a dispozitivului o va îngrozi atît de mult, încît să le dea informațiile de care aveau nevoie. Aceasta nu însemna că interogatoriul care urma avea să fie exagerat de dezagreabil. Din astfel de întîlniri, se cîștigau întotdeauna înțelepciune și cunoștințe, iar senatorul promitea să fie un subiect foarte interesant.

Cînd consideră că a sosit momentul, Tarkin îi făcu robotului un semn.

— Ei; și-acum, senatorul Organa, Prințesa Organa,

vom discuta despre amplasamentul bazei principale a rebelilor!

Mașinăria porni către ea, apropiindu-se cu un zumzăit din ce în ce mai puternic. Forma ei sferică și rece acoperi imaginea guvernatorului, a lui Vader, restul celulei... lumina... .

Prin ziduri și prin ușa masivă penetrau zgomote înăbușite. Acestea reușeau cu greu să tulbure pacea și liniștea ce domneau pe coridorul din fața celulei ermetic închise, dar chiar și așa, gardienii aflați acolo găsiră fel de fel de scuze ca să-și părăsească tiptil posturile, îndepărtându-se la o distanță suficient de mare pentru a nu mai auzi nici măcar unul din acele sunete stranii.

VI

— Privește într-acolo, Luke, spuse Kenobi, arătând spre sud-vest.

Spiderul continua să gonească prin deșertul nisipos.

— Aș zice că e fum.

Luke își aruncă doar o clipă privirea în direcția indicată.

— Nu văd nimic, domnule.

— Oricum, hai s-o cotim într-acolo. Poate că cineva e în pericol.

Luke viră. După cîtva timp putu vedea și el, înălțîndu-se, fuioarele de fum pe care Kenobi le depistase cumva, mai devreme.

Trecînd peste o ridicătură ușoară, spiderul coborî panta lină a unui canion larg, dar nu adînc, presărat cu forme pîrjolate și contorsionate, unele dintre ele anor-

ganice, altele nu.

În mijlocul acestui masacru zăcea carcasa zdrobită a unui transportor jawa, asemeni unei balene metalice albite.

Luke opri vehiculul. Kenobi îl urmă prin nisip și împreună începură să cerceteze rămășițele dezastrului.

Lui Luke îi atraseră atenția câteva urme ușoare în nisip. Grăbind puțin pasul, ajunse chiar lângă ele și le studie o vreme, după care îi strigă lui Kenobi:

— Se pare că e mîna oamenilor nisipurilor. Sînt urme de bantha. Luke remarcă licărirea unui obiect metalic pe jumătate îngropat în nisip. Și uite și-o bucată dintr-o sabie dublă, din cele pe care le folosesc ei, clătina din cap contrariat. Dar n-am auzit niciodată ca tîlharii să atace un transportor atît de mare.

Se aplecă pe spate, privind în sus la masivul transportor, ars din temelii.

Kenobi trecuse pe lângă el. Studia urmele imense din nisip.

— Nu au fost ei, spuse el, calm. Dar au dorit ca noi... sau oricine altcineva care s-ar nimeri să treacă pe-aici... să creadă astfel.

Luke pășea alături de el.

— Nu înțeleg, domnule.

— Privește aceste urme cu atenție, îl instrui bătrînul, arătîndu-i-o pe cea mai apropiată, apoi pe celelalte. Nu observi nimic ciudat?

Luke clătină din cap.

— Cei ce-au trecut pe-aici călăreau doi cîte doi. Oamenii nisipurilor nu călăresc decît unul după altul, într-un singur șir, pentru a induce în eroare, în privința puterii lor, pe orice urmăritori.

Luke privea cu gura căscată rîndurile paralele de urme. Kenobi aruncă o privire spre transportor. Îi arătă locurile unde rafalele armamentului individual aruncaseră în aer porți, trepte și bare de susținere.

— Urmărește precizia cu care s-a tras. Oamenii nisipurilor nu sînt atît de calculați. De fapt, nimeni de pe Tatooine nu trage și nu distruge cu atîta eficiență.

Își întoarse privirea spre orizont. Una dintre acele coame muntoase apropiate ascundea un secret... și o amenințare.

— Numai trupele imperiale ar fi pregătit un atac asupra unui transportor cu o minuțiozitate atît de rece.

Luke se afla lîngă unul dintre trupurile mici și boțite și îl întoarse, cu piciorul, cu fața-n sus. Chipul i se schimonosi de scîrbă cînd văzu ce rămăsese din acea jalnică creatură.

— Aceștia sînt acei jawa care ni i-au vîndut pe R2-D2 și pe C-3PO mie și unchiului Owen. Recunosc croiala pelerinei acestuia. De ce-ar fi măcelărit trupele imperiale pe jawa și pe oamenii nisipurilor? Probabil că au ucis și niște tîlhari ca să procure acei bantha.

Mintea îi lucra cu înversunare și își dădu seama că încordarea îi creștea într-un mod nefiresc, privind înapoi, spre spider, peste cadavrele de jawa, care se degradau cu iuțeală.

— Dar, dacă au luat urma roboților pînă au ajuns la jawa, înseamnă că de la ei au aflat mai întîi cui au fost vînduți. Asta i-ar conduce la...

Înnebunit, Luke o rupse la fugă spre spider.

— Luke! Așteaptă... Luke! strigă Kenobi. E prea periculos! N-ar trebui...!

Luke nu mai auzea nimic în afara vuietului din urechi și nu mai simțea nimic în afara clocotului din sufletul său. Sări în spider și apăsă pe accelerator aproape în aceeași clipă. Cu o explozie de nisip și pietriș îi lăsă în urmă pe Kenobi și pe cei doi roboți, singuri printre acele trupuri carbonizate, pe fundalul epavei încă fumegînde a transportorului.

Fumul pe care Luke îl vedea pe cînd se apropia de casă avea o altă consistență decît cel ce se înălța din

scheletul transportorului. De-abia își mai aminti să oprească motorul spiderului în timp ce dădea capota la o parte și sărea afară. Din găurile din pământ se înălțau fuioare negre de fum.

Acele găuri fuseseră casa lui, singura pe care o cunoscuse vreodată. Acum puteau fi tot atît de bine gurile unor mici vulcani. Încercă de mai multe ori să pătrundă prin intrările de la suprafață în complexul de sub pământ. De fiecare dată căldura puternică îl întorcea din drum, tușind și înecîndu-se.

Se poticnea neputincios, cu ochii înotîndu-i în lacrimi, nu numai din pricina fumului. Pe jumătate orbit, se împletici pînă la intrarea în garaj.

Ardea și el. Dar poate că reușiseră să scape cu celălalt spider.

— Mătușă Beru... Unchiule Owen!

Nu se putea zări mare lucru prin ceața usturătoare. Pe culoar, i se arătară, printre lacrimi și ceață, două mogîldețe fumegînde. Mai că semănau cu...

Nu!

Se răsuci și căzu la pământ. Îngropîndu-și fața în nisip ca să nu mai fie silit să privească nicăieri.

Ecranul tridimensional acoperea un perete al vastei încăperi, de la podea pînă-n tavan. Pe el se puteau vedea un milion de stele. O parte foarte mică din galaxie, într-adevăr, dar așa cum o afișa ecranul, părea o imagine impresionantă.

Jos, mult mai jos, silueta masivă a lui Darth Vader era flancată de-o parte de guvernatorul Tarkin și de cealaltă, de amiralul Motti și generalul Tagge; conflictele personale dintre ei fuseseră date uitării într-un moment atît de solemn.

— Am făcut ultima verificare, îi informă Motti. Toate sistemele sînt în stare de funcționare.

Se întoarce spre ceilalți.

— Care va fi prima misiune de luptă?

Vader părea să nu fi auzit, căci mormăia încet, ca pentru sine:

— Are o stăpînire de sine nemaiîntîlnită. Rezistența ei la interogatoriu este considerabilă, privi în jos, la Tarkin: Va mai trece ceva timp pînă să reușim să scoatem vreo informație utilă de la ea.

— Am considerat întotdeauna cam bizare metodele pe care le recomanzi, Vader.

— Sînt eficiente, protestă blînd Lordul Întunecat. Totuși, în interesul accelerării procedurii, sînt receptiv la sugestiile tale.

Tarkin căzu pe gînduri.

— O astfel de încăpățînare poate fi îndulcită de multe ori, recurgînd la amenințări indirecte, adresate altcuiva decît persoanei în cauză.

— Ce vrei să spui?

— Cred că a venit timpul să demonstrăm puterea deplină a acestei stații. Am putea lovi două ținte dintr-o dată.

Îl instrui pe atentul Motti:

— Ordonă programatorilor să stabilească cursul spre sistemul Alderaan.

Mîndria nu-l împiedică pe Kenobi să-și acopere nasul și gura cu o eșarfă veche pentru a nu mai inhala toată duhoarea putridă ce se degaja din rug. Deși posedau senzori olfactivi, R2-D2 și C-3PO nu aveau nevoie de o astfel de ecranare. Chiar C-3PO, deși dotat pentru a percepe finețea aromelor, putea fi selectiv, la propria lui dorință.

Cei doi roboți îl ajutară pe Kenobi să arunce, pînă la ultimul, cadavrele în flăcările rugului funerar, apoi se dădură deoparte și urmăriră combustia resturilor orga-

nice. Și aceasta nu pentru că gunoierii deșertului n-ar fi reușit cu tot atîta eficiență să recupereze transportorul pîrjolit dintre rămășițele de carne, ci pentru că bătrînul era credincios unor valori pe care majoritatea oamenilor moderni le-ar fi considerat arhaice. Nu ar fi încredințat pe nimeni rozătoarelor și viermilor de nisip, nici chiar pe un jawa împuțit.

La auzul unui zgomot ce creștea în intensitate, Kenobi renunță la ultimele gesturi ale acestei activități neplăcute și, întorcîndu-se, văzu că spiderul se apropia cu o viteză mult mai mică decît cea cu care plecase. Vehiculul încetini și se opri în apropiere. Nici o mișcare.

Făcînd un semn spre cei doi roboți pentru a-l urma, Ben o porni spre locul unde vehiculul stătea în așteptare. Capota fu ridicată cu un gest brusc. Luke stătea neclintit pe locul pilotului. Nu privi în ochii cercetători ai lui Kenobi. Atît fu suficient pentru a-l înștiința pe bătrîn de ce se întîmplase.

— Îți împărtășesc durerea, Luke, zise cu blîndețe, în cele din urmă. N-ai fi putut face nimic. Dacă ai fi fost acolo, acum ai fi mort și tu, și roboții s-ar afla în mîinile imperialilor. Nici chiar Forța...

— La naiba cu Forța ta! mîrîi Luke cu o violență neașteptată.

Pentru o clipă, maxilarul său rămase într-o poziție care aparținea unui chip cu mult mai bătrîn.

— Te conduc pînă la cosmodromul din Mos Eisley, Ben. Vreau să merg cu tine... spre Alderaan. Acum nu mă mai ține nimic aici, privirile i se întoarseră scrutatoare asupra deșertului, ca pentru a zări ceva dincolo de nisipuri, stînci și pereți de canioane: Vreau să învăț să fiu aidoma unui Jedi, la fel ca și tata. Vreau...

Tăcu; cuvintele i se împotmoleau în gîtlej ca un baraj de bușteni pe firul unei ape în vîltori.

Kenobi se strecură în vehicul, îi puse o mînă, blînd, pe umăr, apoi făcu loc celor doi roboți.

— Voi face tot ce pot ca să te văd obținînd ceea ce-ți dorești, Luke.

Tînărul dădu din cap și coborî capota. Spiderul o porni spre sud-est, lăsînd în urmă încă fumegîndul transportor, rugul funerar al acelor jawa și tot ceea ce însemnase viața, pînă acum, pentru el.

Își parcară vehiculul lîngă marginea rîpei de gresie. Luke și Ben se apropiară de buza prăpastiei și priviră cu atenție spre protuberanțele minuscule, forme regulate care erupeau din cîmpia scăldată în soare, de jos. Colajul electric de betoane ușoare, piatră și structuri plastoide era răspîndit ca spițele unei roți, în jurul miezului format de centrala de distribuire a apei și energiei.

De fapt, orașul era mult mai mare decît părea, căci o bună parte din el se afla sub pămînt. De la această distanță, depresiunile circulare ale stațiilor de lansare semănau cu niște cratere făcute de bombe, adevărate ciupituri de vărsat pe obrazul orașului.

Un vînt răcoros răscoli nisipul la picioarele lui Luke, pe cînd acesta își reglă ochelarii de protecție.

— Iată-l, șopti Kenobi arătînd spre un grup de clădiri modeste, cosmodromul Mos Eisley – locul ideal în care să ne pierdem urma cît timp vom căuta o cale de a părăsi planeta. Nu există nicăieri pe Tatooine o mai nefericită adunătură de ticăloși și decăzuți. Imperiul se află în alertă, în căutarea noastră, așa că trebuie să fim foarte prudenți. Dar printre populația pestriță din Mos Eisley, am putea trece neobservați.

Luke părea hotărît.

— Sînt gata de orice, Obi-Wan.

"Mă întreb dacă înțelegi cu adevărat ce-ar putea însemna vorbele tale, Luke", gîndi Kenobi. Nu făcu decît să dea din cap pe cînd se întorceau la vehicul.

Spre deosebire de Anchorhead, Mos Eisley avea o populație destul de numeroasă; circulația devenea necesară chiar și în timpul caniculei de peste zi.

Destinate de la bun început ideii de comerț, chiar și cele mai vechi clădiri din oraș fuseseră concepute în așa fel încât să ofere protecție împotriva celor doi sori. Din exterior, păreau primitive și multe dintre ele chiar așa erau. Dar de multe ori, zidurile și arcele din piatră veche mascau alte ziduri; duble, din oțel inoxidabil, între care circula liber un lichid de răcire.

Luke conducea spiderul prin cartierele periferice ale orașului când apărură, ca din pământ, câteva siluete înalte, sclipitoare care începură să închidă un cerc în jurul lor. În primul moment de panică, lui Luke îi trecu, prin minte să ambaleză motorul și să țîșnească printre pietoni și celelalte vehicule. Simți că cineva îi strînge brațul cu o neașteptată putere, reținîndu-l și relaxîndu-l totodată. Îi aruncă o privire lui Kenobi. Acesta îi zîmbea prevenitor.

Dădu să-și continue deci drumul cu o viteză potrivită circulației în oraș, sperînd că trupele imperiale aveau de îndeplinit o misiune în altă parte. Nu avură un asemenea noroc. Unul dintre soldați ridică o mîină înmănușată. Luke fu nevoit să se execute; încetinind vehiculul, deveni conștient de atenția pe care le-o acordau trecătorii curioși. Și ceea ce era încă și mai rău, privirea soldatului nu se îndreptă spre Kenobi sau el, ci spre cei doi roboți care stăteau nemișcați pe locurile din spate.

— De cînd aveți acești roboți? lătră soldatul.

După toate aparențele, nu era cazul să facă uz de politețe.

Preț de o clipă, Luke stătu ca prostit, apoi reuși să îngaime:

— Cred că de trei sau patru ani.

— Sînt de vînzare, dacă-i doriți... Și prețul e bun, interveni Kenobi, reușind de minune să lase impresia unui traficant de deșert ce încerca să-i ducă cu vorba pe imperialii ignoranți pentru a le lua repede ochii și banii.

Ofițerul de serviciu nu catadicsi să răspundă. Era prea preocupat să examineze spiderul pe dedesubt.

— Veniți din sud? întrebă el.

— Nu, nu, răspunse Luke repede, locuim în vest, lângă orașul Bestine.

— Bestine? mormăi ofițerul, în timp ce ocolea vehicolul pentru a-i cerceta și partea din față.

Luke se străduia să privească drept înainte. În cele din urmă, bipedul cuirasat își încheie inspectia. Apropiindu-se se opri amenințător lângă Luke și urlă:

— Să-ți văd carnetul de identitate!

Fără îndoială, imperialul îi simțise groaza și nervozitatea, își zise Luke înnebunit.

Hotărîrea luată nu demult de a fi gata să înfrunte orice se topise deja, sub privirea vigilentă a soldatului ce se comporta ca un profesionist. Știa ce-l așteaptă dacă acesta ar fi apucat să arunce o privire pe carnetul de identitate, în care se aflau trecute adresa lui și numele rudelor apropiate. Simți cum capul începe să-i vîjîie și se lăsă moale în scaun.

Kenobi se aplecase spre ofițer și-i vorbea degajat:

— Nu trebuie să-ți arate carnetul de identitate, îi șopti bătrînul cu un glas cît se poate de straniu.

Imperialul se uita la Kenobi cu o față inexpressivă și spuse de parcă ar fi fost de la sine înțeles:

— Nu trebuie să-mi arăți carnetul de identitate.

Comportarea lui era contrară celei pe care o avea bătrînul: vocea îi era firească, dar expresia feței, ciudată.

— Aceștia nu sînt roboții pe care-i căutați, îi spuse Kenobi, amabil.

— Aceștia nu sînt roboții pe care-i căutăm.

— Este liber să-și vadă de treburile lui.

— Ești liber să-ți vezi de treburile tale, spuse ofițerul în armură.

Expresia de ușurare ce apăru pe chipul lui Luke ar fi trebuit să fie la fel de revelatoare ca și nervozitatea lui de mai-nainte, dar ofițerul o ignora.

— Dă-i drumul, șopti Kenobi.

— Dă-i drumul, îi ordonă ofițerul lui Luke.

Incapabil să hotărască dacă trebuia să salute, să dea din cap ori să mulțumească, Luke apăsă pe accelerator. Vehiculul porni, ieșind din cercul soldaților. Înainte de a vira la o cotitură, Luke îndrăzni să arunce o privire în urmă. Ofițerul care-i inspectase părea că se ciondănește cu cîțiva camarazi, deși, de la distanța aceea, Luke nu putea fi sigur.

Îl iscodi cu privirea pe bătrînul înalt și deschise gura să spună ceva. Kenobi nu făcu decît să clatine ușor din cap și să zîmbească. Luke își înfrînse curiozitatea și se concentrează mai departe asupra drumului, pe străzile din ce în ce mai înguste.

Kenobi părea să știe încotro se îndreptau. Luke studia clădirile dărăpănate și indivizii dubioși pe lîngă care treceau. Pătrunseră în sectorul cel mai vechi al orașului și, implicit, locul în care vechile vicii puteau înflori în deplină libertate.

Kenobi făcu un semn și Luke opri spiderul în fața a ceea ce părea să fie una dintre primele clădiri ale cosmodromului inițial. Fusesse transformată într-o cîrciumă; calitatea clientelei ce o frecventa era sugerată de diversitatea mijloacelor de transport parcate afară. Pe unele dintre ele Luke le știa, despre altele auzise numai vorbindu-se. După configurația clădirii, cîrciuma se afla parțial îngropată în pămînt.

Pe cînd vehiculul prăfuit, dar încă lucios, se strecura spre un loc de parcare, le apăru în față, de nicăieri parcă, un jawa ce începu să-și treacă pofticios mîinile pe metalul acestuia. Luke se aplecă în afară și îi trînti cîteva vorbe atît de dure, încît piticul se și făcu nevăzut.

— Nu pot să-i sufăr pe acești jawa, murmură 3P0 cu un dispreț mîndru. Sînt dezgustători.

Gîndurile lui Luke erau prea absorbite de modul în care scăpaseră ca prin urechile acului, ca să mai comenteze sentimentele robotului.

— Nu înțeleg totuși, cum am scăpat de imperiali. Credeam că s-a zis cu noi.

— Forța stă în minte, Luke, și uneori poate fi folosită pentru a-i influența pe alții. Este un aliat puternic. Dar când o vei cunoaște mai bine, vei descoperi că poate fi și un pericol.

Dînd din cap fără să înțeleagă prea bine, Luke arătă spre cîrciuma dărăpănată dar, indiscutabil, populară.

— Chiar crezi că putem găsi aici un pilot capabil să ne transporte pe Alderaan?

Kenobi ieși din vehicul.

— Majoritatea piloților de cargou, pricepuți și independenți, frecventează acest local, deși mulți și-ar putea permite unul mai *bun*. Aici pot vorbi liber. Ar fi trebuit să înveți pînă acum să faci distincția între aparență și esență.

Luke privi din nou hainele ponosite ale bătrînului și se simți rușinat.

— Să fii totuși cu ochii în patru. Locul poate fi periculos.

Intrînd în cîrciumă, Luke își forță privirea: era mai întuneric decît i-ar fi convenit. Poate datorită clienților fideli ai acestui local, care nu erau obișnuiți cu lumina, sau nu doreau să fie văzuți. Luke nu se gîndi că îmbinarea dintre interiorul slab luminat și intrarea orbitor de strălucitoare permitea tuturor celor dinăuntru să-l observe pe fiecare nou venit înainte ca acesta să-i poată vedea pe ei.

Luke rămase impresionat de adunătura pestriță de la bar: creaturi cu un singur ochi sau cu o mie, ființe cu solzi, cu blană și altele cu o piele ce părea că se încrețește și-si transformă consistența conform sentimentelor de moment.

Chiar pe lîngă bar se fîțîia un insectoid uriaș; Luke îl percepuse doar ca pe o umbră înspăimîntătoare.

Nu se potrivea deloc cu cele două femei de lîngă el,

poate cele mai înalte pe care le văzuse Luke vreodată. Și totuși, erau poate ființele cele mai normale în acea aglomerare șocantă de oameni la grămadă cu alte creaturi.

Tentacule, clești și mâini țineau nenumărate recipiente de băut de diferite forme și mărimi. Conversația era o flecăreală continuă în limbi omenești și străine.

Apropiindu-se de el, Kenobi gesticulă spre capătul îndepărtat al barului. Acolo se afla un grup compact de oameni cu o înfățișare aspră, care trîndăveau, bînd, rîzînd și istorisind povestioare de origini dubioase.

— Corellienii – pirați, după toate aparențele.

— Credeam că am venit să căutăm un căpitan independent cu navă proprie de închiriat, îi replică în șoaptă Luke.

— Chiar asta facem, tinere Luke, chiar asta, îi confirmă Kenobi. Trebuie să fie în grupul lor unul sau doi dintre aceia de care avem nevoie. Numai că în mentalitatea corelliană distincția între cine posedă și ce posedă tinde să se piardă cîteodată. Așteaptă-mă aici.

Luke dădu din cap și-l urmări pe Kenobi, croindu-și drum prin mulțime. De îndată ce bătrînul începu să vorbească cu ei, aerul de suspiciune ce-l afișaseră la apropierea lui dispăru de pe fețele corellienilor.

Ceva îl înșfăcă pe Luke de umăr și-l răsuci.

— Hei!

Privind de jur împrejur și luptîndu-se să-și recapete stăpînirea de sine, descoperi în fața ochilor o namilă de om jegos. După felul în care era îmbrăcat, Luke bănuie că acesta trebuie să fie barmanul, dacă nu chiar patronul cîrciumii.

— Aștia n-au ce căuta aici, mîrîi el.

— Ce? întrebă tîmp Luke.

Nu-și revenise încă de pe urma contactului brutal cu acel amestec de culturi ale cîtorva zeci de rase diferite. Era cu totul altceva decît tripoul din spatele centralei

electrice din Anchorhead.

— Roboții voștri, explică nerăbdător barmanul, arătându-i cu un deget gros.

Luke privi atent în direcția indicată: R2 și 3PO stăteau și ei tăcuți acolo.

— Trebuie să aștepte afară. Nu-i servim. Nu ținem băutură decît pentru ființe organice, nu artificiale, sfîrși el cu o expresie scîrbită.

Lui Luke nu-i plăcu ideea de a-i trimite afară pe 3PO și pe R2, dar nu vedea altă soluție.

Barmanul nu părea genul de om sensibil la argumente raționale și, cînd îl căută din priviri pe bătrînul Ben, Luke îl descoperi cufundat într-o discuție gravă cu unul dintre corellieni.

Între timp, dialogul cu barmanul atrăsese atenția cîtorva tipi cu o înfățișare înfiorătoare care stăteau claie peste grămadă la cîțiva pași de bar.

— Da, bineînțeles, spuse Luke, dîndu-și seama că nu era nici locul, nici timpul potrivit pentru a pleda în favoarea drepturilor roboților. Îmi pare rău.

Îl privi pe C-3PO.

— Cred că e mai bine să stați afară în spider. Nu vrem s-avem necazuri aici.

— Sînt perfect de acord cu dumneavoastră, replică C-3PO, și privind dincolo de Luke și barman, întîlni privirile neprietenoase ale celor de la bar.

— Oricum nu am nevoie de ungere în clipa asta. Robotul cel înalt se îndreaptă grăbit spre ieșire, împreună cu R2, ce venea legănat în urma lui.

Astfel luă sfîrșit disputa cu barmanul, dar Luke descoperi că era acum centrul unei nedorite atenții. Deveni dintr-o dată conștient de faptul că era singur și se simțea de parcă fiecare pereche de ochi se oprea cînd și cînd asupra lui, de parcă oamenii sau celelalte creaturi rîdeau disprețuitor și făceau comentarii la adresa lui.

Încercînd să-și păstreze aerul de siguranță liniștită, își

întoarse privirea spre Ben și tresări speriat când văzu cu cine stătea acum de vorbă. Corellianul dispăruse. În locul lui, Kenobi pălăvrăgea cu un antropoid foarte înalt care, atunci când zîmbea, își dezvelea toți dinții.

Luke auzise despre rasa wookie, dar nu se așteptase niciodată să vadă un reprezentant al ei cu atît mai puțin să-l cunoască. În ciuda unei figuri comice, foarte asemănătoare cu cea a unei maimuțe, wookieul nu părea deloc blajin. Numai ochii galbeni imenși și lucioși îi îndulceau înfățișarea, dealtfel înfricoșătoare. Torsul său masiv era acoperit pe de-antregul cu o blană moale, deasă, roșcat-cafenie. Îmbrăcămintea deloc atractivă consta într-o pereche de banduliere cromate care conțineau muniție letală de un tip necunoscut lui Luke. În afară de acestea, rasa wookie nu mai purta, mare lucru.

Luke știa că nimeni n-ar fi luat în rîs felul de a se îmbrăca al acestor creaturi. Văzu că alți clienți ai barului se învîrteau prin preajma uriașului, fără să se apropie însă prea mult de el.

Doar Ben stătea de vorbă cu wookie în limba acestuia, ciondănindu-se și şuierînd în surdină ca un wookie sadea.

Pe parcursul conversației, bătrînului i se oferi prilejul să arate în direcția lui Luke. La un moment dat, imensul antropoid se uită direct la el și lăasă să-i scape un hohot de rîs înfiorător.

Nemulțumit de rolul pe care părea să-l joace în discuție, Luke se întoarse și pretinse că-i ignoră. Poate că se purta nedrept față de acea ființă, dar se îndoia că acele hohote zguduitoare erau prietenoase.

În ruptul capului nu putea să priceapă ce voia Ben de la monstrul acela și de ce își pierde timpul într-o discuție guturală cu el, și nu cu corellienii care se făcuseră între timp nevăzuți. Așa că luă loc și începu să soarbă din băutura lui în perfectă tăcere.

Ochii îi rătăceau peste mulțime, sperînd să

întîlnească o privire care să-i răspundă fără nici o urmă de răutate.

Deodată, ceva îi dădu un brînci atît de puternic încît aproape căzu. Se întoarse furios; dar furia i se preschimbă în uimire. Se trezi față-n față cu o monstruozitate imensă, pătrătoasă, cu nenumărați ochi, dintr-o rasă necunoscută.

— *Negola deuaghi wuldagger?* bălmăji provocator apariția.

Luke nu mai văzuse ceva similar pînă atunci nu cunoștea nici specia, nici limba. Gîgîiala aceea ar fi putut avea semnificația unei provocări la luptă, a unei invitații de-a bea împreună un pahar, sau a unei cereri în căsătorie.

În ciuda ignoranței lui, Luke își putea da totuși seama lupă modul cum creatura se legăna și se împleticea pe suportii podali că se îmbibase prea mult cu ceea ce considera ea un intoxicant plăcut.

Neștiind ce să mai facă, Luke încercă să se întoarcă, să-și vadă de băutură, prefăcîndu-se că o ignoră. Dar în timp ce se răsucea, un mic animal, o încrucișare între un capybara și un pavian mic, sări să se ghemuiască lîngă tremurătorul multiochi. Se apropie și o creatură umană, mică și murdară și își puse o mîină prietenoasă în jurul grămezii de carne furnăitoare.

— Nu-i placi, îl informă pe Luke creatura bondoacă cu o voce surprinzător de gravă.

— Îmi pare rău, zise Luke, dorindu-și din tot sufletul să se afle în altă parte.

— Nici mie nu-mi placi, continuă zîmbitor micuțul, frățește solidar cu multiochiul, în dezaprobarea sa.

— Am spus că-mi pare rău.

Fie din pricina conversației pe care o avea cu creatura asemănătoare unui rozător, fie din cauza prea multor șprițuri, proprietarul ochilor răutăcioși devenea din ce în ce mai agitat. Se aplecă, aproape

răsturnându-se peste Luke și-i scuipe în față un șuvoi de bolboroseli nedeslușite. Luke simți ochii mulțimii ațintiți asupra lui, pe măsură ce devenea din ce în ce mai nervos.

— "Îmi pare rău", îl îngînă batjocoritor omulețul, beat crită. Ne insultă? Ai grijă cum vorbești cu noi. Toți sîntem căutați pentru crime, spuse el și arată spre prietenii lui beți. Sînt condamnat la moarte în douăsprezece sisteme diferite.

— Atunci o să fiu atent, mormăi Luke.

Omulețul trase un rînjet larg.

— Ești un om mort.

După această replică, rozătorul scoase un rîgîit puternic. Era fie un semnal, fie un avertisment, pentru că toate speciile care se rezemaseră de bar se dădură de urgență înapoi, delimitînd un spațiu împrejurul lui Luke și a potrivnicilor lui.

Încercînd să salveze situația, Luke schiță un zîmbet palid. Acesta i se stinse repede pe buze cînd văzu că cei trei își pregăteau armele portabile. Nu numai că nu le-ar fi putut rezista la toți, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cum funcționau dispozitivele acelea ucigașe.

— Nu merită să vă bateți capul cu ăsta micu! spuse calm o voce.

Luke privi în sus, tresărind. Nu-l auzise pe Kenobi apropiindu-se.

— Hai, dați-mi voie să vă fac la toți cinste!

În loc de răspuns, monstrul masiv rînji hidos și întinse un mădular enorm. Luîndu-l prin surprindere pe Luke, îl prinse pe după tîmple și îl expedie ca pe un titirez prin încăpere; în drumul lui se lovi de mese și răsturnă o cană imensă, plină cu un lichid urît mirositor.

Mulțimea se retrase și mai în spate; din rîndurile acestora se ridicară cîteva mormăieli și fornăieli de avertizare, căci monstruozitatea beată își scosese din toc un pistol amenințător. Începu să-l agite în direcția lui

Kenobi.

Asta îl trezi la viață pe barmanul pînă acum neutru. În timp ce se apropia ocolind capătul barului, dar avînd grijă să nu intre în raza de acțiune a pistolului, le cerea stîngaci, gesticulînd ca un apucat:

— Nu trageți! Nu trageți! Nu aici!

Rozătorul clămpăni amenințător către el, iar cel cu mulți ochi și arma ridicată îl învrednici cu un mormăit amenințător.

În acea fracțiune de secundă în care arma și atenția posesorului ei nu mai fură îndreptate asupra lui, mîna bătrînului se strecură spre discul atîrnat la brîu. Bondocul începu să strige cînd o lumină alb-albăstruie mistuitoare strălumină semiîntunericul cîrciumii.

Nu apucă să-și termine țipătul. Totul se petrecu într-o clipită; omul se trezi zăcînd peste bar, gemînd și scheunînd în timp ce-și privea ciotul unui braț. Între începutul și sfîrșitul aceluia strigăt retezat, rozătorul fusese despicat perfect în două, mai jos de mijloc, jumătățile căzînd în direcții opuse. Gigantul multiocular îl privea încă, prostit, pe bătrînul ce sătea nemișcat în fața lui ținîndu-și, cu un calm imperturbabil, sabia ridicată într-o anumită poziție, deasupra capului. Pistolul cromat al creaturii trase un singur foc, făcînd o gaură în ușa barului. Apoi torsul său fu despicat, cele două bucăți cauterizate căzînd fără viață pe podeaua rece.

Numai în clipa aceea lui Kenobi îi scăpă umbra unui oftat: numai atunci trupul său păru că se relaxează. Își lăsă sabia laser în jos apoi o ridică din nou încetișor într-o mișcare reflexă de salut care se încheie după ce-și dezactivă arma și o agăță, devenită acum inofensivă la șold.

Acea mișcare de final sparse liniștea apăsătoare care se lăsase în încăpere. Se reluară conversațiile, mișcarea pe scaune, cloncănitul cănilor, ulcioarelor și al altor recipiente cu băutură de pe mese. Barmanul, însoțit de

cîteva ajutoare, veni să evacueze dezgustătoarele cadavre. Bețivul mutilat se pierdu fără o vorbă în mulțime, bălăngănindu-și ciotul brațului și considerîndu-se norocos.

După toate aparențele, cîrciuma revenise la starea inițială, cu o singură excepție: lui Ben Kenobi i se rezervase un loc respectabil la bar.

Luke de-abia auzea proaspăt reluata conversație. Era încă șocat de rapiditatea cu care se dăduse lupta și de îndemînarea surprinzătoare a bătrînului. În timp ce gîndurile i se limpezeau și se îndrepta spre Kenobi, putu auzi frînturi de discuții în jurul lui. Majoritatea dezbăteau cît de perfectă și curată chiar fusese lupta.

— Ești rănit, Luke, observă Kenobi plin de solicitudine.

Luke își pipăi umflătura pe care i-o făcuse creatura aceea imensă atunci cînd îl lovise.

— Eu..., începu el să spună, dar Kenobi îl întrerupse.

De parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, îi arătă spre matahala păroasă care-și făcea loc prin mulțime, îndreptîndu-se spre ei.

— Acesta este Chewbacca, îi explică el cînd antropoidul li se alătură la bar. Este ofițer secund pe o navă care ar putea fi potrivită scopurilor noastre. Ne va conduce chiar acum la căpitanul și proprietarul ei.

— Pe-aici, mormăi wookieul - sau cel puțin așa i se păru lui Luke.

În orice caz, gestul de "urmați-mă" cu care namila își însoțise vorbele era lipsit de echivoc. Se înfundară în adîncul barului, cu wookieul în față, deschizîndu-le drum asemeni unei sape de foraj.

Afară, în fața cîrciumii, 3PO se fîțîia nervos pe lîngă spider. Aparent degajat, R2-D2 intrase într-o conversație electronică cu un alt R2 de un roșu strălucitor, proprie-

tatea unui client al cârciumii.

— De ce-o fi durînd atît de mult? S-au dus să închirieze o navă... nu o flotă.

3PO se opri brusc, făcîndu-i lui R2 un semn discret să tacă. Apăruseră două uniforme imperiale. Aproape în aceeași clipă, din adîncurile barului, le ieși în întîmpinare un bărbat neîngrijit.

— Nu-mi prea place chestia asta, murmură robotul înalt.

Luke își însușise băutura altcuiva de pe tava unui chelner, în timp ce se îndreptau spre fundul cârciumii. Sorbea din ea cu înghițituri mici, cu aerul amețit al cuiva care se știe sub protecția divină. Chiar atît de în siguranță nu era el, dar în compania lui Kenobi și a uriașului wookiee începea să creadă că nimeni din bar nu-i va arunca nici măcar o privire urîtă.

Într-un separeu se întîlniră cu un tînăr cu trăsături ascuțite, poate cu cinci ani mai mare decît Luke, poate cu doisprezece – era greu de spus. Afișa acea franchețe specifică unei persoane foarte încrezătoare – sau uneia nesănătos de nepăsătoare. Cînd îi văzu apropiindu-se, bărbatul trimise prostituata pe care o ținea pe genunchi în drumul ei, șoptindu-i ceva care-i stîrni acesteia un rînjet larg și aproape neuman.

Chewbacca îi mormăi ceva; acesta dădu din cap încuviințînd și privi în sus cu amabilitate la noii veniți.

— Ești destul de îndemînatic cu sabia aceea, bătrîne. Nu mai vezi în această parte a Imperiului pe cineva care s-o mînuiască atît de bine.

Dădu pe gît o dușcă mare din lichidul din cană.

— Sînt Han Solo, căpitanul *Șoimului Mileniului*, și dintr-o dată deveni foarte afacerist, intrînd în miezul problemei: Chewie îmi spune că ești în căutarea unui mijloc de deplasare spre Alderaan.

— Așa e, fiule. Dacă este o navă rapidă, îi spuse Kenobi.

Solo nu se mînie din cauza acelui "fiule".

— Navă rapidă? Vrei să spui că n-ai auzit pînă acum de *Șoimul Mileniului*?

Kenobi părea amuzat.

— Ar fi trebuit?

— Este nava care a făcut cursa Kessel în mai puțin de douăsprezece subunități de timp standard, îi răspunse Solo indignat. Am depășit nave galactice imperiale și crucișătoare coreliene. Cred că e destul de rapidă pentru tine, bătrîne.

Furia lui se potoli repede.

— Ce transportăm?

— Numai pasageri. Eu, băiatul și doi roboți. Nu răspund la alte întrebări.

Solo își privi cana, apoi se uită în sus:

— Aveți probleme pe-aici?

— Hai să spunem că am vrea să evităm încurcături cu Imperiul, răspunse Kenobi degajat.

— În ziua de azi asta poate fi un șiretlic. O să te coste-n plus.

Făcu niște calcule în gînd.

— Cu totul, cam zece mii. În avans, și adăugă cu un zîmbet: Nu răspund la alte întrebări.

Luke rămase cu gura căscată la pilot.

— Zece mii! Aproape că ne-am putea cumpăra nava noastră cu banii ăștia.

Solo ridică din umeri.

— Poate că da, poate că nu. În orice caz, ai putea s-o pilotați?

— Te cred că da, i-o întoarse Luke ridicîndu-se. Nu sînt un pilot chiar așa de neîndemînic. Nu...

Simți din nou strînsoarea sigură pe braț.

— Nu avem așa de mult la noi, explică Kenobi. Dar îți putem da două mii acum, plus alte cincisprezece cînd

ajungem pe Alderaan.

Solo se aplecă în față, neîncrezător.

— Chiar vă puteţi permite suma asta?

— Ți-i promit... din partea guvernului de pe Alderaan. În cel mai rău caz, veți câștiga doar o plată cinstită: două mii.

Dar Solo nu păru că auzise ultimele cuvinte.

— Șaptesprezece mii... Bine. Risc. V-ați găsit nava. Dar ca să evitați neplăceri cu imperialii, ar fi bine s-o ștergeți de-aici; altfel nici *Șoimul Mileniului* nu vă va mai fi de vreun folos.

Făcu un semn spre intrarea cârciumii și adăugă repede:

— Docul 94, la prima oră o dimineții.

Patru soldați imperiali, rătăcind cu privirea de la mese la bar și înapoi, la separeul din spate, intraseră în cârciumă. Se auzeau mormăieli prin mulțime, dar de câte ori ochii unuia dintre cei patru, bine înarmați, îi căutau pe protestatari, cuvintele înghețau cu o repeziciune mohorâtă.

Îndreptându-se spre bar, ofițerul de serviciu îi puse barmanului câteva întrebări scurte.

Namila șovăi o clipă, apoi arată spre fundul încăperii. În timp ce făcea asta, ochii i se bulbucau încetul cu încetul. Cei ai ofițerului erau de nepătruns. Separeul spre care arată era gol.

VII

În timp ce 3PO pîndea eventuala apariție a altor trupe imperiale, Luke și Ben îl așezau pe R2-D2 în spatele

spiderului.

— Dacă nava lui Solo este atît de rapidă pe cît se laudă el, totul o să meargă strună, zise bătrînul cu satisfacție.

— Totuși, două mii și alte cincisprezece după ce aterizăm pe Alderaan!

— Nu cele cincisprezece mă îngrijorează, ci primele două, replică Kenobi. Mi-e teamă că va trebui să-ți vinzi spiderul.

Luke își plimbă privirea pe spider, dar nici urmă din emoția pe care o simțise cîndva la vederea lui – dispăruse împreună cu alte lucruri asupra cărora cel mai bine era să nu zăbovească cu gîndul.

— Foarte bine, consimți Luke cu indiferență. Nu cred că o să mai am nevoie de el.

Dintr-un alt separeu, ales pentru poziția sa avantajoasă, Solo și Chewbacca îi urmăreau pe imperiali cum măsoară barul în lung și-n lat. Privirile a doi dintre ei coborîră asupra corellianului. Wookieul scoase un mîrîit și cei doi soldați grăbiră întrucîtva pasul.

Solo întoarse un zîmbet sardonice spre partenerul său.

— Chewie, afacerea asta ne-ar putea salva viețile. Șaptesprezece mii! clătină din cap uluit. Se pare, că cei doi sînt într-adevăr desperați. Mă întreb pentru ce-or fi urmăriți. Dar am rămas înțeleși, nici o întrebare. Plătesc destul pentru asta. Hai s-o luăm din loc. *Șoimul* nu-și face revizia singur.

— Pleci undeva, Solo?

Corellianul nu reuși să identifice vocea care se auzea dintr-un translator electronic. Dar nu-i fu greu să-l recunoască pe vorbitor sau arma pe care acesta i-o vîrîse în coaste.

Creatura era bipedă, aproximativ de mărimea unui om, dar capul ei era ceva de neimaginat dacă nu acceptai comparația cu un stomac întors pe dos. Avea niște ochi imenși, fațetați și bulbucați pe un chip de un

verde ca mazărea, o creastă cu țepi scurți pe craniul țuguia, iar gura și nările alcătuiau un rît ca de tapir.

— La drept vorbind, replică încet Solo, chiar mă pregăteam să-l văd pe șeful tău. Poți să-i spui lui Jabba că am banii pe care i-i datorez.

— Asta ai spus și ieri și săptămîna trecută - și acum două săptămîni. Prea tîrziu, Solo. Nu mă mai întorc la Jabba cu încă una din minciunile tale.

Dar de data asta chiar am banii! protestă Solo.

— Foarte bine. Dă-mi-i acum, te rog.

Solo se așază încet pe scaun. Trimișii lui Jabba erau gata oricînd să apese pe trăgaci. Creatura luă loc pe scaunul din fața lui, cu botul armei urîte îndreptat spre pieptul lui Solo.

— Nu-i am la mine. Spune-i lui Jabba...

— Cred că-i prea tîrziu. Jabba ar prefera nava ta.

— Peste cadavrul meu, replică acru corellianul.

Creatura nu păru impresionată.

— Dacă insiști. Vii afară cu mine, sau s-o fac aici?

— Nu cred că le-ar place încă un omor aici, remarcă Solo.

Din translatorul creaturii se auzi ceva ca un rîs.

— Mai că nu vor observa. Ridică-te, Solo. Aștept clipa asta de-atîta timp. M-ai umilit ultima oară în fața lui Jabba cu scuzele tale pioase.

— Cred că ai dreptate.

Acel colț al cîrciumii se luminează și se umplu de zgomot și cînd acestea pălră, din străinul onctuos nu mai rămăsese decît o pată subțire, fumegîndă pe podeaua de piatră.

Solo își retrase mîna de sub masă și împreună cu ea și arma încă fierbinte. Cîțiva dintre clienții cîrciumii îl priveau buimăciți, alții cloncăneau mai pricepuți. Știuseră că acea creatură comisese o greșeală fatală oferindu-i lui Solo prilejul să-și ascundă mîinile sub masă.

— E nevoie de unul mult mai priceput, ca sa-l termine

pe unul ca mine. Jabba s-a calicit întotdeauna cînd a fost vorba să-și plătească oamenii.

Părăsind separeul împreună cu Chewbacca, îi aruncă din mers barmanului un pumn de monezi.

— Scuzați deranjul. Întotdeauna am fost un client dificil.

Soldați înarmați pînă-n dinți se deplasau grăbiți pe o străduță, aruncînd din cînd în cînd priviri chiorîșe ființelor îmbrăcate posac, vînzători amulanți de mărfuri exotice în chioșcuri mici și dărăpănate. Aici, în sectoarele centrale din Mos Eisley, zidurile erau înalte și înguste, conferind străduțelor un aspect de tunel.

Nimeni nu privea în urma lor furios; nimeni nu blestema și nu striga obscenități. Acești soldați blindați circulau sub împuternicire imperială, cu armele expuse obraznic la vedere și activate. Pretutindeni, oameni, ne-oameni și roboți stăteau ghemuiți în pragul ușilor murdare. Printre maldărele de gunoaie și mizerie, discutați și încheiau tranzacții de o legalitate dubioasă.

Un vînt fierbinte străbătu șuierînd străduța și soldații strînseră rîndurile. Precizia și organizarea lor trădau teama față de astfel de cartiere sufocante.

Unul dintre ei se opri să încerce o ușă; era bine încuiată și zăvorîtă. Un om murdar de nisip ce se tîra prin preajmă îi adresă niște cuvinte pe jumătate incoerente. Ridicînd în sinea lui din umeri, soldatul îi aruncă o privire acră nebunului, pornind-o în josul străzii ca să-și ajungă din urmă camarazii.

Aceștia erau deja departe cînd ușa se deschise, trosnind din balamale și dinăuntru se iți o față metalică. În dreptul piciorului lui 3PO, o formă bondoacă se chinuia și ea să vadă ceva.

— Aș fi preferat să merg cu stăpînul Luke decît să stau aici cu tine. Totuși, ordinele sînt ordine. Nu știi prea

exact care-i necazul, dar mai mult ca sigur că e din vina ta.

R2 răspunse cu un piuit aproape indescritibil: un fel de chicotit.

— Controlează-ți vocabularul! îl preveni robotul mai înalt.

În parcarea prăfuită, spidererele vechi și alte mijloace de transport mai puternice încă folosibile, puteau fi numărate pe degetele de la o mînă. Dar nu aceasta era grija lui Luke și a lui Ben, așa cum stăteau tîrguindu-se cu proprietarul înalt, al cărui aspect aducea cu cel al unei insecte. Nu se aflau aici ca să cumpere, ci ca să vîndă.

Trecătorii nu-i învredniceau pe cei ce se tîrguiau nici măcar cu o privire curioasă. Zilnic, în Mos Eisley, aveau loc sute de astfel de tranzacții și cu ele se îndeletniceau numai negociatorii și nimeni altcineva.

În cele din urmă, încetă orice schimb de scuze și amenințări. Proprietarul finalizează vînzarea, înmînîndu-i lui Luke cîteva piese mici metalice, cu zgîrcenia cu care-ar fi donat fiole cu propriul lui sînge. Luke și insectoidul își luară un formal rămas bun și se despărțiră, fiecare dintre ei convins că el era cel care ieșise mai cîștigat din afacere.

- Spunea că e tot ce poate face. De cînd a apărut modelul XP-38, spidererele nu mai au căutare, oftă Luke.

— Nu fi așa descurajat, îl dojeni Kenobi. Atît cît ți-a dat, ne va ajunge. Mai am cît să completez suma.

Părăsiră strada principală și o cotiră pe o alee, trecînd pe lîngă un roboțel care mîna un ciopor de creaturi asemănătoare unor pui de furnicar. Pe cînd dădeau colțul, Luke căută din ochi licărirea acum stingheră a bătrînului său spider ,ultima lui legătură cu viața de pînă atunci. Apoi, nu mai avu timp să privească

în urmă.

Ceva scund și negricios, ce putea fi o făptură umană sub toate acele straturi de veșminte care o acopereau, ieși din umbră după ce Luke și Ben se îndepărtară. Continuă să privească în urma lor pînă ce aceștia se făcură nevăzuți la o altă cotitură.

Intrarea în docul în care se afla mica navă galactică în formă de farfurie era blocată complet de șase siluete umane și neumane. Dintre acestea, primele erau cu mult mai grotești decît celelalte. Un imens cazan mobil de mușchi și grăsime, din care se înălța un cap păros și plin de cicatrice, examina cu satisfacție semicercul asasinilor înarmați.

Făcu un pas înainte din centrul acelei semiluni și strigă spre navă:

— Ieși afară, Solo. Ești încercuit.

— Dacă-i așa, să știi că stai cu fața în direcție greșită, se auzi o voce calmă.

Jabba Huttezul sări în sus – o priveliște ieșită din comun. Lacheii săi se răsuciră și ei – Han Solo și Chewbacca se aflau în spatele lor.

— Vezi, Jabba, te așteptam.

Nici nu m-am îndoit că așa vei face, zise Jabba, mulțumit și alarmat deopotrivă de faptul că nici Solo, nici marele vookie nu păreau să fie înarmați.

— Nu sînt eu genul care să fugă, spuse Solo.

— Să fugi? De ce să fugi? i-o întoarse Jabba.

Aparenta absență a armelor îl îngrijora pe Jabba mai mult decît i-ar fi convenit să admită în sinea sa. Ceva nu era în regulă și ar fi fost preferabil să nu ia decizii pripite înainte de a descoperi ce anume.

— Han, băiatule, uneori mă decepționezi. Aș vrea doar să știu de ce nu mi-ai plătit... așa cum trebuia s-o faci de foarte multă vreme. Și de ce a trebuit să-l cureți

pe sărmanul Greedo? După toate prin care am trecut împreună, tu și eu...

Solo zîmbi în colțul gurii.

— Las-o baltă, Jabba. N-a mai rămas sentiment în tine nici cît să aline durerile unei bacterii orfane. Cît despre Greedo, l-ai trimis să mă omoare.

— De ce-aș fi făcut asta, Han? protestă surprins Jabba. Ești cei mai bun contrabandist din gașcă. Ești prea valoros ca să te curăț. Greedo nu făcea decît să transmită îngrijorarea mea firească față de amînările tale. N-avea de gînd să te omoare.

— Ba eu aș zice că da. Data viitoare să nu-mi mai trimiți pe vreun dobitoc dintr-ăsta. Dacă ai ceva de spus, vino chiar tu în persoană să stai de vorbă cu mine.

Jabba clătină din cap și fălcile îi tremură - ecou leneș al durerii sale prefăcute.

— Han, Han... Dacă n-ar fi trebuit să te debarasezi de încărcătura aia de mirodenii! Înțelege? Pur și simplu nu pot să fac o excepție... Unde aș ajunge dacă fiecare pilot care face cntrabandă pentru mine s-ar debarasa de încărcătură la primul semn al apariției unei nave de război imperiale? Și pe urmă, cînd îi cer despăgubiri, pilotul să-mi arate buzunarele goale. Nu e o afacere rentabilă. Pot fi generos și iertător, dar nu pînă la a da faliment.

— Știi, Jabba, uneori mi se poate întîmpla și mie. Credeai că am făcut vînt mirodeniilor doar pentru că mă săturasem de mirosul lor? Am vrut să ți le transport tot atît de mult pe cît ai vrut tu să le primești. Nu am avut de ales.

Din nou, zîmbetul acela sardonic.

— Așa cum spui tu, sînt prea valoros ca să fiu curățat. Dar am o cursă charter acum și pot să-ți plătesc tot, plus încă ceva. Mai am însă nevoie de puțin timp. Îți pot da un aconto de o mie, restul peste trei săptămîni.

Namila păru că gîndește, apoi se adresă nu lui Solo,

ci oamenilor lui:

— Lăsați armele în jos.

Își întoarse privirea și zîmbetul răpitor către corellian, care aștepta prudent.

— Han, băiatule, fac asta numai pentru că ești cel mai bun și voi mai avea nevoie de tine cîndva. Așa că, prin mărinimia sufletului meu și grație inimii mele iertătoare – și pentru, hai să spunem, douăzeci la sută în plus – îți mai acord încă puțin timp.

Glasul îi deveni brusc reținut.

— Dar asta e ultima oară. Dacă mă decepționezi încă o dată, dacă tratezi generozitatea mea cu rîsul tău batjocoritor, voi pune un preț atît de mare pe capul tău, încît nu vei reuși să te apropii de un sistem civilizat tot restul vieții tale pentru că pretutindeni numele și chipul tău vor fi cunoscute multor oameni care-ți vor lua cu plăcere gîtul pentru a zecea parte din cît am să le promit.

— Mă bucur că-mi dorești binele, tot atît de mult ca și mine, replică amabil Solo, trecînd împreună cu Chewbacca pe sub privirile fixe ale asasinilor plătiți. Nu te neliniști, Jabba, îți voi plăti. Dar nu pentru că mă ameninți. Îți voi plăti... pentru că așa vreau eu.

— Începe acum cercetarea cosmodromului principal, declară comandantul, ce trebuia să alterneze mersul cu fuga pentru a ține pasul cu Darth Vader.

Adîncit în gînduri, Lordul Întunecat străbătea unul dintre culoarele principale ale stației de luptă, urmat de cîțiva aghiotanți.

— Au și început să sosească rapoartele, continuă comandantul. E numai o chestiune de timp pînă să găsim roboții.

— Trimite întăriri dacă e necesar. Nu lua în seamă protestele guvernatorului planetar... Trebuie să intru în posesia roboților. Numai speranța că acele informații vor

fi folosite împotriva noastră este cheia rezistenței ei la interogatorii.

— Înțeleg, Lord Vader. Pînă atunci însă trebuie să ne pierdem timpul cu planul prostesc al guvernatorului Tarkin de a o face să mărturisească.

— Am ajuns la docul 94, le spuse Luke lui Kenobi și roboților, cu care se reîntîlniseră. Și uite-l pe Chewbacca. Pare agitat.

Într-adevăr, marele wookie își flutura brațele pe deasupra capetelor mulțimii și bălmăjea ceva cu voce tare în direcția lor. Grăbiră pasul, fără ca vreunul dintre ei să observe silueta pitică, înveșmîntată în negru, care îi urmărise încă de la parcajul de vehicule.

Creatura se retrase în pragul ușii și scoase dintr-un toc, pierdut printre nenumăratele falduri ale pelerinei sale, un transmițător minuscul. Acesta arăta mult prea nou și prea modern pentru a fi achiziția unui specimen atît de decrepit și totuși, cel care-l mînuia vorbea în el cu o siguranță fermă.

Docul 94, observă Luke, nu era diferit ca înfățișare de o mulțime de alte docuri cu nume grandioase, răspîndite pe cuprinsul localității Mos Eisley. În mare, era alcătuit dintr-o rampă de intrare și un bazin artificial săpat în solul stîncos. Acesta servea ca zonă de filtrare a efectelor motoarelor antigravitaționale de gradul I, cu ajutorul cărora toate navele cosmice părăseau cîmpul gravitațional al planetei.

Matematica astronomică era destul de simplă chiar și pentru Luke. Antigravitația putea opera numai dacă exista un cîmp gravitațional suficient de puternic pentru a impune o reacție negativă - ca aceea a unei planete -, în timp ce călătoria în hiperspațiu nu putea avea loc decît dacă nava se afla în afara oricărui cîmp gravitațional. De aici, necesitatea unui sistem dublu de propulsie pentru

orice navă intergalactică.

Ca majoritatea docurilor din Mos Eisley, și acesta era excavat și executat cu zgîrcenie și la repezeală. Marginile sale în pantă se fisurau pe alocuri, căci nu erau finisate ca cele de pe planetele mai populate. Luke simți că acesta alcătuiește decorul ideal pentru nava spre care îi conducea Chewbacca.

Elipsoidul acela uzat, care numai cu greu putea purta denumirea de navă, părea construit din fragmente și componente de carenă veche, considerate ca irecuperabile de altă navă. Era o minune că nu se desfăcea în bucăți, gîndi Luke. Încercarea de a-și închipui acest vehicul plutind prin spațiu i-ar fi provocat un acces de isterie... dacă situația n-ar fi fost atît de gravă. Dar să-ți treacă prin minte că ai putea călători spre Alderaan în așa ceva...

— Ce gunoi! murmură el în cele din urmă, nemaiputînd să-și înfrîneze sentimentele.

Se aflau deja pe rampă, în drum spre portul descoperit.

— Cu siguranță n-ar face față în hiperspațiu!

Kenobi nu comenta, nu făcu decît un semn arătînd spre port, de unde le venea cineva în întîmpinare.

Fie că avea un auz extraordinar de fin, fie că era obișnuit cu reacția pe care *Șoimul Mileniului* o provoca în eventualii pasageri, Solo le mărturisi, apropiindu-se de ei:

— Poate că nu arată cine știe ce, dar funcționează excelent. Chiar eu i-am făcut cîteva modificări nemaîntîlnite. În afară de pilotaj, îmi place să fac și mici reparații. Atinge cinci factori peste viteza luminii.

Luke se scărpină în cap, încercînd să reevalueze nava prin perspectiva afirmațiilor proprietarului ei. Ori corellianul era cel mai mare mincinos din această regiune a galaxiei, ori nava nu arăta chiar cît valora. Luke se gîndi încă o dată, retrospectiv la povața

bătrînului Ben, de a nu se încrede în impresiile de moment, și hotărî să-și amîne evaluarea navei și a pilotului ei pînă după ce îi va fi văzut în acțiune.

Chewbacca rămăsese în urmă, la intrarea în doc. Acum venea în goană pe rampă ca un vîrtej păros, turuind agitat spre Solo. Pilotul îl ascultă cu stăpînire de sine, dînd din cap la răstimpuri, apoi îi dădu o comandă scurtă. Wookieul se năpusti în navă, oprindu-se numai ca să-i îndemne pe ceilalți să-l urmeze.

— Se pare că trebuie să ne grăbim puțin, zise Solo misterios, așa că dacă intrați mai repede în navă, pornim imediat.

Luke era cît pe ce să întrebe ceva, dar Kenobi îl îndemnă să urce. Roboții îi urmau.

Odată ajuns înăuntru, Luke privi puțin surprins cum corpulentul Chewbacca, răsucindu-se și contorsionîndu-se, încerca să-și facă loc pe scaunul pilotului, care, în ciuda transformărilor suferite, era departe de a suporta firesc acea formă greoaie. Wookieul apăsă cîteva butoane cu niște degete aparent prea mari pentru această îndeletnicire. Labelle lui imense se mișcau cu o grație uimitoare deasupra panoului de comandă.

De undeva, din interiorul navei, se ridică un zumzet grav: motoarele fuseseră pornite. Așezați pe locurile libere din culoarul principal, Luke și Ben își puneau centurile de siguranță.

La intrarea în doc, din falduri întunecate de veșminte se ivi un bot prelung și, de o parte și alta a celui imens proboscis, ochii priviră încordați. Se întoarseră împreună cu capul, căci opt soldați imperiali se apropiau grăbiți și, cum poate era de așteptat, se îndreptară țintă spre acea siluetă enigmatică care-i șopti ceva șefului, gesticulînd spre doc. Probabil că informația era supărătoare. Activîndu-și armele și ridicîndu-și-le în poziție de tragere,

soldații se năpustiră în grup compact, spre intrarea în doc.

Lui Solo îi atrase atenția un licăr de lumină reflectat de o suprafață metalică în mișcare: se arătau deja siluețele nedorite ale primilor soldați. Era puțin probabil, gândi Solo, că veniseră pînă acolo doar ca să-i întrebe de sănătate. Bănuiala lui se confirmă înainte de a apuca să protesteze împotriva pătrunderii lor abuzive în doc, căci o parte din ei se lăsară în genunchi și deschiseră focul asupra lui. Solo se chirci, retrăgîndu-se înăuntru și strigă spre prova:

— Chewie, scuturile deflectoare... repede! Scoate-ne de-aici!

Răspunsul veni sub forma unui muget gutural.

Relativ protejat de intrarea în navă, Solo își scoase pistolul și reuși să răspundă agresorilor cu cîteva focuri. Înțelegînd că prada lor nu era nici neajutorată, nici în agonie, soldații descoperiți se aruncară în lături, adăpostindu-se.

Zumzăitul grav se preschimbă într-un fel de scîncet, apoi într-un urlat asurzitor, exact în momentul în care Solo atinse un buton de acționare rapidă. Brusc, chepengul de deasupra se trînti cu zgomot.

În timp ce soldații se retrăgeau bulucindu-se spre ieșirea din doc, pămîntul începu să se cutremure. În goana lor, se ciocniră de un al doilea pluton care tocmai se îndrepta într-acolo, ca răspuns prompt la apelul de alertă. Unul dintre soldați, gesticulînd ca un apucat, încerca să explice ofițerului inferior nou-venit ce se petrecuse.

Odată ce acesta, gîfîind, termină ce avea de spus, ofițerul scoase un radio-telefon compact și răcni în el:

— Puntea de control... Încearcă să ne scape! Trimiteți tot ce vă stă la dispoziție după această navă.

Pe tot cuprinsul aeroportului din Mos Eisley începu să răsunе alarma, răspîndindu-se dinspre docul 94 în cercuri

concentrice de îngrijorare.

Cîțiva soldați ce patrulau pe o străduță reacționară la alarma generală în același timp în care văzură micul cargou ridicîndu-se grațios pe cerul senin de deasupra orașului. Se făcu mic cît o gămălie înainte ca ei să apuce să ridice armele.

Luke și Ben își desfăcuseră deja centurile cînd Solo trecu pe lîngă ei, îndreptîndu-se spre carlingă cu pasul ușor și degajat al celui obișnuit cu zborurile intergalactice. Ajuns acolo, mai mult se prăbuși decît se așează în scaunul pilotului și începu îndată să verifice semnalele și cotele afișate. În scaunul de lîngă el, Chewie mormăia și mîrîia ca un motor de spider prost reglat. Întoarse spatele comenzilor din fața sa și înfipse un deget în ecranul de urmărire.

Solo îi aruncă o privire din colțul ochilor, apoi se răsuci enervat spre propriul său panou.

— Știu... știu... se pare că sînt vreo trei distrugătoare. Cineva are ceva cu pasagerii noștri, mai mult ca sigur. De data asta ne-am băgat în bucluc. Încearcă să-i ții cumva la distanță, pînă cînd am să izbutesc să termin programarea pentru saltul supraluminic. Reglează unghiul deflectoarelor, ca să ne apere cît mai bine.

Cu aceste cuvinte încheie conversația cu uriașul wookie, în timp ce mîinile sale începuseră deja să mește-rească la terminalele computerului. Solo nici măcar nu se întoarse cînd o mică formă cilindrică apăru în cadrul ușii din spatele lui. R2 piui cîteva observații, apoi o luă din loc.

Scannerele amplasate în spate afișau imaginea galbenă și neprietenoasă a lui Tatooine, care se făcea tot mai mic pe măsură ce ei se îndepărtau rapid de el. Dar nu suficient de rapid pentru cele trei puncte luminoase ce indicau prezența navelor de război imperiale aflate pe

urmele lor.

Dacă Solo ignorase apariția lui R2, în momentul în care în carlingă intrară cei doi oameni, se întoarse cu totul spre ei.

— Mai vin două din direcții diferite, le spuse el, cercetînd aparatele. Încearcă să ne facă țandări înainte să accelerăm. Cinci interceptoare... Ce naiba ați făcut de ne-ați pricopsit cu ei?

— Nu poți să mărești distanța? întrebă sarcastic Luke, ignorînd întrebarea pilotului. Mi se pare că ai spus că acest obiect este rapid.

— Ai grijă cum vorbești, puștiule... Altfel ai să te trezești că-ți iei zborul spre casă. În primul rînd, sînt prea mulți... Dar o dată ce-am făcut saltul în hiperspațiu, vom fi în siguranță.

Zîmbi cu subînțelese.

— Nimeni nu poate urmări cu precizie o navă care zboară cu viteza luminii. În plus, știu cîteva șmecherii care-ar trebui să ne piardă urma, aiurind orice codiță, oricît de perseverentă ar fi ea. Aș fi preferat să știu dinainte că sînteți atît de cunoscuți.

— De ce? întrebă Luke provocator. Ne-ai fi refuzat?

— Nu neapărat, replică corellianul, refuzînd să-și iasă din sărite. Dar pe cuvîntul meu că v-aș fi pus să plătiți mai mult.

Lui Luke îi stătu pe limbă să-i răspundă ceva. Nu mai avu cînd s-o facă. Își aruncă brațele în sus, ferindu-și chipul de strălucitoarea flamă roșie ce conferi temporar spațiului întunecat de dincolo de hublouri, aspectul suprafeței unui soare.

Kenobi, Solo și chiar Chewbacca făcură la fel, căci datorită proximității exploziei, scutul fototrop ic aproape că fusese perforat.

— De-abia de acum încolo situația devine interesantă, mormăi Solo.

— Cît mai avem pînă la salt? întrebă calm Kenobi,

fără să lase impresia că-l îngrijora faptul că, din clipă în clipă, puteau înceta cu toții să mai existe.

— Ne aflăm încă sub influența gravitațională a lui Tatooine, răspunse sec Solo. Mai sînt cîteva minute pînă cînd computerul de navigație va putea compensa și efectua un salt precis. Aș putea trece peste decizia lui, dar atunci, probabil că motorul s-ar face țandări. Și asta mi-ar căptuși frumos nava și cu niște rămășițe metalice, pe lîngă voi.

— Cîteva minute... murmură Luke, privind ecranul. La viteza cu care vin...

— Călătoria prin hiperspațiu nu e o treabă la fel de ușoară ca împrăștiatul insecticidului peste recoltă, puștiule. Ai încercat vreodată să calculezi un salt supraluminic?

Luke se văzu silit să clatine din cap.

— Nu e de glumit. Ce-ai zice dacă ne-am grăbi și-am trece drept printr-o stea sau printr-un alt fenomen spațial prietenos, ca de pildă o gaură neagră? Asta ar pune capăt imediat călătoriei noastre.

Noi explozii străluminară nava, în ciuda eforturilor lui Chewbacca de a ieși din raza de acțiune a distrugătoarelor.

Pe panoul de bord al lui Solo începu să pîlpîie o lumină roșie de avertizare.

— Ce-i asta? întrebă nervos Luke.

— Pierdem un scut deflector, îl informă Solo cu aerul unui om aflat pe punctul de a i se scoate un dinte. Mai bine v-ați pune centurile de siguranță. Mai avem puțin și vom face saltul. Ar fi rău de noi dacă ne-ar lovi chiar în momentul acela.

În compartimentul central, 3PO se fixa deja în scaunul său cu brațele-i metalice mai puternice și mai sigure decît o centură de siguranță. Șocurile din ce în ce mai puternice, produse de descărcările de energie asupra deflectorilor navei, îl zgîlțiau pe R2 înainte și

înapoi:

— Chiar era necesar drumul ăsta? se întrebă disperat 3PO. Uitasem cât de mult urăsc călătoriile galactice.

Amuți când apărură Luke și Ben pentru a se instala pe locurile lor și a-și pune centurile de siguranță.

În mod ciudat, Luke se gîndea la un cîine de-al lui, de demult, atunci când ceva extraordinar de puternic smulse nava cu o forță titanică.

Amiralul Motti intră în tăcuta sală de conferințe. Pe chipul lui se reflecta, în dungi subțiri, lumina provenind de la sursele liniare din pereți.

Își îndreptă privirea spre locul unde guvernatorul Tarkin stătea în fața vizorului curbat și se înclină ușor. Deși prin acesta se vedea un mic smarald, dovada faptului că se apropiau de o nouă planetă, Motti anunță oficial:

— Am pătruns în sistemul Alderaan. Așteptăm ordinele dumneavoastră.

Dinspre ușă se auzi un semnal de avertizare și Tarkin făcu un gest de falsă curtenie spre amiral.

— Mai așteaptă o clipă, Motti.

Ușa culisă lateral și înăuntru păși Leia Organa, între doi gardieni înarmați, urmată de Darth Vader.

— Eu sînt..., începu Tarkin.

— Știu cine ești, îi trînti ea, Guvernatorul Tarkin. Mă așteptam să te găsesc în lesa lui Vader. Mi s-a părut că-ți recunosc duhoarea unică când am pășit întîia oară la bordul acestei stații.

— Încîntătoare pînă la sfîrșit, declară Tarkin într-o manieră care sugera că numai încîntat nu era. Nici nu știți cât de greu mi-a fost să vă semnez ordinul de execuție.

Pe chip i se instală o expresie de durere prefăcută.

— Bineînțeles, dacă ați fi cooperat cu noi în această investigație, lucrurile ar fi stat altfel. Lord Vader m-a

informat că rezistența dumneavoastră la metodele noastre tradiționale de anchetă...

— Tortura, adică, replică ea cu o voce puțin tremurată.

— Hai să nu ne jucăm de-a semantica, zîmbi Tarkin.

— Sînt surprinsă că ai avut curajul să-ți asumi răspunderea de a da un ordin.

Tarkin oftă în silă.

— Sînt un om devotat cauzei și puține sînt plăcerile pe care mi le rezerv. Una dintre ele este aceea de a vă invita, înainte de execuție, la o mică ceremonie. Aceasta va conferi stației de luptă statutul de operaționalitate și va certifica, în același timp, intrarea într-o nouă eră, aceea a supremației tehnice imperiale. Această stație va închide, o dată pentru totdeauna, lanțul imperial în jurul milioanelor de sisteme galactice, aflate sub stăpînirea noastră. Alianța dumneavoastră meschină nu ne va mai stîrni îngrijorarea. După demonstrația de azi, nimeni nu va mai îndrăzni să se împotrivească decretului imperial, nici chiar Senatul.

Organa îl privi cu dispreț:

— Nu cu de-a sila veți ține Imperiul unit. Unirea n-a putut fi niciodată menținută cu de-a sila cine știe cît. Cu cît strînsoarea va fi mai puternică, cu atît mai multe sisteme ți se vor scurge printre degete. Ești prost, guvernatorul. Proștii se îneacă bînd din paharul propriilor iluzii.

Cu o față de un galben mortuar, Tarkin vînji asemeni unui craniu.

— Ar fi interesant de știut ce modalitate de execuție îți pregătește Lord Vader. Sînt sigur că va face cea mai potrivită alegere pentru tine... și pentru el. Dar înainte de a ne despărți trebuie să-ți demonstrăm puterea acestei stații o dată pentru totdeauna, într-o manieră definitivă. Într-un fel, ai determinat alegerea subiectului. Din moment ce te-ai dovedit recalcitrantă în a ne da informa-

ții despre cuibul rebelilor, am hotărît să alegem, ca o alternativă, planeta ta de baștină.

— Nu, nu se poate! Alderaan este o lume pașnică, lipsită de apărare. N-aveți dreptul...

— Ai prefera altă țintă? Poate una militară? Ochii lui Tarkin străluciră; ridică din umeri și continuă: M-am săturat de jocurile astea. Pentru ultima oară, unde este baza rebelilor?

O voce anunța printr-un difuzor ascuns vederii că se apropiaseră de sistemul gravitațional al lui Alderaan, la aproximativ șase diametre planetare.

— Dantooine, șopti ea, privind în jos spre punte, fără urmă de sfidare în glas. Sînt pe Dantooine.

Tarkin scoase un oftat de satisfacție, apoi se întoarse spre silueta întunecată din apropiere.

— Vezi, Lord Vader? Poate fi rezonabilă.

Își îndreptă atenția spre ceilalți ofițeri.

— După ce terminăm cu acest mic test ne vom grăbi spre Dantooine. Puteți începe operațiunea, domnilor.

Trebură să treacă cîteva clipe pentru ca vorbele lui Tarkin, atît de simplu rostite, să fie înțelese.

— Ce? strigă Organa în cele din urmă.

— Dantooine, explică Tarkin, cercetîndu-și degetele, este prea departe de centrele populate ale Imperiului, ca să servească ca subiect demonstrației noastre. Ne trebuie o planetă localizată mai central. Nu-ți fie teamă, ne vom ocupa și de prietenii de pe Dantooine cît de curînd.

— Dar ai spus..., protestă Organa.

— Singurele cuvinte cu înțeles sînt ultimele pe care le-am rostit, o întrerupse Tarkin sfichiuitor. Vom proceda la distrugerea lui Alderaan, așa cum am planificat. Apoi vei participa, împreună cu noi, la spectacolul distrugerii planetei Dantooine, centrul acestei rebeliuni studipe și inutile, făcu un semn către cei doi gardieni. Escortați-o pînă la nivelul principal de observație și asigurați-vă că i

se oferă vizibilitate maximă, zise el, zîmbind.

VIII

Solo era adîncit în verificarea parametrilor indicați de aparatele de măsură și de contoarele din cală. Cînd și cînd, trecea o cutie mică peste numeroșii senzori, citea rezultatul și plescăia de plăcere.

— Puteți să vă liniștiți în privința "amicilor" voștri imperiali, se adresă el lui Ben și Luke. Acum nu ne vor mai putea urmări. V-am spus că o să scap de ei!

Nu este exclus ca bătrînul să fi încuviințat cu o mișcare scurtă din cap, dar în acel moment îi explica preocupat ceva lui Luke.

— Nu mă felicitați toți dintr-o dată, mormăi Solo, ușor vexat. Oricum, computerul de navigație calculează sosirea noastră pe orbita planetei Alderaan cu o precizie de zero-zero-doi. Mi-e teamă că după această mică aventură, va trebui să formatez o înregistrare nouă.

Se întoarse să-și continue verificarea, trecînd pe lîngă o măsuță circulară. Suprafața acesteia era acoperită cu pătrățele, luminate de dedesubt; pe fiecare latură a ei era fixat un monitor al computerului. Cîteva dintre acele pătrate minuscule proiectau deasupra mesei siluete tridimensionale.

Chewbacca stătea aplecat peste una din laturi, cu bărbia sprijinită în mîinile sale enorme. Ochii săi mari străluceau și părul de pe față i se răsculase, în semn de mare mulțumire de sine.

Sau cel puțin așa a fost pînă în momentul în care R2-D2, aflat vizavi de wookie, își ridică unul din brațele sale groase, dotate cu clești, și atinse cîteva taste ale monitorului din față sa. O figurină traversă hotărîtă tabla

și se opri deasupra unui alt pătrat.

Pe chipul lui Chewbacca apăru o expresie de uimire care se preschimbă în furie pe când studia noua configurație. Aruncă o privire scăpărînd de ură, peste masă, apoi începu să reverse asupra roboțelului inofensiv un șuvoi de bolboroseli injurioase. R2 nu-i putu răspunde decît cu un piuit, dar 3PO interveni imediat în numele mai puțin elocventului său prieten, pornind o polemică cu antropoidul mătăhălos.

— A făcut o mutare corectă. Nu te-ajută cu nimic dacă țipi.

Atras de dispută, Solo privi în spate, peste umăr, încruntîndu-se puțin.

— Cedați-i partida. Oricum, prietenul tău este mult mai bun. Nu-i bine să supărați un wookiee.

— Aș putea fi de acord cu această opinie, domnule, replică 3PO, dar aici este vorba de principiu. Sînt anumite reguli pe care orice ființă rațională trebuie să le respecte. Dacă cineva le încalcă dintr-un anumit motiv, fie și numai ca să intimideze, atunci acea persoană își anulează dreptul de a fi numită inteligentă.

— Sper să nu uite nici unul dintre voi lucrul ăsta, îi zise Solo, când Chewbacca o să vă smulgă brațele, și ție, și micului tău prieten.

— În afară de asta, continuă 3PO, nedorind să piardă ocazia, să profiți sau să încerci să te impui în fața unuia mai slab decît tine este o dovadă clară de lipsă de sportivitate.

Aceste cuvinte îi smulseră lui R2 un piuit ofensat și curînd, între cei doi roboți, izbucni o violentă ceartă electronică. Chewbacca continua să bolborosească spre fiecare în parte, pe rînd agitîndu-și cînd și cînd brațele și toate acestea în ciuda faptului că piesele translucide așteptau cuminți pe tablă.

Ignorînd altercația Luke împietrise în mijlocul calei, cu sabia laser activată și ridicată deasupra capului. Demo-

data armă zumzăia grav, în timp ce Luke para și fanda sub îndrumarea lui Ben Kenobi. Din cînd în cînd, Solo îi arunca lui Luke cîte-o privire și, urmărind mișcările stîngace ale acestuia, o undă de îngîmfare îi traversă chipul fin.

— Nu așa, Luke, loviturile tale sînt prea smucite, ele trebuie să curgă, îl corectă blînd Kenobi. Nu uita, Forța este omniprezentă. Te învăluie, dar și iradiază din tine. De fapt, un luptător Jedi poate simți Forța ca pe un obiect fizic.

— Atunci, ea este un cîmp de energie? întrebă Luke.

— Este un cîmp de energie și ceva mai mult de-atît, continuă Kenobi, aproape mistic. Este o aură care stăpînește și se supune, în același timp, un nimic care poate înfăptui minuni – rămase o clipă pe gînduri. Nimeni, nici chiar învățații Jedi nu au reușit să definească cu adevărat Forța. Poate că nimeni n-o va face vreodată. Uneori, în definițiile Forței, găsești pe cît de multă știință, pe atît de multă magie. Totuși, ce este un magician, dacă nu un teoretician care practică? Acum, hai să mai încercăm o dată.

Bătrînul ridică într-o mîină o sferă argintie cam de mărimea pumnului unui om. Înțesată cu niște antene subțiri, unele la fel de delicate ca cele ale unui fluture. O azvîrli spre Luke și privi cum se oprește în aer, la cîtiva metri de chipul tînărului,

Luke se pregăti, în timp ce globul se învîrtea încet în jurul lui, întorcîndu-se să dea față cu el de fiecare dată cînd acesta își schimba poziția. Deodată, zvîcni fulgerător înainte și se opri brusc la un metru distanță de el.

Încercînd să ocolească senzorii din față ai sferei, Luke se mișcă ușor într-o parte și își ridică sabia deasupra capului, gata să lovească. Pe cînd făcea asta, globul se năpusti, oprindu-se în spatele său. Dintr-una din antenele lui, țîșni o rază roșie, mai subțire decît un deget, ce-i atinse o coapsă, trîntindu-l la pămînt, exact în momentul

în care își aducea sabia înapoi ca să pareze – dar prea târziu.

Luke își masă piciorul amorțit, ce-l furnica, încercând să ignore hohotul de rîs disprețuitor al lui Solo.

— Religiile hocus-pocus și armele arhaice nu țin în locul unui foc bine ochit, tras asupra ta, rînji pilotul.

— Nu crezi în Forță? întrebă Luke, ridicîndu-se în picioare.

Efectul paralizant al razei dispăru repede.

— Am călătorit de la un capăt la altul al galaxiei, se lăudă pilotul și am văzut multe lucruri stranii. Prea multe ca să nu cred că ar putea exista ceva în genul acestei "Forțe". Prea multe ca să cred că așa ceva ar putea dirija pașii cuiva. *Eu* îmi hotărăsc destinul, nu un câmp de energie pe jumătate ocult, făcu un gest spre Kenobi. Dacă-aș fi în locul tău, nu l-aș urma atît de orbește. E un bătrîn deștept, plin de șiretlicuri și pus pe fapte rele. Te-ar putea folosi pentru a-și atinge propriile scopuri. Bătrînul surîse blînd, apoi se întoarse cu fața spre Luke.

— Îți propun să mai încerci o dată, Luke, spuse el cu o voce liniștitoare. Trebuie să încerci să separi acțiunile tale de controlul conștient. Încearcă să nu-ți canalizezi gîndurile spre ceva concret, vizual sau mental. Trebuie să-ți lași mintea să plutească, să plutească; numai după aceea, poți folosi Forța. Trebuie să intri într-o stare în care acționezi în funcție de ceea ce simți, nu în funcție de ceea ce-ai gîndit anterior. Nu trebuie să meditezi, relaxează-te, nu te mai gîndi... lasă-te dus... liber... liber...

Vocea bătrînului se preschimbase într-un zumzet incantatoriu. Atunci cînd termină, globul cromat se repezi spre Luke. Amețit de tonul hipnotic al lui Kenobi, tânărul nu-l observă. Probabil că nici nu vedea cu claritate. Dar pe cînd globul se apropia, Luke se năpusti cu o viteză uimitoare, cu sabia în sus și înainte, într-o manieră deosebită. Raza roșie pe care o emise globul fu deviată

cu precizie. Zumzăitul încetă și sfera căzu pe podea, nemișcată.

Clipind de parcă atunci se trezea dintr-o picoteală. Luke privi complet uluit spre globul teleghidat de pe podea.

— Vezi, ți-a reușit, îi spuse Kenobi. Nimeni nu-ți poate spune mai mult de-atât. Acum, tu trebuie să înveți să primești Forța, la propria-ți dorință, ca să poți deprinde modalitatea de a o controla conștient.

Kenobi luă o cască mare din spatele unui fișet și se întoarse cu ea spre Luke. I-o puse pe cap, în așa fel, încât să-i blocheze vederea complet.

— Nu văd, mormăi Luke, răsucindu-se și obligându-l astfel pe bătrîn să se retragă din fața sabiei pe care o agita primejdios. Cum să lupt?

— Cu ajutorul Forței, explică Kenobi. Tu n-ai "văzut" de fapt sfera, atunci cînd s-a repezit la picioarele tale, ultima oară și, totuși, i-ai parat raza. Încearcă să te lași cuprins din nou de acea senzație.

— Nu pot, se plînsese Luke. Iar o să mă lovească.

— Nu, dacă te încrezi în *tine*, insistă Kenobi, fără a reuși să-i pară prea convingător lui Luke. Doar așa pot să fiu sigur că te vei baza numai pe Forță.

Remarcînd că scepticul corellian se întorsese să privească, bătrînul șovăi o clipă. Nu-i făcea bine tînărului să-l audă pe pilot rîzînd cu îngîmfare la fiecare greșeală a lui. Dar nu i-ar fi prins bine nici să-l cocoloșească și, oricum, nu era timp pentru așa ceva. Dă-i un brînci și speră că va rămîne la suprafață, își zise Ben cu hotărîre.

Se aplecă asupra globului cromat și îi atinse un buton de comandă. Apoi îl azvîrli drept în sus. Acesta făcu o boltă spre Luke. Oprindu-se la jumătatea drumului în cădere, întepeni deasupra punții. Luke îndreptă sabia spre el – un gest lăudabil, dar nu destul de rapid. Pentru a treia oară, mica antenă fulgeră și acul purpuriu îl nimeri pe tînăr direct în fese. Nu a fost o lovitură para-

lizantă, dar a durut tot atât de tare. Luke scoase un strigăt și se răsuci, încercînd să-și nimerească "torționarul" invizibil.

— Relaxează-te! îl încurajă bătrînul. Eliberează-te! Tu încerci să vezi și să auzi. Nu-ți mai face calcule. Folosește-ți restul minții.

Deodată, tînărul se opri, tremurînd ușor. Sfera se mai afla încă în spatele lui. Schimbîndu-și iar direcția de deplasare, se lăsă în jos și emise o nouă rază.

În același timp, brațul înarmat zvîcni spre spate, deviind fulgerul cu o precizie ce contrasta cu stîngăcia mișcării. De data aceasta, globul nu căzu nemișcat pe podea, ci se depărtă trei metri și rămase acolo, plutind în aer.

Conștient că zumzăitul testerului teleghidat nu-i mai asaltează urechile, Luke își ridică casca și privi prudent. Fața lui transpirată trăda epuizare.

— Am reușit?

— Ți-am spus că poți, îi zise Kenobi, mulțumit. Odată ce-ai început să ai încredere în tine, nimic nu te mai poate opri. Ți-am spus că-i semeni mult tatălui tău.

— Eu i-aș zice noroc, pufni Solo în timp ce termina de făcut verificările.

— În experiența mea nu există noroc, tînărul *meu* prieten – ci numai o modificare extrem de favorabilă a factorilor multipli, pentru ca balanța să se încline în favoarea cuiva.

— Spune-i cum vrei, zise corellianul cu indiferență, dar una este să cîștigi în fața unei mașinării teleghidate și alta este, în fața unei amenințări vii.

Pe cînd vorbea, pe peretele îndepărtat al călei începu să pîlpîie un mecanism automat de semnalizare. Chewbacca observă și îl făcu atent pe Han.

Solo aruncă o privire spre bord, apoi îi informă pe pasageri:

— Ne apropiem de Alderaan. Vom încetini brusc,

coborînd sub viteza luminii. Haide, Chewie.

Wookieul se ridică de la masa de joc și își urmă partenerul spre carlingă. Luke îi urmări cu privirea, deși mintea nu-i stătea la apropiata lor sosire pe Alderaan. Îl măcina ceva ce părea să crească și să se maturizeze undeva în adîncul creierului său, în timp ce se gîndea la el.

— Știți, șopti el, am simțit ceva. Aproape că am "văzut" conturul acestei mașinării teleghidate.

Făcu un semn spre aparatul ce plutea în spatele lui.

— Luke, ai pășit într-un univers mai vast, zise Kenobi solemn.

Zeci de aparate bîzîitoare și zbîrnîietoare împrumutau carlingii aerul unui stup harnic. Solo și Chewbacca stăteau cu ochii pironiți pe cele mai importante dintre ele.

— Atenție... fii gata Chewie.

Corellianul acționează manetele unor compensatoare.

— Fii gata să treci la viteza subluminică... atenție... decuplează, Chewie.

Wookieul răsuci un buton de pe consola din fața lui. În același timp, Solo trase de o manetă mai mare. Dintr-o dată, dîrele prelungi de lumină stelară distorsionată de efectul Doppler se micșorară, pînă la dimensiunile unor liniuțe, apoi se preschimbară în familiarele stele strălucitoare. Un aparat de măsură de pe consolă indica poziția zero.

Apoi, deodată, din neant apărură fragmente de rocă incandescentă. Deflectorii navei reușeau cu greu să-i înlătore. Din pricina efortului, *Șoimul Mileniului* se zguduia cu violență.

— Ce...? bîigui Solo de-a dreptul speriat.

Lîngă el, Chewbacca activa unele comenzi și le dezactiva pe altele, fără să facă vreun comentariu. Cargoul scăpase de o iminentă distrugere numai datorită faptului că Solo ieșea întotdeauna din călătoriile supraluminice cu deflectorii ridicați - pentru situația în

care vreunul din mulții săi "amici" l-ar fi așteptat la sosire.

Luke se lupta să-și mențină echilibrul în timp ce-și croia drum spre carlingă.

— Ce se-ntîmplă?

— Am revenit în spațiul tridimensional, îl informă Solo, dar am nimerit în mijlocul celei mai cumplite furtuni de asteroizi pe care am văzut-o vreodată. Nu figurează pe nici una din hărțile noastre.

Privi cu atenție cîteva indicatoare.

— Potrivit atlasului galactic, poziția noastră este corectă. Un singur lucru lipsește: Alderaan.

— Lipsește? Bine, dar... asta e o tîmpenie!

— Nu te contrazic, replică neînduplecat corellianul dar uită-te și tu...

Arată dincolo de babord.

— Am verificat de trei ori coordonatele și computerul de navigație funcționează perfect. Ar trebui să ne aflăm la un diametru planetar de suprafața lui Alderaan. Strălucirea planetei ar trebui să inunde nava, dar... aici nu se află nimic. Doar niște rămășițe.

Tăcu, Apoi:

— Judecînd după nivelul energiei libere din spațiu și după cantitatea de resturi solide... cred că Alderaan... a explodat. În întregime.

— Distrusă..., șopti Luke copleșit de spectrul unui posibil dezastru ce depășea orice închipuire. Dar... cum?

— Imperiul, se auzi o voce categorică.

Ben Kenobi venise în spatele lui Luke și, iscodind cu privirea spațiul gol din fața lui, îi înțelese semnificația.

— Nu.

Solo clătină încet din cap. Era îngrozit. În felul lui, de monstruozitatea pe care o sugera bătrînul. Aceea că răspunderea pentru anihilarea unei întregi populații, a unei planete în sine o purta o acțiune umană.

— Nu... Întreaga flotă imperială n-ar fi fost în stare să

facă așa ceva... Le-ar fi trebuit o mie de nave care să concentreze o putere de foc mai mare decît a existat vreodată.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să plecăm de-aici, șopti Luke, încercînd să vadă dincolo de marginea babordului. Dacă a fost cumva Imperiul...

— Nu știu ce s-a întîmplat aici, se înfuria Solo, dar să fie clar: nu Imperiul e...

Alarmer mascate începură să zbîrnie puternic și, în același timp, o lumină fulgera pe unul dintre ecranele consolei de comandă. Solo se aplecă asupra aparatului în cauză.

— O navă, anunță el. Încă nu-mi dau seama de ce tip este.

— Un supraviețuitor, poate... cineva care ar putea ști ce s-a întîmplat, îndrăzni Luke, plin de speranță.

Cuvintele lui Kenobi zdruncinară însă din temelii *orice* speranță:

— Este un interceptor imperial.

Pe neașteptate, Chewbacca trase un lătrat furios. Dincolo de babord, se deschise o enormă și distrugătoare floare a morții, ce zdruncină cu violență cargoul. O sferă mică cu două aripi îi depăși pe deasupra carlingii.

— Ne-a urmărit! strigă Luke.

— De pe Tatooine? Imposibil! obiectă neîncrezător Solo. Nu prin hiperspațiu.

Kenobi studie configurația afișată pe ecranul radar.

— Ai dreptate, Han. Este un interceptor TIE cu rază mică de acțiune.

— Dar de unde a apărut? vru să știe corellianul. Nu sînt baze imperiale prin apropiere. Nu putea fi un aparat TIE.

— L-ai văzut cînd a trecut?

— Da... Arăta ca un interceptor... Dar cum rămîne cu baza?

— Se îndepărtează cu viteză mare, spuse Luke,

privind ecranul de urmărire. Indiferent unde se duce, dacă ne identifică, ne paște un mare pericol.

— Nu, dacă reușesc s-o scot la capăt, spuse Solo. Chewie, bruiază-i transmisia. Înscrie-te pe o traiectorie de urmărire.

— Ar fi mai bine să-l lăsăm în pace, interveni Kenobi, precaut. Este deja prea departe.

— Nu pentru multă vreme.

Timp de cîteva minute, în carlingă domni o tăcere tensionată. Toți erau cu ochii pe ecranul radar și pe vizorul cargoului. La început, interceptorul efectuează un parcurs complex, încercînd să-și facă pierdută urma - fără nici un rezultat, însă. Nava lui Solo, surprinzător de mobilă, se ținu de coada lui, continuînd să micșoreze distanța ce-i separa. Văzînd că nu poate scăpa de urmăritori, pilotul interceptorului își continuă drumul. Una dintre nenumăratele stele din fața lor devenea din ce în ce mai strălucitoare. Luke se încruntă. Se deplasau rapid, dar nu într-atît încît vreunui corp ceresc să-i crească strălucirea cu asemenea viteză. Ceva nu era în regulă.

— Este imposibil ca un interceptor atît de mic să zboare atît de departe în spațiu, de unul singur, remarcă Solo.

— Probabil că a făcut parte dintr-un convoi, sau ceva în genul ăsta, și s-a pierdut, presupuse Luke.

Solo comentă vesel:

— Ei bine, n-o să se mai învîrtească pe-aici mult timp ca să apuce să comunice cuiva apariția noastră. Într-un minut, două, îl și ajung din urmă.

Acea strălucire care, după toate aparențele, iradia chiar din stea, creștea în intensitate. Pe măsură ce se apropiau, conturul circular al planetei devenea tot mai limpede.

— Se îndreaptă spre luna aceea mică, murmură Luke.

— Probabil că Imperiul are un avanpost acolo, admise

Solo. Deși, conform atlasului, Alderaan nu are sateliți.

Scutură din umeri, nepăsător.

— N-am fost niciodată prea grozav la topografie galactică. Mă interesează numai planetele și sateliții unde îmi pot găsi clienți. Cred totuși c-aș putea să-l prind din urmă înainte să ajungă acolo; aproape c-a intrat în raza mea de acțiune.

Se apropiau tot mai mult. Încet-încet, începură să se distingă craterele și munții. Totuși, se întâmpla ceva extrem de ciudat. Contururile craterelor aveau o geometrie prea perfectă, munții erau prea verticali, canioanele și văile, incredibil de regulate și ordonate. Nu capricioasa acțiune vulcanică putuse modela aceste forme de relief.

— Nu e un satelit, șopti ușor Kenobi. E o stație spațială.

— Dar e prea mare ca să fie o stație spațială, obiectă Solo. Uită-te la ea! Nu poate fi artificială! Imposibil!

— Am un sentiment foarte ciudat, spuse Luke.

Dintr-o dată, Kenobi, de obicei calm, începu să strige:

— Întoarce nava! Hai să plecăm de-aici!

— Da, cred că ai dreptate, bătrîne. Cu toată viteza înapoi, Chewie.

Wookieul începu să manevreze comenzile și cargoul păru că încetinește, înscriindu-se pe o curbă largă, în viraj. Micul interceptor se aruncă brusc spre monstruoasa stație spațială, apoi fu înglobat în masiva structură a acesteia.

Chewbacca îi clămpăni ceva lui Solo, în timp ce nava se zgâlțâia, luptându-se cu niște forțe nevăzute.

— Cuplează și motorul auxiliar, ordonă Solo.

Aparatele de bord țiuiră suprasolicitate. Apoi unul câte unul o luară razna. Oricât de mult se strădui, Solo nu putu împiedica dilatarea din ce în ce mai rapidă a acelei suprafețe gargantuești. Curînd, stația acoperi întreg cerul.

Luke privea înnebunit spre instalațiile auxiliare, de

mărimea unor munți, antene parabolice mai mari decât toate cele din Mos Eisley la un loc.

— De ce continuăm să ne îndreptăm spre ea?

— Prea târziu, șopti Kenobi.

Îi aruncă o privire lui Solo și îngrijorarea i se confirmă.

— Am fost prinși într-o rază de atracție - cea mai puternică din câte-am întâlnit pînă acum. Ne trage spre planetă, mormăi pilotul.

— Vrei să spui că nu poți face nimic? Întrebă Luke, simțindu-se incredibil de neputincios.

Solo studie datele furnizate de senzorii supraîncărcați și clătină din cap.

— Nu se poate face nimic împotriva acestei forțe. Folosim întreaga putere și nu reușim să ne abatem nici măcar cu o fracțiune de grad. N-are rost. Va trebui să opresc motoarele; altfel se tolesc. Dar n-o să mă las aspirat ca un fir de praf fără luptă!

Se pregăti să-și părăsească scaunul de pilotaj, dar simți pe umăr o mîină bătrînă și totuși puternică, ce-l reținea. Chipul bătrînului trăda îngrijorare... dar parcă îi sugera și altceva, mai puțin sumbru.

— Fiule, dacă este o luptă pe care n-o poți câștiga, atunci... există întotdeauna o alternativă la ea.

Pe măsură ce cargoul era atras din ce în ce mai mult spre stația spațială de luptă, își dădeau seama de adevăratele dimensiuni ale acesteia. De jur împrejurul ecuatorului stației își înălțau brațele, chemătoare, astroporturi, aidoma unui brîu de munți artificiali din metal, ce se înălțau la aproape doi kilometri.

Devenit acum un punct pe fondul cenușiu al imensei stații, *„Șoimul Mileniului* fu atras spre unul dintre acei pseudopozi de oțel și, în cel din urmă, înghițit de el. În urma cargoului se închise o poartă lucind ca oglinda unui lac și nava dispăru astfel, de parcă nu existase niciodată.

Vader scruta mulțimea pestriță de stele afișate pe harta sălii de conferințe, în timp ce Tarkin și amiralul Motti discutau în apropierea lui. În mod paradoxal, prima utilizare a mașinii cu cea mai mare putere de distrugere construită vreodată, nu avusese, după câte se părea, nici un fel de influență pe această hartă, care, la rîndul ei, nu reprezenta decît o fracțiune minusculă din acel sector, aparținînd unei galaxii de dimensiune mijlocie.

Ar fi fost necesară o mărire la scară a unei porțiuni de pe această hartă pentru ca nesemnificativa reducere a masei cosmice, realizată prin dispariția planetei Alderaan să poată ieși la iveală. Alderaan cu nenumăratele lui orașe, ferme, uzine... și trădători, își reaminti Vader.

În ciuda progreselor și a complicatelor metode de anihilare, acțiunile omenirii trecuseră neobservate în fața unui univers nepăsător și imaginabil de vast. Dacă cele mai mărețe planuri ale lui Vader aveau să se materializeze vreodată, toate acestea urmau să se schimbe.

Era cît se poate de conștient de faptul că, în ciuda inteligenței și abnegației lor, cei doi, ce continuau să pălăvrăgească ca niște maimuțoi în spatele lui, nu puteau percepe măreția și misterul. Tarkin și Motti erau talentați și ambițioși, dar nu vedeau lumea decît prin prisma meschinăriei umane. Era păcat, gîndi Vader, că *nu aveau o perspectivă pe măsura capacității lor.*

Totuși, nici unul nu era Lord întunecat și, ca atare, nu se putea aștepta la mai mult de la ei. Guvernatorul și amiralul erau periculoși și folositori acum, dar într-o zi, urmau să fie eliminați, întocmai ca planeta Alderaan. Deocamdată, nu-și putea permite să-i ignore. Și deși ar fi preferat compania unor egali, trebuia să admită, cu părere de rău că, cel puțin pe moment, aceștia nu existau.

Cu toate acestea, se întoarse spre cei doi și interveni în conversația lor.

— În ciuda protestelor exprimate de senator, siste-

mele de apărare de pe Alderaan erau la fel de puternice ca oricare altele din Imperiu. Aș putea trage concluzia că demonstrația noastră a fost pe cît de completă, pe atît de impresionantă.

Tarkin se întoarse spre el, încuviințînd.

— Chiar în acest moment, fapta noastră este adusă la cunoștința Senatului. Curînd, de îndată ce terminăm cu principala lor bază, vom putea chiar să anunțăm reprimarea Alianței. Veți vedea că acum, cînd Alderaan, principala lor sursă de muniție, a fost eliminat, celelalte sisteme cu înclinații secesioniste, vor cădea unul după altul, destul de repede.

Tarkin se întoarse, căci intrase un ofițer imperial.

— Da, ce este, Cass?

Ofițerul ghinionist avea expresia unui șoarece ales să dea față cu pisica.

— Domnule guvernator, echipajele de cercetare înaintată au ajuns la Dantooine și au orbitat în jurul ei. Au găsit urmele unei baze rebele... părăsită de cîtva timp.., după cum estimează ei. Poate chiar de cîtiva ani. Și-au extins cercetarea și asupra celorlalte planete din sistem.

Ca lovit de apoplexie, Tarkin se învineți.

— A mințit! Ne-a mințit!

Deși nimeni nu putea vedea, se părea că Vader zîmbește în spatele măștii sale.

— Atunci sîntem la egalitate în privința schimbului de "adevăruri". Ți-am spus că nu va trăda niciodată Rebeliunea... doar dacă nu a crezut că mărturisirea ei ne-ar putea aduce pieirea pe parcursul desfășurării acțiunii.

— Să fie executată imediat! guvernatorul se exprima cu mare greutate.

— Liniștește-te, Tarkin! Îl povățui Vader. Vrei să distrugi cu atîta ușurință singura noastră legătură cu adevărata bază rebelă? Încă ne mai poate fi de ajutor.

— Pe dracu! Chiar tu ai spus-o, Vader: nu mai putem

scoate nimic de la ea. Voi descoperi acea fortăreață ascunsă, chiar dac-ar fi să distrug toate sistemele stelare din acest sector. Voi...

Îl întrerupse un piuit slab, dar insistent.

— Da, ce e? Întrebă iritat.

O voce raportă printr-un difuzor nevăzut:

— Domnilor, am capturat un mic cargou care se apropia de rămășițele planetei Alderaan. Verificarea de rutină indică faptul că semnalmentele ei se potrivesc cu cele ale navei care a evadat din embargoul aerian impus în Mos Eisley, sistemul Tatooine, și a intrat în hiperspațiu, înainte ca navele imperiale de supraveghere a restricției să o poată captura.

Tarkin se arătă nedumerit.

— Mos Eisley? Tatooine? Ce-i asta? Despre ce e vorba, Vader?

— Asta înseamnă că ultima dintre dificultățile noastre rămase nerezolvate e pe cale a fi înlăturată, Tarkin. Se pare că cineva a găsit înregistrările care ne lipsesc, a aflat cine le-a efectuat și a încercat să le returneze. Am putea să le facilităm întâlnirea cu senatorul.

Tarkin vru să spună ceva, șovăi, apoi dădu din cap, semn că înțelege.

— Ce potriveală! Las rezolvarea acestei probleme pe seama ta, Vader.

Lordul Întunecat se înclină ușor, gest pe care Tarkin îl încuviință cu un salut oficial, apoi se întoarse și se îndreptă cu pași mari spre ieșire, lăsându-l pe Motti să privească nedumerit de la unul la altul.

Cargoul stătea nemișcat în hangarul uriașului doc de acostare. În fața rampei principale de acces în navă, coborâte, se aflau treizeci de soldați imperiali. Aceștia luară poziția de dreptți, căci se apropiau Vader și un comandant. Vader se opri la baza rampei și începu să

cerceteze nava, pe cînd un ofițer și cîțiva soldați se îndreptau spre el.

— Nu am primit nici un răspuns la semnalele noastre repetate, domnule, așa că am activat rampa din exterior. Nu am reușit să stabilim nici un contact, prin radio-telefon sau personal, cu nimeni de pe navă, raportă ofițerul.

— Trimite-ți oamenii înăuntru, ordonă Vader.

Întorcîndu-se, ofițerul transmise comanda unui sergent, care lătră ordinele mai departe. O parte dintre soldații cu armuri grele o porniră pe rampă, spre intrarea în navă. Avansau cu multă prudență.

Înăuntru, doi oameni îl acopereau pe-al treilea pe măsură ce acesta înainta. Deplasîndu-se în acest fel, în grupuri de cîte trei, ocupară rapid întreaga navă.

Coridoarele răsunau a gol sub pașii lor metalici, iar ușile se deschideau spontan, atunci cînd erau activate.

— Nu e nimeni, declară cu surprindere într-un târziu, sergentul de serviciu. Controlați carlinga.

Cîțiva soldați o porniră într-acolo și deschiseră ușa; scaunele piloților erau la fel de goale ca și restul cargoului. Comenzile erau dezactivate; sistemele, oprite. O singură lumină de bord clipea cînd și cînd capricioasă. Sergentul înainta și, recunoscînd sursa de lumină, activă comenzile potrivite. Pe un ecran din apropiere, apărură datele de zbor. Le studie cu atenție, apoi se întoarse să transmită informația superiorului său, care aștepta lîngă trapa principală.

Acesta ascultă cu atenție, apoi strigă în jos, spre comandant și Vader.

— Nu se află nimeni la bord. Nava e complet goală, domnilor. Potrivit jurnalului de bord, echipajul a abandonat nava imediat după lansare, apoi acesta și-a continuat cursul spre Alderaan, cu ajutorul pilotului automat.

— Poate că e o capcană, presupuse comandantul, cu

voce tare. Atunci, probabil că mai sînt încă pe Tatooine!

— N-ar fi exclus, admise în silă Vader.

— Au fost lansate cîteva capsule de salvare, continuă ofițerul.

— Ați găsit roboți la bord? strigă Vader.

— Nu, domnule. Nimic. Dacă au fost, probabil că au abandonat nava împreună cu echipajul uman.

Vader șovăi înainte de a răspunde. Glasul lui trăda nesiguranță:

— Asta nu-mi miroase a bine. Trimiteți o echipă dotată cu tot echipamentul de detecție necesar. Vreau ca nava să fie verificată centimetru cu centimetru. Ocupați-vă de asta cît mai repede cu putință!

Spunînd acestea, se întoarse și ieși din hangar, urmărit de senzația enervantă că trecea cu vederea ceva de o importanță vitală.

Ofițerul dădu liber restului formației. La bordul cargoului, o ultimă siluetă singuratică renunță să examineze spațiul de sub consolele de pilotaj și se grăbi să se alăture camarazilor săi. În gesturi, i se citea nerăbdarea de a părăsi această navă fantomă și de a se vedea în vecinătatea liniștitoare a cantonamentelor. Pașii săi grei răsunau cu ecou prin cargoul părăsit a doua oară.

Jos, glasul înăbușit al ofițerului ce împărțea ultimele ordine scădea în intensitate, cufundînd interiorul navei într-o tăcere deplină. Tremurul unei porțiuni din podea era singura mișcare de la bord.

Pe neașteptate, acesta se preschimbă într-o mișcare violentă. Două capace metalice săriră în sus, și în urma lor se iviră două capete ciufulite. Han Solo și Luke priveră rapid de jur împrejur apoi, convingîndu-se că nava era într-adevăr goală, așa cum sugera tăcerea, izbutiră să se liniștească puțin.

— Ce noroc că ai construit compartimentele astea, comentă Luke.

Solo nu era tot atît de încîntat.

— Unde crezi că mi-am ținut marfa de contrabandă, în cala principală? Recunosc că nu m-am așteptat niciodată să ajung eu însumi în postura asta.

Tresări violent la auzul unui zgomot, dar nu era decât un alt capac care se deschidea.

— E ridicol. N-o să meargă. Chiar dac-aș putea decola și ieși prin ecluza închisă – arătă în sus cu degetul – n-o să reușim niciodată să scăpăm de raza gravitațională.

Din compartimentul al cărui capac tocmai fusese îndepărtat, ieși la iveală un chip bătrîn, ce zîmbea ștren-gărește.

— Las' pe mine.

— Mi-a fost teamă c-o să spui ceva în genul ăsta, mormăi Solo. Ești nebun de legat, bătrîne.

Kenobi îi zîmbi.

— Cum se cheamă omul care se lasă angajat de un nebun?

Solo mormăi ceva ca pentru sine, în timp ce ieșeau cu totul din compartimente. Chewbacca mîrîia, luptîndu-se din greu să se strecoare afară.

La baza rampei ajunseseră doi tehnicieni. Se prezentară celor doi paznici plictisiți.

— Nava vă aparține, le spuse unul dintre soldați. Dacă detectoarele semnalizează ceva, raportați imediat.

Oamenii dădură din cap, apoi se chinuiră să urce echipamentul greu pe rampă. De îndată ce dispărură înăuntru, se auzi o bufnitură puternică. Cei doi paznici se întoarseră; dinăuntru se auzi o voce:

— Hei, voi, ne puteți da o mînă de ajutor cu chestia asta?

Unul dintre soldați îi arunca o privire celuiilalt, iar acesta ridică din umeri. O porniră amîndoi pe rampă, boscorodind ceva despre ineficiența tehnicienilor civili. Apoi, reverberă o a doua bufnitură, dar de data aceasta, nu mai auzi nimeni.

Absența celor doi soldați a fost însă remarcată la

puțin timp după aceea. Un ofițer dispecer, trecînd pe lîngă fereastra unui mic birou de control al zborului, privi spre ecluza cargoului și se încruntă, căci nu văzu nici urmă de paznici. Îngrijorat, dar nu alarmat, se îndreaptă spre un interfon și vorbește în el, continuînd să privească spre navă.

— THX-I138, de ce nu ești la post? THX-I138, mă recepționezi?

Din difuzor se auziră numai niște paraziți.

— THX-I138, de ce nu răspunzi?

Ofițerul era pe cale să intre în panică cînd din navă apărură o siluetă în armură și coborî rampa, făcîndu-i semn cu mîna. Bătu ușurel în cască, în partea dreaptă, comunicînd că emițătorul aflat înăuntru nu funcționează.

Ofițerul clătină din cap dezgustat și, pe cînd se îndrepta spre ușă, îi aruncă o privire iritată aghiotantului său care se ocupa cu altceva:

— Rămîi la post în locul meu. Avem încă un transmițător defect. Mă duc să văd ce pot să fac.

Deschise ușa, făcu un pas, apoi se dădu înapoi, împleticindu-se buimăcit.

O namilă păroasă umplea complet cadrul ușii. Chewbacca se aplecă, intră și, cu un urlet asurzitor, îl făcu una cu pămîntul pe năucitul ofițer, dintr-o singură lovitură dată cu pumnul său cît o tingire.

Aghiotantul se ridica deja în picioare și tocmai cînd își ducea mîna la tocul pistolului, o rază subțire de energie îl străpunsese drept în inimă. Solo își ridică viziera căștii, apoi o trase la loc și îl urmă pe wookiee în cameră. În spatele lui se buluciră roboții și Kenobi. Luke, purtînd și el armura unui soldat ghinionist încheia coloana. Tînărul privi nervos de jur împrejur pe cînd închidea ușa în urma lui.

— Începînd cu mugetul lui și terminînd cu stilul tău de a trage în tot ce mișcă, e o minune că n-a aflat întreaga stație că sîntem aici.

— Să poftească numai, zise Solo, exagerat de încântat de reușita lor de pînă atunci. Aș prefera o luptă deschisă în loc să ne furișăm dintr-un loc într-altul.

— Poate că tu te grăbești să mori, se răsti Luke, eu, nu. Furișatul ăsta de care vorbești ne-a salvat viețile.

Corellianul îi arunca lui Luke o privire acră, dar nu spuse nimic.

Îl urmăriră pe Kenobi cum opera pe tastatura unui computer incredibil de complex, cu ușurința și siguranța unei persoane obișnuite de mult să folosească astfel de aparate complicate. Ecranul se luminează instantaneu, afișînd harta cu sectoarele stației de luptă. Bătrînul se aplecă și examina imaginea cu atenție.

Între timp, 3PO și R2 se apropiaseră de un panou de control, la fel de complicat, aflat lîngă computer. R2 înlemni pe dată și începu să fluiera nebunește din pricina a ceea ce descoperise acolo. Solo și Luke, uitînd pe moment de divergențele lor cu privire la tactica ce trebuia adoptată, se repeziră spre locul unde se aflau roboții. Chewbacca își făcea de lucru cu trupul ofițerului dispecer, spînzurîndu-l de picioare.

— Conectează-l la priză, sugeră Kenobi, privind de pe locul unde stătea în fața monitorului mai mare. Ar trebui să fie în stare să extragă informații de pe întreaga rețea a stației. Hai să vedem dacă poate descoperi unde se află generatorul razei de atracție.

— De ce nu decuplați raza de aici, domnule? vru Luke să știe.

Bătrînul nu zise nimic, dar Solo replică batjocoritor.

— Ce, și după aia să o cupleze ăștia din nou cînd n-am apucat să ne depărtăm decît cu o lungime de navă de dana de lansare?

Luke păru descumpănit.

— Oo... la asta nu mă gîndisem...

— Trebuie să decuplăm raza de atracție exact de la sursa care o generează, ca să fim siguri că scăpăm,

Luke, îi dojeni cu blîndețe bătrînul Ben.

R2 descoperise o mufă de computer și își introducea în ea tija senzorială în formă de clește. Pe panoul din fața lui se trezi instantaneu la viață o feerie de lumini și încăperea fu inundată de zumzetul inteligenței artificiale lucrînd cu viteză mare.

Timp de cîteva minute, micuțul robot absorbi informații cu aviditatea unui burete. Apoi, zumzetul scăzu în intensitate și R2 se întoarse spre ei, piuind ceva.

— A găsit-o, domnule, anunță emoționat 3PO. Generatorul razei de atracție este cuplat la reactoarele principale în șapte puncte. Majoritatea datelor complete sînt codificate, dar va încerca să extragă informațiile minime și să le afișeze pe monitor.

Kenobi își mută atenția de la ecranul său la cel mic, aflat lîngă R2. Datele începură să se perinde pe acesta cu o viteză mult prea mare pentru ca Luke să le poată citi, dar bătrînul părea că reușește, într-un fel sau altul, să înțeleagă ceva din păienjenişul de scheme.

— Nu cred că puteți să mă ajutați cu ceva, băieți, le spuse Kenobi. Trebuie să merg singur.

— Mie-mi convine, replică Solo prompt. Și-așa am făcut mai mult decît a trebuit pentru cît am fost plătit. Totuși nu cred c-o să te poți descurca numai cu magia ta, bătrîne.

Luke nu se dădu bătut atît de ușor.

— Vreau să merg cu dumneavoastră.

— Nu fi nerăbdător, tinere Luke. Treaba asta îți cere o îndemînare pe care tu încă n-o ai. Rămii aici, ai grijă de roboți și așteaptă-mi semnalul. Ei trebuie predați forțelor rebele, altfel mult mai multe planete vor împărtăși soarta lui Alderaan. Încrede-te în Forță, Luke... și așteaptă.

Aruncă o ultimă privire la acel șuvoi de informații de pe monitor și își potrivea sabia laser la brîu. Se îndreptă spre ușă, o deschise, aruncă o privire în stînga, apoi în dreapta și dispăru pe coridorul lung și luminos.

De îndată ce părăsi biroul, Chewbacca scoase un mîrîit și Solo dădu din cap în semn de aprobare.

— Ai zis-o, Chewie!

Se întoarse spre Luke.

— De unde ai dezgropat fosila asta?

— Ben Kenobi... Generalul Kenobi... este *cineva*, protestă Luke cu mîndrie.

— Da, cineva care ne bagă în bucluc, pufni Solo. General, pe dracu! N-o să fie el în stare să ne scoată de-aici.

— Ai tu vreo idee mai bună? i-o întoarse Luke sfidător.

— Orice ar fi mai bine decît să rămînem pe loc, ca să ne ia aștia ca din oală. Dacă am...

În dreptul panoului izbucniră niște fluierături și țiuitori isterice. Luke se repezi spre R2. Roboțelul mai că nu țopăia pe picioarele lui butucănoase.

— Ce mai e acum? îl întrebă Luke pe 3PO.

Robotul mai înalt părea el însuși contrariat.

— Mă tem că nu înțeleg nici eu, domnule. Spune "Am găsit-o!" și repetă într-una "E-aici, e-aici!".

— Cine? Pe cine a găsit?

R2 își întoarse fața plată, pe care licăreau luminițe, spre Luke și fluieră frenetic.

— Pe prințesa Leia, anunță 3PO după ce ascultă cu atenție. Pe senatorul Organa – se pare că sînt una și aceeași persoană. Bănuiesc că este cea din mesajul pe care îl poartă cu sine.

Portretul tridimensional de o frumusețe răpitoare răsări din nou în mintea lui Luke.

— Prințesa? E aici?

Atras de larmă, Solo se îndreptă spre ei.

— Prințesa? Despre ce e vorba?

— Unde? Unde e? întrebă Luke cu respirația tăiată, ignorîndu-l complet pe Solo.

R2 continua să fluiera, iar 3PO traducea.

Nivelul cinci, blocul de detenție AA-23, Potrivit informațiilor, i-a fost rezervată o exterminare lentă.

— Nu! Trebuie să facem ceva!

— Despre ce tot trăncăniți voi, acolo? Întrebă exasperat Solo.

— Ea este cea care a programat mesajul din R2, explică Luke, grăbit. Mesajul pe care am încercat să-l predăm pe Alderaan. Trebuie s-o ajutăm!

— Ușurel, ușurel, îl preveni Solo. Nu mă lua așa de repede. Sper că nu-ți trece prin cap vreo idee năstrușnică. Când spuneam că nu am o alternativă mai bună pentru sfatul de a sta pe loc, vorbeam serios. Bătrânul a spus să așteptăm aici. Nu-mi place, dar n-am de gând să intru în cine știe ce încurcătură prin locurile astea.

— Dar Ben nu știa că e aici, spuse Luke pe jumătate rugător, pe jumătate certăreț. Sînt sigur că dac-ar fi știut, și-ar fi schimbat planurile.

Din nerăbdător, Luke deveni preocupat.

— Dac-am reuși cumva să pătrundem în blocul ăla de detenție...

Solo clătină din cap și făcu un pas înapoi,

— Țț..., nu intru în nici un bloc de detenție.

— Dacă nu facem ceva, or s-o execute. Acum cîteva clipe ziceai că nu vrei să stai aici și să aștepți să fii capturat. Acum nu vrei decît să rămîi. Ce vrei de fapt, Han?

Corelianul păru îngrijorat... și încurcat.

— Oricum nu aveam de gând să intru într-un bloc de detenție. Mai mult ca sigur c-o să sfîrșim prin a ajunge acolo – de ce să ne grăbim?

— Dar o vor omorî!

— Mai bine pe ea decît pe mine.

— Unde ți-e cavalerismul, Han?

Solo se gîndi.

— Din cîte-mi amintesc, mi l-am vîntul pe un

chrysopaz de zece carate și pe trei sticle de brandi acum vreo cinci ani pe Commenor.

— Am văzut-o, insistă Luke cu disperare. E frumoasă!

— Și viața e.

— Este-un senator bogat și puternic, forță Luke.

Spera ca, făcînd apel la instinctele mai josnice ale lui Solo, să fie mai convingător.

— Dacă am putea-o salva, răsplata ar fi substanțială.

— Bogată?

Apoi, pe chipul lui Solo apăru o expresie disprețuitoare.

— Ia stai puțin... Răsplată, de la cine? De la guvernul de pe Alderaan?

Făcu un gest larg spre hangar și implicit spre spațiul unde cîndva orbitase Alderaan.

Luke raționa furios.

— Dacă au luat-o prizonieră și e condamnată la moarte, asta înseamnă că într-un fel e periculoasă pentru cei care-au distrus planeta, pentru cei care-au construit această stație. Pun pariu că asta are legătură cu faptul că Imperiul vrea să instituie un regim de teroare absolută. Îți spun eu cine-o să plătească pentru salvarea ei și pentru informațiile pe care le deține. Senatul, Alianța Rebelilor și toți aceia care aveau vreo legătură cu Alderaan. Poate că e singura moștenitoare în viață a bogățiilor cosmice ale întregului sistem. Răsplata poate fi mai mare decît îți poți tu imagina!

— Nu știu... Îmi pot imagina destul...

Îi aruncă o privire lui Chewbacca care mîrii scurt. Solo îi răspunse scuturînd din umeri.

— O.K., încercăm. Dar ai grijă, nu care cumva să fi glumit în ceea ce privește răsplata. Ce propui, puștiule?

Luke se fîstîci pe moment. Pînă în acea clipă își consumase energia încercînd să-i înduplece pe Solo și Chewbacca să participe la acea tentativă de salvare. O dată ce-și atinsese scopul, Luke își dădu seama că nu

avea nici o idee constructivă. Se obișnuise ca bătrînul Ben și Solo să fie cei care hotărau. Acum, era rîndul lui să facă următoarea mutare.

Ochii îi căzură pe cîteva inele metalice ce atîrnau la centura armurii lui Solo.

— Dă-mi cătușele alea și spune-i lui Chewbacca să vină încioace.

Solo îi întinse lui Luke acele obiecte subțiri, dar rezistente și îi transmise lui Chewbacca rugămintea. Wookieul se apropie greoi și se opri răbdător lîngă Luke.

— Acum o să-ți pun astea, începu tînarul, venind în spatele namilei cu cătușele, și...

Chewbacca scoase un gîlgîit amenințător și Luke tresări fără să vrea.

— Acum, reîncepu el, Solo o să-ți pună astea și...

Îi întinse timid cătușele lui Solo, stingherit peste măsură de privirea scăpărătoare cu care-l țintuia antropoidul.

Solo se apropie, zicînd amuzat:

— Nu te neliniști, Chewie. Cred c-am înțeles ce-are de gînd.

Cătușele de-abia încăpeau pe încheieturile groase. În ciuda faptului că partenerul său părea că are încredere în plan, pe chipul wookieului apăru o expresie de îngrijorare și spaimă cînd închizătoarele fură activate.

— Domnule, Luke...

Luke privi spre 3PO.

— Iertați-mi întrebarea... dar cum va trebui să procedăm dacă în absența dumneavoastră dă cineva peste noi aici?

— Să sperăm că nu au aruncătoare laser, replică Solo.

Tunul lui 3PO indica faptul că nu găsea amuzant răspunsul:

— Nu sună prea liniștitor.

Solo și Luke erau prea preocupați de expediția în

care se pregăteau să plece pentru a mai acorda atenție temerilor robotului. Însoțiți de wookieul care afișa o mină descurajată exprimând pe jumătate adevărata stare de spirit, o porniră în lungul coridorului pe care dispăruse și Ben Kenobi.

IX

Pe măsură ce avansau, pătrunzând mai adânc în măruntaiele stației gigantice, le era din ce în ce mai greu să-și păstreze aerul degajat. Din fericire, cei ce-ar fi putut sesiza o anumită nervozitate la cei doi soldați în armură n-ar fi putut-o considera decât firească, avînd în vedere imensul și periculosul captiv wookie. În plus, împreună cu Chewbacca, cei doi tineri oricum nu puteau trece neobservați, așa cum ar fi dorit.

Pe măsură ce înaintau, traficul se întetea. Prin preajma lor forfoteau alți soldați, funcționari, tehnicieni și roboți. Preocupați numai de treburile lor, îi ignorau complet pe cei trei; doar cîțiva oameni îi aruncară o privire curioasă wookieului. Expresia morocănoasă de pe chipul lui Chewbacca și prefăcuta siguranță de sine a celor ce-l "luaseră prizonier" îi linișteau însă pe curioși.

În cele din urmă, ajunseră la un grup numeros de lifturi. Luke răsuflă ușurat. Acel mijloc de transport computerizat ar fi trebuit, la o comandă verbală, să-i poată duce aproape oriunde pe stație.

Urmă un moment tensionat, căci un funcționar inferior se repezi să urce împreună cu ei. Solo făcu un gest tăios și acesta, fără să protesteze, se îndreptă spre liftul următor din șir.

Luke studie panoul de comandă și se strădui să pară deopotrivă cunoscător și important, vorbind în dreptul

grilei senzoriale. Vocea îi sună doar nervoasă și speriată; dar liftul nu era decît un mecanism cu comandă simplă care nu fusese programat să recunoască emoțiile după vocea ce îi dădea ordinele și să reacționeze numai la tonul potrivit. Așa că ușa se închise și porniră. După cîteva clipe, ce li se păsură ore, liftul se opri și pășiră afară, în zona interzisă.

Luke sperase că vor găsi niște celule demodate cu gratii, în genul celor existente pe Tatooine, în orașe ca Mos Eisley, de pildă. Nu văzură decît niște rampe înguste ce mărgineau un puț de aerisire fără fund. Pasarelele acestea pe mai multe nivele erau paralele cu zidurile netede și curbate ce închideau nevăzutele celule de detenție. Oriunde ar fi privit, dădeau eu ochii de paznici cu înfățișare vigilentă și de porți de energie. Realizînd cu neplăcere faptul că, cu cît stăteau mai mult timp încremeniți locului, cu atît ar fi apărut mai repede cineva și le-ar fi pus niște întrebări pentru care nu aveau răspuns, Luke căuta cu înfrigurare o cale de ieșire din această situație.

— N-o să țină, îi șopti Solo, aplecîndu-se spre el.

— De ce n-ai spus asta înainte? îi replică Luke, frustrat și înspăimîntat.

— Eu știu c-am spus.

— Sst!

Solo tăcu, căci sumbrele presimțiri ale lui Luke se adevereau. Un ofițer înalt, cu o figură severă, se apropia de ei. Îl studie încruntat pe tăcutul Chewbacca.

— Unde vă duceți... cu chestia asta?

Chewbacca scoase un mîrîit la auzul acestei remarci, dar Solo îl liniști, înghiotindu-l rapid în coaste. Cuprins de panică, Luke se trezi răspunzînd aproape instinctiv.

— Transfer de prizonier din sectorul TS-138.

Ofițerul părea nedumerit.

— N-am fost anunțat. Trebuie să verific.

Le întoarse spatele și se îndreptă spre un mic panou

din apropiere, unde începu să-și formuleze cererea. Luke și Han trecură rapid în vedere situația, mutându-și privirile de la alarme, porți de energie, fotosenzori cu telecomandă la cei trei paznici aflați în zonă.

Solo făcu un semn scurt din cap spre Luke, în timp ce desfăcea legăturile lui Chewbacca. Apoi îi șopti ceva wookieului. Un urlet asurzitor cutremură coridorul și Chewbacca își azvîrli brațele în sus înșfăcînd arma lui Solo.

— Păzea! strigă Solo, simulînd groaza. S-a dezlegat. O să ne facă bucăți pe toți!

Luke și Han săriră în lături de lîngă wookieul ieșit din minți, își scoaseră pistoalele și începură să tragă spre el. Reacția lor a fost excelentă, entuziasmul, de necontestat, și precizia tirului, execrabilă. Nici măcar o rază de energie nu trecu pe lîngă imprevizibilul Chewbacca. Cei doi nimeriră însă camerele automate de luat vederi, comenzile barierelor energetice și pe cei trei paznici, rămași cu gura căscată.

În acel moment, ofițerului de serviciu îi trecu prin minte că tirul abominabil al celor doi soldați era puțin prea selectiv și eficient. Se pregătea să acționeze asupra semnalului de alarmă generală cînd fu nimerit de un foc tras de Luke și căzu, în tăcere, pe podeaua cenușie.

Solo se grăbi spre difuzorul deschis al interfonului din care răsunau strident întrebări neliniștite cu privire la ceea ce se întîmpla acolo. După cîte se părea, blocul de detenție se afla și în legătura audio, nu numai video, cu alte zone ale stației.

Ignorînd șuvoiul de amenințări alternînd cu întrebări, verifică informațiile afișate pe monitorul din apropiere.

— Trebuie să descoperim în care celulă se află Prințesa asta a voastră. Cred că există o duzină de nivele de detenție... Uite... Celula 2187. Du-te - Chewie și cu mine o să-i ținem pe loc.

Luke dădu scurt din cap și o luă la fugă pe coridorul

îngust.

După ce-i făcu semn lui wookie să ocupe o poziție din care ar fi putut supraveghea lifturile, Solo trase aer în piept și răspunse apelurilor interminabile din interfon.

— Totul e în ordine, vorbi el în microfon, și vocea îi sună aproape oficial. Situația este normală.

— Nu mi s-a părut c-ar fi așa, replică vocea pe un ton cunoscător. Ce s-a întâmplat?

— Aaa... arma unui paznic s-a descărcat datorită unei defecțiuni, se bâlbîi Solo.

Tonul său oficial ceda din pricina nervozității.

— Nu mai avem nici o problemă acum... noi sîntem bine, mulțumesc. Voi?

— Trimitem o patrulă într-acolo, anunță brusc vocea.

Han aproape că putu simți suspiciunea de la celălalt capăt al firului. Ce să spună? Vorbea mai elocvent prin gura țevii unui pistol.

— Nu, nu. Avem o scurgere de energie. Acordați-ne cîteva minute să o oprim. Scurgere mare... foarte periculoasă.

— O defecțiune la armă... scurgere de energie... Cine-i acolo? Care este indica...?

Îndreptîndu-și pistolul spre panouri, le reduse la condiția unor schije tăcute.

— Era o conversație tîmpită, oricum, murmură el, se întoarce și strigă în lungul coridorului. Grăbește-te, Luke. O să ne vină "întăriri".

Luke auzi, dar era prea preocupat să alerge de la o celulă la alta și să citească numerele ce străluceau deasupra fiecărei intrări. După toate aparențele, celula 2187 nu exista. Și totuși o găsi chiar în clipa în care se hotărîse se renunțe și să încerce la alt nivel.

Cercetă un timp peretele metalic convex și inexpressiv. Cuplînd selectorul de putere pe poziție maximă și, sperînd că pistolul nu i se va topi în mîină înainte de a perfora ușa, deschise focul. Cînd arma se

înfierbîntă prea tare pentru a o mai putea ține, începu s-o treacă dintr-o mână în cealaltă. Procedînd astfel, fumul avu timp să se risipească și observă, cu puțină surprindere, că ușa se făcuse țândări.

Tînăra al cărei portret R2-D2 îl proiectase în garajul de pe Tatooine acum cîteva sute de ani – sau cel puțin atît i se părea lui Luke că trecuse de atunci – îl iscodea prin fum, cu privirea uneia care nu înțelege nimic. Era chiar cu mult mai frumoasă decît în acea imagine a ei, hotărî Luke, uitîndu-se la ea, cu gura căscată.

— Ești chiar... mai frumoasă... decît am...

Expresia de nesiguranță și confuzie de pe chipul ei se topi, făcînd loc uimirii de la început, apoi nerăbdării.

— Nu ești cam scund pentru un soldat din trupele de șoc? comentă ea, în cele din urmă.

— Ce? A... uniforma.

Își scoase casca, recăpătîndu-și totodată o parte din stăpînirea de sine.

— Am venit să te salvez. Sînt Luke Skywalker.

— Poftim? întrebă ea politicos.

— Am spus că am venit să te salvez. Sînt împreună cu Ben Kenobi și cu cei doi roboți ai tăi.

Nesiguranța ei se preschimbă dintr-o dată în speranță, la auzul numelui bătrînului.

— Ben Kenobi!

Îl căută pe Jedi din priviri, fără să-i acorde vreo atenție lui Luke.

— Unde este? Obi-Wan!

145

Guvernatorul Tarkin îl urmărea pe Darth Vader care măsura cu pași agitați sala de conferințe, dealtfel pustie. În cele din urmă, Lordul Întunecat se opri și privi de jur împrejur, ca și cum un clopot, pe care numai el îl putea auzi, răsunase prin preajmă.

— Este aici, zise Vader, cu răceală.

Tarkin tresări.

— Obi-Wan Kenobi! Imposibil! Ce te face să crezi asta?

— O anumită perturbație în câmpul Forței pe care am simțit-o numai în prezența vechiului meu maestru.

— Mai mult ca sigur... c-a murit pînă acum.

Vader șovăi, convingerea clătinîndu-i-se dintr-o dată.

— Poate...S-a dus. A fost numai o senzație de-o clipă.

— Cavalerii Jedi au pierit, declară Tarkin categoric. Focul lor s-a stins cu zeci de ani în urmă. Tu, prietene ești tot cea mai rămas de pe urma lor.

Un interfon bîzîi în surdină, solicitînd atenție.

— Da? zise Tarkin.

— În blocul de detenție AA-23 a fost declanșată stare de urgență.

— Prințesa! țipă Tarkin, sărind în picioare.

Vader se răsuci, încercînd să vadă prin ziduri.

— Am știut eu! Obi-Wan *este* aici. Nu puteam să interpretez greșit o perturbație de o asemenea putere în câmpul Forței.

— Declanșați alarma în toate sectoarele, ordonă Tarkin prin interfon.

Apoi se întoarse spre Vader.

— Dacă este așa, atunci nu trebuie să ne scape.

— Nu cred că intenția lui este evadarea, replică Vader, încercînd să-și controleze emoțiile.

— Este ultimul Jedi... și cel mai puternic. Pericolul pe care-l reprezintă pentru noi nu trebuie subestimat... și totuși numai eu îl pot înfrunta.

Răsucindu-și brusc capul spre Tarkin, îl privi fix.

— Singur.

Luke și Leia se întorceau deja cînd o cascadă de explozii orbitoare zgudui coridorul în fața lor. Cîțiva soldați încercaseră să pătrundă în blocul de detenție, folosind liftul, dar fuseseră eliminați, unul cîte unul, de

Chewbacca. Părăsind soluția cu liftul, alții aruncaseră în aer o porțiune din zid. Gaura făcută era prea mare pentru ca Solo și Chewbacca să-i poată reține pe toți. În grupuri de câte doi sau trei, imperialii își croiau drum înăuntru. Retrăgându-se pe culoar, Han și Chewbacca se întâlniră cu Luke și Leia.

— Nu ne putem întoarce pe-acolo, le spuse Solo, cu fața îmbujorată de emoție și îngrijorare.

— Nu, se pare că ați reușit să blocați unica noastră cale de ieșire, confirmă repede Leia. Acesta este un bloc de detenție. Și, după cum știi, nu are mai multe ieșiri.

Solo se întoarse, gîfîind, spre ea și o măsură din cap pînă-n picioare.

— Ne iertați, Înălțimea Voastră, replică el sarcastic, dar poate c-ați prefera să vă întoarceți în celulă.

Ea își feri privirea; chipul îi era impasibil.

— Ar trebui să existe și o altă ieșire, murmură Luke.

Scoase un mini transmitător de la centură și căută cu atenție frecvența potrivită.

— C-3PO... C-3PO!

O voce familiară îi răspunse cu o repeziciune plină de solicitudine.

— Da, domnule?

— Am rămas blocați aici. Mai există și alte căi de ieșire din blocul ăsta de detenție... ori ce fel de ieșire?

Din difuzorul emițătorului se auziră niște păcănituri produse de paraziți. Solo și Chewbacca îi țineau la respect pe soldați în celălalt capăt al culoarului.

— Ce-a fost asta? N-am recepționat.

În biroul de control al zborurilor, R2 piuia și fluiera frenetic în timp ce 3PO regla frecvența, luptîndu-se să îmbunătățească calitatea defectuoasă a transmisiei.

— Am spus că toate sistemele au fost puse în stare de alertă din cauza dumneavoastră, domnule. Se pare că intrarea principală este singura cale de acces în și din blocul cu celule.

Apăsă cîteva taste și pe monitoarele din apropiere, imaginile începură să se deruleze cu rapiditate.

— Accesul la oricare altă informație referitoare la sectorul în care vă aflați este interzis.

Cineva începu să bată în ușa încuiată a biroului – la început, calm, apoi, cînd dinăuntru nu se auzi nici un răspuns, mai insistent.

— O, nu! gemu 3PO.

Fumul de pe culoarul cu celule era acum atît de gros, încît Solo și Chewbacca abia mai reușeau să-și vadă țintele. Acesta era și un noroc, căci imperialii, acum în număr mult mai mare, nu reușeau nici ei să-și regleze tirul din pricina fumului.

Ori de cîte ori unul dintre soldați încerca să se apropie, rămînea descoperit de îndată ce pătrundea în perdeaua deasă. Sub focul precis al celor doi contrabandiști, acesta se alătura rapid mormanului din ce în ce mai mare de trupuri neînsuflețite ce zăceau pe podea,

Luke se apropie de Solo. Fulgerele de energie ricoșau sălbatic în pereți.

— Nu mai există nici o altă ieșire, strigă Luke, străduindu-se să acopere vuietul asurzitor al tirului concentrat.

— Se apropie de noi. Ce facem acum?

— Halal evadare! se auzi o voce iritată în spatele lor.

Se întoarseră amîndoi spre Prințesa, profund dezgustată, care-i măsura din cap pînă-n picioare cu un aer de regală dezaprobare.

— Ați venit aici fără să aveți un plan de evadare?

Solo i-l arată pe Luke.

— El e creierul, scumpo.

Luke zîmbi încurcat și ridică din umeri neputincios. Se întoarce să participe și el la schimbul de focuri, dar nu apucă să tragă, căci Prințesa îi smulse pistolul din mînă.

— Hei!

Leia făcu cîțiva pași pe lîngă perete pînă în dreptul

unui mic grătar. Îndreptă pistolul spre el și trase.

Solo o privea neîncrezător.

— Ce te-a apucat?

— Se pare că eu sînt cea care trebuie să vă arate cum putem scăpa de-aici. Dă-ți drumul pe toboganul de gunoi, pilotule.

Sub privirile uluite ale celorlalți, Prințesa sări prima prin deschizătură și se făcu nevăzută. Chewbacca scoase un mormăit amenințător, dar Solo clătină ușor din cap.

— Nu, Chewie, nu vreau să-i faci felul. Nu știu încă ce să cred despre ea. Ori începe să-mi placă, ori am s-o omor cu propria mea mîină.

Wookieul fornăi, încercînd să mai spună ceva, dar Solo i-o reteză scurt.

— Intră după ea, imbecil păros! Nu-mi pasă a ce-ți miroase ție. Nu e momentul să faci pe deșteptul cu mine.

Îl îmbrînci pe căpățînosul wookie spre gura toboganului, apoi îl ajută să-și strecoare trupul masiv înăuntru, îndesîndu-l. O dată ce-l văzu intrat, corellianul îl urmă și el. Luke trase o ultimă rafală, mai mult în speranța de a crea o perdea de fum decît de a nimeri ceva, apoi își dădu drumul pe tobogan, făcîndu-se nevăzut.

Din dorința de a nu suferi și alte pierderi, datorită spațiului îngust, soldații care-i urmăreau se opriseră pentru moment în așteptarea unor întăriri și a armamentului greu. În plus, prada nu mai avea cum să le scape și, oricum, nici unul dintre ei nu ardea de nerăbdare să moară prosteste.

Luke se trezi prăvălindu-se într-o încăpere slab luminată. N-ar fi avut oricum nevoie de lumină ca să-și dea seama ce conține, căci simțise mirosul de gunoi cu mult înainte de a ajunge acolo. Luminată doar prin intermediul unor surse indirecte, gheana de gunoi era umplută cel puțin pe sfert cu reziduuri vîscoase, dintre care multe atinseseră deja un stadiu destul de avansat de descompunere pentru a-l face pe Luke să strîmbe din nas.

Cercetînd pereții încăperii, în încercarea de a găsi o ieșire, Solo se împiedica, aluneca și intra pînă la genunchi în mizeria lichidă. Nu reuși să descopere decît o trapă mică, al cărei capac gros se chinui să-l îndepărteze, mormăind și gîfîind. Aceasta refuza însă să se urnească.

— Ai avut o idee minunată cu gheana asta de gunoi, îi spuse sarcastic Prințesei, ștergîndu-și fruntea transpirată. Peste ce miros incredibil am dat. Din păcate, nu putem ieși de-aici călare pe miasme, și altă ieșire se pare că nu există. Poate doar dacă reușesc să deschid ușa asta.

Făcu cîțiva pași înapoi, își scoase pistolul și trase în capac. Raza începu imediat să șuiere, ricoșînd în continuu în pereții ghenei, în timp ce fiecare dintre ei își căuta adăpost în gunoaie. Un ultim ricoșeu, și fulgerul explodează undeva chiar deasupra lor.

Arătînd mai puțin demnă, avînd în vedere circumstanțele, Leia fu prima care-și părăsi adăpostul împuțit.

— Încetează cu arma aia, se adresă aspru lui Solo. O să ne omori pe toți.

— Da, înălțimea Voastră, mormăi corellianul cu prefăcută umilință.

Nu făcu însă gestul de a-și băga pistolul în toc, pe cînd privea spre gura toboganului de deasupra.

— N-o să le ia mult timp ca să descopere ce s-a întîmplat cu noi. Stăpîneam bine situația... pînă să ne aduci tu aici.

— Sigur că da, i-o întoarse ea, scuturîndu-și gunoaiele din păr și de pe umeri. A, bine, ar putea fi și mai rău...

Ca un fel de răspuns, un vaier pătrunzător și oribil inundă încăperea. Părea că vine de undeva de dedesubtul lor. Chewbacca lăsă și el să-i scape un muget de groază și încercă să se facă una cu peretele. Luke își scoase pistolul și își aținti privirea asupra cîtorva maldăre de gunoaie, dar nu văzu nimic.

— Ce-a fost asta? întrebă Solo.

— Nu-mi dau bine seama.

Luke sări dintr-o dată, privind undeva în jos, în spațiile lui.

— Cred că tocmai a trecut ceva pe lângă mine. Atenție!...

Cu o iuțeală uimitoare, Luke dispăru sub gunoaie.

— L-a prins pe Luke! strigă Prințesa. L-a tras dedesubt.

Solo rătăci cu privirea de jur împrejur, încercînd să vadă ceva în care să tragă.

Luke reapăru tot atît de brusc pe cît dispăruse – dar împreună cu el și o parte din *altceva*. În jurul gîtului, avea strîns înfășurat un tentacul gros și alburui.

— Împuşcă-l! Omoară-l! țipă Luke.

— "Împuşcă-l!" Nici măcar nu-l văd! protestă Solo.

Pentru a doua oară, acel ceva înspăimîntător al cărui tentacul tocmai îl văzuseră, îl trase pe Luke în adîncuri. Solo privi neputincios suprafața multicoloră.

Se auzi un huruit de mașinărie grea și doi pereți opuși ai încăperii se deplasară spre interior cîțiva centimetri. Apoi huruitul încetă și se făcu liniște. Luke răsări surprinzător de aproape de Solo, zbatîndu-se să iasă din vîlmășagul înăbușitor de gunoaie și masîndu-și în același timp urmele de pe gît.

— Unde-o fi acum? se întrebă Leia, privind cu precauție spre gunoaiele nemișcate.

Luke părea sincer nedumerit.

— Nu știu. M-a prins, apoi mi-a dat drumul. Pur și simplu mi-a dat drumul și a dispărut. Poate că n-am mirosit destul de urît pentru ea.

— Am o pesimțire sumbră, zise Solo.

Huruitul îndepărtat inundă din nou încăperea, iar pereții începură din nou să avanseze în interior. Numai că de data aceasta nici zgomotul, nici deplasarea nu dădură vreun semn că ar fi pe cale să înceteze.

— Mai bine-ați face ceva în loc să vă uitați unul la

celălalt! îi îndemnă Prințesa. Încercați să înțepeniți pereții cu ceva!

Nu reușiră să încetinească acel avans nici măcar cu ajutorul prăjinilor groase și al barelor metalice uzate pe care le putu ridica Chewbacca. Se părea că cu cât obiectul pe care-l propteau de perete era mai rezistent, cu atât plesnea mai ușor.

Luke își scoase transmițătorul și vorbi, străduindu-se în același timp să împiedice înaintarea zidurilor:

— C-3PO... răspunde, C-3PO!

După pauza necesară primirii unui răspuns, Luke privi îngrijorat spre tovarășii săi.

— Nu știu de ce nu răspunde.

Încercă din nou:

— C-3PO, răspunde. Mă auzi?

— C-3PO, repeta vocea în surdină, răspunde C-3PO.

Era glasul lui Luke, ce se auzea încet, printre pîrîituri, din micul emițător, părăsit pe consola computerului. În afara apelurilor intermitente, biroul de control al zborului era cufundat în tăcere.

O explozie înfiorătoare acoperi rugămințile înăbușite. Ușa biroului se făcu țandări, împrăștiind fragmente metalice în toate direcțiile, prin încăpere. Cîteva dintre ele izbiră emițătorul, trîntindu-l pe podea și retezind vocea lui Luke ce se afla în plină emisie.

În urma acestei catastrofe în miniatură, patru soldați înarmați intrară cu hotărîre prin spărtură. La prima vedere, biroul le păru pustiu... apoi, dinspre unul din fișetele pentru echipament, aflate în celălalt capăt al încăperii, se auzi o voce slabă și înspăimîntată:

— Ajutor, ajutor! Scoateți-ne de aici!

Cîțiva soldați se aplecară să inspecteze trupurile neînsuflețite ale ofițerului dispecer și aghiotantului său, în timp ce alții deschiseră fișetul zgomotos. Doi roboți, unul

înalt și umanoid, celălalt pur mecanic și cu trei picioare pășiră în birou. Cel înalt lăsa impresia că s-ar clătina puțin de frică.

— Sînt nebuni, vă spun eu, nebuni!

Făcu un gest spre ușă.

— Cred că i-am auzit spunînd că se îndreaptă spre nivelul de detenție. Tocmai au plecat. Dacă vă grăbiți, ați putea să-i ajungeți din urmă. Pe acolo, pe acolo.

Doi dintre soldații dinăuntru se alăturară celor ce așteptau pe hol și cu toții se îndepărtară în grabă pe coridor. Ceilalți doi rămaseră să păzească biroul. Făceau speculații cu privire la ceea ce se întîmplase, ignorîndu-i complet pe roboți.

— Toată această emoție a supraîncărcat circuitele din camaradul meu, explică cu grijă 3PO. Dacă nu vă supărați, aș dori să-l duc jos, la secția de întreținere.

— Îhm...

Unul dintre paznici își ridică privirea cu indiferență și dădu din cap către robot. 3PO și R2 se grăbiră să iasă din încăpere, fără că privească în urmă. Pe cînd se îndepărtau, paznicul făcu remarcă că cel mai înalt dintre roboți era de un tip pe care nu-l mai văzuse pînă atunci. Ridică din umeri. Nu era un lucru surprinzător pentru o stație atît de mare.

— Era cît pe ce, șopti 3PO, în timp ce o tureau pe un coridor pustiu. Acum va trebui să găsim un alt panou informațional la care să-ți conectezi tija senzorială... altfel, totul este pierdut.

Ghena de gunoi se micșora din ce în ce mai mult, cu încăpăținare; pereții metalici, atent prelucrați, se deplasau unul spre altul cu o precizie neîndurătoare. Bucățile mai mari de reziduuri dădeau un adevărat concert de pocnete și plesnete ce se transformau într-un crescendo cutremurător.

Chewbacca se tînguia jalnic în timp ce, cu imensa sa forță și greutate, se lupta să rețină unul dintre pereți. Se-măna cu un Sisif hirsut, la cîțiva pași de vîrfurile piscului pe care nu reușea niciodată să-l atingă.

— Un lucru e sigur, comentă Solo, nefericit. Vom fi cu toții mult mai subțiri. Chestia asta se poate populariza ca rețetă de slăbire. Există un singur dezavantaj: rezultatul e definitiv.

Luke se opri să tragă aer în piept. Scutură supărat nevinovatul transmițător.

— Ce s-o fi întîmplat cu C-3PO?

— Mai încearcă o dată trapa, îl povățui Leia. Este ultima noastră speranță.

Solo își acoperi ochii și făcu întocmai. Raza ineficientă șuieră batjocoritor prin încăperea din ce în ce mai îngustă.

Compartimentul de serviciu era pustiu. După toata aparențele, alarma îi atrăsese pe toți spre alte sectoare. După ce cercetă cu prudență încăperea 3PO îi făcu un semn lui R2 să-l urmeze. Împreună începură să verifice febril nenumăratele panouri auxiliare. R2 piui scurt și 3PO se grăbi spre el. Așteptă nerăbdător pe cînd robotul mai mic își introducea cu atenție tija senzorială în mufa deschisă.

Un șuvoi de fluierături țîșni cu o viteză nebunească, într-o manieră nedisciplinată, din difuzorul micului robot.

3PO gesticulă, atenționîndu-l:

— Așteaptă o clipă, ia-o mai încet.

Frecvența semnalului scăzu pînă la nivelul unei vorbiri lente.

— E mai bine-așa. Unde sînt? Ce? O, nu! De-acolo nu vor ieși decît sub forma unui lichid.

Celor prinși în capcana magaziei de gunoi le ră-măsese mai puțin de un metru de viață. Leia și Solo, care

fuseseră forțați să se întoarcă pe o parte, sfîrșiră stînd față în față. Pentru prima dată, aroganța dispăruse de pe chipul Prințesei. Întinse mîna și o apucă pe a lui Solo, strîngîndu-i-o convulsiv atunci cînd simți prima atingere a pereților.

Luke căzuse și zăcea pe o parte, luptîndu-se să-și mențină capul deasupra mizeriei care se înălța. Aproape că se înecase cu o gură de glod presat, cînd transmitătorul său începu să zbîrnie.

— 3PO!

— Sînteți acolo, domnule? Întrebă androidul. Am avut niște probleme minore. N-ați crede...

— Taci din gură, 3PO, țipă Luke. Oprește mecanismul de închidere a tuturor magaziiilor de gunoi de la nivelul de detenție sau de la cel aflat imediat dedesubt. Mă recepționezi? Oprește mecanismul magaziei!

Cîteva clipe mai tîrziu, 3PO își ținea capul în mîini, văicărindu-se din pricina țipetelor și răcnetelor îngrozitoare ce veneau din emițător.

— O, nu, oprește-le pe toate! Îl imploră pe R2. Grăbește-te! Ascultă, R2... sînt pe moarte! Îmi blestem trupul ăsta de metal! N-am fost destul de rapid. E numai din vina mea. Bietul meu stăpîn – și toți ceilalți...nu, nu, nu...

Răcnetele și țipetele nu conteniră, totuși, nici mai tîrziu. Dar, de fapt, ceea ce se auzea acum erau strigăte de bucurie. O dată cu intervenția lui R2, sensul de deplasare se inversase automat, așa că acum, pereții încăperii se depărtau unul de celălalt.

— R2, 3PO, strigă Luke în transmitător. E-n ordine, sîntem salvați. Mă recepționezi? Sîntem salvați. V-ați descurcat nemaipomenit!

Scuturîndu-se scîrbit de resturile slinoase ce i se agățaseră de haine, își croi drum cît putu de repede pînă la trapă. Se aplecă, scrijeli îndepărtînd stratul gros de mizerie și citi numărul ce ieșise astfel la iveală.

— Deschide capacul presurizat al trapei de la unitatea 366-117891.

— Da, domnule, încuviință 3PO.

Erau poate cele mai fericite cuvinte pe care le auzise Luke vreodată.

X

Brăzdat de cabluri electrice și de linii informaționale ce porneau din străfunduri și se pierdeau în înălțimi, puțul de serviciu părea adânc de sute de kilometri. Pasarela îngustă care mărginea într-o parte peretele semăna cu un fir întins deasupra unui ocean stălucitor. Era atât de îngustă, încât un singur om abia putea păși pe ea.

De-a lungul acestei traverse periculoase se furișa un bărbat ce privea țință spre ceva aflat în fața lui, și nu spre terifiantul abis metalic de dedesubt. Țăcănitul enormelor comutatoare răsuna în vastul spațiu deschis asemenea zgomotelor scoase de niște leviatani captivi, neobișniți și întotdeauna treji.

Două cabluri groase făceau joncțiune în spatele unui panou de protecție. Acesta era încuiat, dar după ce-l inspecta cu atenție, pe toate părțile, de sus pînă jos. Ben Kenobi apăsă capacul panoului într-un anumit fel, făcîndu-l să sară în lături. Dedesubt se afla terminalul unui computer.

Cu aceeași grijă, operă cîteva modificări pe el. Eforturile îi fură răsplătite; cîteva lumini indicatoare afișate pe ecran își schimbă culoarea din roșu în albastru.

O a doua ușă se deschise brusc în spatele său. Bătrînul reatașă grăbit capacul și se retrase în umbră. În cadrul ușii apăruse un detașament de soldați. Ofițerul de serviciu se apropie la numai cîteva pași de locul unde a

ascunsă acea siluetă nemișcată.

— Păziți zona pînă la încetarea alarmei.

Cînd soldații începură să se disperseze, Kenobi se făcu nevăzut în întuneric.

Mîrîind și şuierînd, Chewbacca abia reuși, cu ajutorul lui Luke și a lui Solo, să-și strecoare trupul gros prin trapă. Odată încheiată această acțiune, Luke se întoarse și cercetă împrejurimile.

Podeaua culoarului în care dăduseră era plină de praf, de parcă nu trecuse nimeni pe acolo de cînd luase ființă stația. Probabil că nu era decît un culoar auxiliar de serviciu. Habar n-avea unde se aflau.

Ceva lovi cu putere în zidul din spatele lor și Luke le strigă tuturor să fie atenți, căci prin trapa deschisă, pătrunsese pe coridor un tentacul prelung și gelatinos ce încerca cu aviditate să apuce o pradă nevăzută.

Solo își îndreptă pistolul spre tentacul, în timp ce Leia se străduia să treacă de Chewbacca ce rămăsese pironit locului, pe jumătate paralizat.

— Luați din drumul meu namila asta lăptoasă.

Apoi observă intenția lui Solo.

— Nu! Așteaptă! Se va auzi.

Solo nu-i acordă nici o atenție și trase spre deschizătură. Bubuitul armei reverberă pînă departe, în timp ce fragmente din zidul slăbit se prăbușiră în avalanșă, împreună cu niște stîlpi de susținere, peste acea creatură, aproape îngropînd-o.

Multă vreme după aceea, zgomotele continuă să se rostogolească, amplificate, prin coridorul îngust. Luke clătină din cap nemulțumit, zicîndu-și că o persoană ca Solo, care vorbește prin gura armei, nu poate acționa întotdeauna cu cap. Pînă atunci îl privise cu un fel de admirație pe corellian. Dar gestul lui lipsit de noimă îi aducea pentru prima oară pe amîndoi la același nivel.

Și totuși, comportamentul Prințesei fu mai surprinzător decît al lui Solo.

— Ascultă, zise ea, privindu-l drept în față, nu știu de unde vii, dar îți sînt recunoscătoare.

Ca și cum și-ar fi amintit de ceva, se întoarse spre Luke și adăugă:

— Amîndorura.

Își îndreptă din nou atenția spre Solo.

— Dar de acum înainte, vei face cum îți spun eu.

Solo rămase cu gura căscată la ea. De data aceasta, zâmbetul său arogant întârzie să apară.

— Ascultă, Sfîntenia Ta, reuși el să bîlmăjească în cele din urmă, haideți să clarificăm lucrurile. Nu primesc ordine decît de la o singură persoană – eu.

— E o minune că încă mai trăiești, îi replică ea insinuant.

Privi rapid în lungul culoarului și o porni hotărîtă în direcția opusă.

Solo îi aruncă o privire lui Luke, vru să spună ceva, șovăi și nu făcu decît să clatine ușor din cap.

— Nu se merită. Nu știu dacă au mai rămas destui bani în univers ca să ne răsplătească efortul de a o suporta.

— Hei, ia-o mai încet.

Leia dispăruse la o cotitură a coridorului și ei o luară la fugă, grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

Cei șase soldați ce patrulau prin fața intrării în puț energetic păreau mai interesați să discute straniile evenimente petrecute în blocul de detenție decît să-și îndeplinească datoria plictisitoare. Erau atît de captivați de speculațiile ce le făceau în legătură cu cauza acestor necazuri, încît nu observară umbra spectrală din spatele lor. Aceasta se strecura la adăpostul întunericului, asemeni unui dihor, înlemnind atunci cînd unul dintre

soldați părea că s-ar răsuca în direcția ei, pornind-o apoi mai departe, tăcută de parcă ar fi plutit prin aer.

Cîteva momente mai tîrziu, un soldat se întoarse încruntat înspre ieșirea din coridorul principal, acolo unde crezuse că a perceput o mișcare. Nu mai era nimic, doar o părere, ceva inefabil, unda pe care fantomaticul Kenobi o lăsase în urmă. Soldatul se neliniști profund, dar, nedorind să-și mărturisească halucinațiile, fapt lesne de înțeles, reveni la mai prozaica conversație a camarazilor săi.

Cineva îi descoperi în cele din urmă pe cei doi paznici, leșinați și încuiați într-un fișet metalic, la bordul cargoului capturat. Aceștia rămaseră în stare de comă, în ciuda tuturor eforturilor de reanimare.

Sub îndrumarea unor ofițeri care se ciondăneau între ei, soldații își transportară camarazii spre cea mai apropiată secție de infirmerie. În drumul lor trecură pe lîngă un panou de serviciu deschis, în spatele căruia se aflau două siluete. Erau R2 și 3PO care, cu toate că se aflau atît de aproape de hangar, rămăseseră neobservați.

De îndată ce soldații se îndepărtară, R2 înlătură capacul de protecție al unei mufe și își introduse grăbit în ea tija senzorială. Chipul micului robot fu asaltat de un joc nebunesc de lumini, iar din încheieturile lui începu să iasă fum, mai înainte ca 3PO să-i poată scoate, cu gesturi tremurate, tija din priză.

Fumul se risipi imediat și pilpîirile dezordonate se normalizară. R2 emise cîteva piuituri contrariate, amin-tind perfect de un om care se așteptase la un pahar de vin slab și, în loc de aceasta, dăduse pe gît, fără să-fi dea seama, cîteva înghițituri de alcool dublu rafinat.

— Data viitoare să fii atent unde îți conectezi senzorii, își dojeni 3PO tovarășul. Ți-ai fi putut arde circuitele

interne.

Examină mufa.

— Asta e o priză de energie, deșteptule, nu un terminal informațional.

R2 fluieră tînguitor o scuză și amîndoi o porniră în căutarea panoului potrivit.

Luke, Solo, Chewbacca și Prințesa ajunseră într-un hol pustiu care nu ducea nicăieri; în capătul lui se afla doar o fereastră largă prin care se vedea hangarul ce le oferea priveliștea dureroasă a cargoului, chiar dedesubtul lor.

Luke își scoase emițătorul și, uitîndu-se de jur împrejur cu o nervozitate crescîndă, vorbi în difuzor:

— C-3PO... mă recepționezi?

Urmă o pauză alarmantă, după care:

— Sînt pe recepție, domnule. A trebuit să părăsim zona în care se află biroul.

— Sînteți teferi?

— Deocamdată, deși nu sînt optimist în ceea ce privește bătrînețea mea. Ne aflăm în hangarul principal, vizavi de navă.

Luke privi surprins pe fereastră.

— Nu vă văd în partea cealaltă. Probabil că sîntem exact deasupra voastră. Rămîneți pe recepție. Vă contactăm de îndată ce putem.

Luke întrerupse convorbirea și zîmbi brusc, amintindu-și de referința pe care o făcuse 3PO la "bătrînețea" sa. Robotul înalt era uneori mai uman decît oamenii.

— O fi reușit bătrînul să elimine raza de atracție? se întrebă Solo în timp ce studia priveliștea de jos.

Vreo doisprezece soldați intrau și ieșeau din cargou .

— Drumul nostru înapoi la navă va semăna cu un zbor prin cele cinci Inele de Foc ale sistemului Fornax .Leia Organa privi surprinsă de la navă la Solo.

— Ați venit cu epava asta? Ești mai curajos decît mi-am închipuit.

Măgulit și insultat în același timp, Solo nu știa cum să reacționeze. Se hotărî să-i arunce o privire urîță, pe cînd o porneau înapoi pe coridor, cu Chewbacca încheind coloana.

La un colț cei trei umani se opri ră brusc. Astfel făc ură și cei douăzeci de imperiali ce se îndreptau în marș spre ei. Ca o reacție firească – adică pe negîndite – Solo își scoase pistolul și ochi spre pluton, urlînd și zbierînd cu toată puterea, în mai multe limbi.

Luați prin surprindere de acest atac absolut neașteptat și presupunînd, în mod greșit, că atacatorul știa foarte bine ce face, soldații începură să dea înapoi. Cele cîteva îm pușcături turbate care răsunară din pistolul corellianului creară o panică desăvîrșită. Gradele și cumpătul se spulberară, soldații rupseră formația și o luară la fugă în lungul condorului.

Îmbătăt de propria sa îndrăzneală, Solo se lansă în urmărire, strigîndu-i în spate, lui Luke:

— Duceți-vă la navă! Am eu grijă de ăștia!

— Ai înnebunit? răcni Luke. Unde naiba te duci?

Dar Solo se afla deja departe, la o cotitură a culoarului și nu-l mai auzi. Și oricum asta n-ar fi schimbat nimic.

Indispus de disparția partenerului său, Chewbacca scoase un urlet bubuitor, deși nesigur și se nepezi după el.

Astfel, Luke și Leia rămaseră singuri pe coridorul pustiu.

— Poate că am fost prea dură cu prietenul tău, mărturisi ea, cu părere de rău. Nu încap e îndoială că este curajos.

— Nu încap e îndoială că este un idiot, replică furios Luke. Nu știu cu ce ne va ajuta dacă este omorît.

Deodată, în hangarul aflat dedesubt și în spatele lor

începură să sune alarmele.

— S-a terminat, mîrîi Luke, dezgustat. Hai să mergem.

Porniră împreună în căutarea unui drum spre nivelul inferior.

Solo continua să-și fugărească dușmanii de-a lungul coridorului, urlînd și agitîndu-și amenințător pistolul. Cînd și cînd, trăgea cîte un foc care avea mai degrabă efect psihologic decît tactic.

Jumătate din formație se și împrăștiase pe diferite alte coridoare și culoare de serviciu. Cei zece soldați pe care cotinua să-i hărțuiască fugeau de le sfîrșiau călcîiele, răspunzând doar din cînd în cînd cu foc. Apoi, aceștia ajunseră într-o fundătură, fapt ce-i obligă să se întoarcă și să dea piept cu "inamicii".

Văzînd că cei zece se opriseră, Solo încetini și el. Corellianul și imperialii se priviră în tăcere. O parte dintre soldați se uitau nu la el ci dincolo de el.

Lui Solo îi trecu deodată prin cap că era singur și același gînd începea să prindă contur și în mințile celor pe care îi înfrunta. Zăpăceala făcu rapid loc furiei. Puștile și pistoalele fură scoase la iveală. Solo se dădu un pas înapoi, trase un foc, apoi făcu stînga-mprejur și o luă la goană ca un disperat.

Chewbacca auzi țiuitul și detunăturile armelor laser în timp ce venea greoi, agale, pe urmele lui Solo. Se întîmpla totuși ceva straniu: zgomotele se auzeau din ce în ce mai aproape, în loc să se depărteze.

Tocmai se gîndea ce avea de făcut cînd Solo, apărînd după un colț, îl izbi în goană, aproape doborîndu-l. Văzîndu-i pe cei zece urmăritori, wookieul hotărî să-și rezerve întrebările pentru un moment mai prielnic. Se întoarse și-și urmă partenerul.

Luke o înșfăcă pe Prințesă și o trase într-o nișă.

Aceasta fu cît pe ce să riposteze înfuriată de brutalitatea gestului său, cînd zgomotul pașilor unor soldați ce se apropiau în marș o făcu să se strîngă în întuneric, alături de el.

Plutonul trecu grăbit, răspunzînd alarmelor ce continuau să sune fără încetare. Luke scoase capul privind în urma lor și încercă să-și recapete răsuflarea.

— Singura noastră speranță de a ajunge la navă este să venim spre ea din partea cealaltă. Au aflat deja că aici e cineva.

O porni pe culoar în direcția de unde veniseră imperialii, făcîndu-i semn Prințesei să-l urmeze. În capătul îndepărtat al coridorului se iviră doi paznici și arătară drept spre ei. Luke și Leia se întoarseră și începură să alerge în sens invers. De după un colț apăru o formație mai numeroasă de soldați ce se îndreptă în fugă spre ei.

Cu drumul barat în față și în spate, începură să caute înnebuniți o altă cale de ieșire. Leia zări atunci un culoar secundar, îngust și i-l arătă lui Luke.

Acesta trase în cel mai apropiat dintre urmăritori și țîșni după fată, prin ceea ce părea a fi un tunel de serviciu. În spatele lor, zgomotele făcute de soldați răsunau asurzitor, amplificate de spațiul strîmt. Dar cei doi fugari aveau și un avantaj: tirul pe care imperialii îl putea concentra asupra lor era minim.

În față le apăru un chepeng. Luminozitatea de dincolo era scăzută, fapt ce-i dădu speranță lui Luke. Dacă ar fi putut închide chepengul doar pentru cîteva clipe și s-ar fi putut pierde dincolo de el, ar fi avut poate vreo șansă să scape de urmăritori.

Dar chepengul rămase deschis și nu dădea nici un semn că s-ar închide automat. Luke era cît pe ce să strige de bucurie cînd podeaua dispăru subit în fața lui. Cu vîrfurile picioarelor atîrnînd în gol, se balansa dînd din mîini pentru a-și recăpăta echilibrul cînd, venind din spate, Prințesa aproape că-i făcu vînt dincolo de

marginea pasarelei înguste.

Pasarela se reducea la un ciot suspendat deasupra hăului. Un curent de aer răcoros mîngîie fața tânărului, în timp ce studia pereții ce se avîntau în sus spre înălțimi nevăzute și se cufundau în adîncurile insondabile de dedesubt. Puțul de serviciu era întrebuițat pentru recircularea și purificarea atmosferei din stația de luptă.

În acea clipă, Luke era prea înfricoșat și îngrijorat pentru a-i purta pică Prințesei fiindcă fusese cît pe ce să-i expedieze pe amîndoi dincolo de marginea pasarelei. În plus, alte pericole îi atraseră atenția. O rază de energie făcu să explodeze peretele metalic deasupra lor, împrôșcîndu-i cu schije.

— Cred c-am făcut un pas greșit, șopti el, răspunzînd cu foc soldaților ce avansau.

Energia distrugătoare ilumina coridorul îngust din spatele lor.

Pe partea cealaltă a prăpastiei se afla o poartă de acces deschisă. Putea fi însă și la un an lumină depărtare. Pipăind de jur împrejurul ramei ușii, Leia dibui un comutator și îl atinse grăbită. Ușa ecluzei culisă închizîndu-se etanș cu un bubuit reverberant. Asta reușea cel puțin să-i izoleze de tirul soldaților ce se apropiau cu repeziciune. Îi lăsase, însă și pe ei în echilibru instabil pe acea secțiune de pasarelă, ceva mai mică de un metru pătrat. Dacă și aceasta s-ar fi retras pe neașteptate în zid, li s-ar fi oferit amîndorura o priveliște mult mai completă a interiorului stației decît și-ar fi dorit.

Luke îi făcu semn Prințesei să se îndepărteze cît mai mult cu putință, apoi își acoperi ochii și își îndreptă pistolul spre comenzile ecluzei. Un fulger scurt de energie le topi, făcîndu-le una cu peretele. Acum nimeni de pe partea cealaltă nu ar mai fi putut deschide ușa cu ușurință. Apoi își întoarse privirea spre hăul imens ce se interpunea între ei și poarta opusă: aceasta – un mic dreptunghi galben de libertate – îi chema ispititoare.

O vreme nu se auzi decît şuieratul aerului de dedesubt.

— Uşa e blindată, dar n-o să-i reţină prea mult, comentă Luke.

— Trebuie să trecem cumva pe partea cealaltă, încuviinţă Leia, examinînd încă o dată tocul metalic al uşii etanş închise. Găseşte comenzile pentru extinderea pasarelei.

Căutarea înfrigurată nu dădu nici un rezultat. Din spaţele uşii neclintite se auzeau tropăieli şi şuierături ameninţătoare. În mijlocul metalului apăru o pată mică, albă care începu să se întindă şi să fumege.

— Pătrund prin ea! gemu Luke.

Prinţesa se întoarse încet şi privi dincolo de hău.

— Cred că aceasta este o punte a cărei comandă unică se află pe partea cealaltă.

Întinzînd mîna să arate spre panoul cu comenzile inaccesibile dădu peste ceva prins la şold. Privi nemulţumit în jos şi descoperind cauza, îi fulgeră prin minte o idee practică puţin cam nebunească.

Firul subţire strîns înfăşurat într-un colac părea fragil, dar de fapt era un cablu militar pentru utilizare generală şi ar fi putut suporta cu uşurinţă greutatea lui Chewbacca. Cu siguranţă că i-ar fi ţinut şi pe ei amîndoi. Scoase bobina din centură de la şold şi măsură lungimea cablului prin comparaţie cu lăţimea abisului. Acesta ar fi trebuit să acopere lejer distanţa.

— Şi-acum? întrebă curioasă Prinţesa.

Luke nu-i răspunse. Scoase în schimb din centura de serviciu a armurii o baterie mică, dar grea şi legă în jurul ei un capăt al cablului. Asigurîndu-se că nodul era bine strîns, se apropie cît putu de mult de marginea stinghieii nesigure.

Roti capătul lestat al firului în cercuri tot mai largi, apoi îl aruncă în arc peste prăpastie. Bateria se lovi de capătul ieşit în afară al unor conducte cilindrice aflate pe

partea cealaltă și căzu în gol. Cu o nerăbdare abia stăpînită trase înapoi capătul liber și își înfășură cablul pe forat pentru o nouă încercare.

Capătul greu se roti în cercuri crescînde și zbură pe deasupra, se înfășură de mai multe ori în jurul lor.

De data aceasta leștul înconjură capătul țevilor de deasupra, se înfășură de mai multe ori în jurul lor și alunecă, fixîndu-se într-o crăpătură aflată între ele. Aplecîndu-se pe spate, Luke trase și smuci de cablu, încercînd în același timp să-și lase întreaga greutate a corpului pe el. Cablul nu păru c-ar vrea să se desprindă.

Își înfășură de mai multe ori capătul liber în jurul taliei și a brațului drept, apoi întinse cealaltă mînă și o aduse spre el pe Prințesă. Ușa ecluzei căpătase acum culoarea albului incandescent și pe marginile ei începuseră să se scurgă pîrîiașe de metal topit.

Ceva cald și plăcut atinse buzele lui Luke, înfiorîndu-i fiecare nerv al trupului. O privi uluit pe Leia, simțind încă pe buze furnicăturile sărutului.

— Doar ca să-ți poarte noroc, murmură ea, zîmbindu-i ușor, aproape stînjenită, pe cînd își punea brațele în jurul gîtului său.

— Vom avea nevoie de noroc.

Apucînd cablul subțire, cît putu de strîns, cu mîna dreaptă și aducîndu-și-o peste ea pe cea strîngă, Luke trase aer în piept și sări în gol. Dacă își calculase greșit înclinația traiectoriei în această săritură-pendul, atunci urmau să rateze poarta deschisă și să se lovească de pereții metalici laterali sau de cel de dedesubtul ei. Tînărul se îndoia că în această situație s-ar mai fi putut ține de cablu.

Saltul de trapezist fu mai iute ca gîndul. Luke ajunse într-o clipă în partea cealaltă și se lăsă în genunchi pentru a fi sigur că nu vor cădea înapoi, în hău. Sincronizîndu-se perfect, Leia se desprinsă de el. Se rostogoli înainte, prin ecluza deschisă și se ridică grațios

în picioare, în timp ce Luke se lupta să se desprindă de cablu.

O tînguire îndepărtată se preschimba mai întîi într-un şuiert puternic, apoi într-un vaiet, şi poarta ecluzei de pe partea opusă cedă. Se năruie, prăbuşindu-se apoi în adîncuri. Luke nu auzi nici un zgomot care să-i dovedească că aceasta atinsese fundul prăpastiei.

Cîteva fulgere loviră în zidul de lîngă ei, Luke îşi îndreptă arma spre soldaţii ghinionişti şi răspunse cu foc chiar şi atunci cînd Leia începu să-l tragă spre culoarul ce se deschidea în spatele lor.

Odată trecut pe partea cealaltă a uşii, tînrul atinse butonul de activare. Ecluza se închise ermetic. Aveau la dispoziţie cel puţin cîteva clipe în care puteau fi siguri că nimeni nu va trage asupra lor din spate. Pe de altă parte, Luke nu avea nici cea mai vagă idee unde se aflau şi se pomeni dintr-o dată întrebîndu-se ce se întîmplase cu Han şi Chewbacca.

Solo şi partenerul său wookiee izbutiseră să scape de o parte din urmăritori. Dar se părea că ori de cîte ori cîţiva soldaţi le pierdeau urma, apăreau alţii, mult mai numeroşi. Nu încăpea nici o îndoială; toţi primiseră ordinul de a-i captura.

În faţa lor începeau să se închidă nişte uşi blindate.

— Grăbeşte-te Chewie! îl îndemnă Solo.

Chewbacca, care pufăia ca un motor foarte uzat, mormăi scurt. În ciuda puterii sale imense, wookieul nu avea constituţia necesară sprintului pe distanţe lungi. Numai paşii săi enormi îl ajutau să alerge cot la cot cu corellianul. Chewbacca îşi lăasă un smoc din blană într-una dintre uşi, dar amîndoi se strecurară afară înainte ca cele cinci porţi să se închidă.

— Asta ar trebui să-i ţină în loc o vreme, strigă Solo încîntat.

Wookieul mormăi ceva spre el, dar Han strălucea pe de-a-ntregul de încredere în sine.

— Bineînțeles că pot găsi nava din locul ăsta - corellienii nu se rătăcesc. Se auzi încă un mormăit, de data aceasta, vag acuzator, Solo dădu din umeri, Tocneppil nu contează, nu era Corellian. Și în afară de asta, eram beat.

Ben Kenobi se retrăsese în întunericul unui coridor îngust, și se făcuse una cu peretele metalic, atunci când o formație numeroasă de soldați trecu în fugă pe lângă el. Stătu pe loc pentru a se asigura că nu rămăsese nici unul în urmă și cercetă culoarul în fața sa, înainte de a o porni la drum. Nu observă însă, că zona luminată aflată departe, în spatele lui, era eclipsată de o siluetă întunecată.

Kenobi evitase patrulă după patrulă, croindu-și drum cu greu spre locul unde se afla cargoul. Încă două cotituri și ar fi ajuns la hangar. Ceea ce avea să facă după aceea, urma să fie determinat de cât de discretă fusese incursiunea lui.

Tînărul acela, Luke, aventurosul corellian, partenerul său și cei doi roboți se implicaseră într-o acțiune ce nu părea să semene cu o picoteală liniștită, după cum bine își putuse da seama pe drumul de întoarcere de la puțul energetic, după toată acea forfotă. În mod sigur, numeroasele plutoane de soldați nu fuseseră mobilizate pentru a-l căuta numai pe el.

Altceva îl neliniștea însă, dacă era să ia în considerare informațiile ce-i ajunseseră întâmplător la urechi, privind un anume prizonier important, acum evadat. Descoperirea îl contrariase la început, dar pe urmă, gîndindu-se la firile neastîmpărate ale lui Luke și Han Solo, își spusese că, fără îndoială, erau implicați într-un fel sau altul în această evadare.

Ben percepuse ceva drept înainte și încetini prudent. Ceva foarte familiar, ceva ce el percepea mental, pe care

nu-l putu identifica întocmai. Apoi, deodată, silueta sări în fața lui, blocându-i intrarea în hangar, pînă la care nu mai avea decît cinci metri. Contururile și dimensiunile acesteia îi clarificară enigma de-o clipă. Maturitatea acelei minți fusese cea care îl intrigase un moment. Își duse mîna spre mînerul săbiei neactivate, într-un gest reflex.

— Am așteptat mult, Obi-Wan Kenobi, spuse Darth Vader, solemn. În sfîrșit, ne-am întîlnit. Cercul s-a închis. Kenobi sesiză satisfacția din spatele măștii hidoase. Prezența pe care am simțit-o mai devreme nu putea fi decît a ta.

Ben studie forma imensă ce-i bloca retragerea și dădu ușor din cap. Părea mai degrabă curios decît impresionat.

— Mai ai încă de învățat.

— Mi-ai fost cîndva învățător, admise Vader, și am deprins multe de la tine. Dar timpul învățăturilor a trecut, și acum eu sînt maestrul.

Logica, care fusese punctul slab al strălucitului său elev, era absentă și de data aceasta. Kenobi știa că nu avea să urmeze un duel de idei. Activîndu-și sabia, luă poziția războinicului gata de luptă, o mișcare realizată cu ușurința și eleganța unui dansator. Vader îl imită cu o oarecare lipsă de rafinament. Trecură cîteva momente de nemișcare; cei doi stăteau neclintiți, privindu-se în ochi, de parcă ar fi așteptat semnalul potrivit, încă nerostit.

Kenobi clipi o dată, clătină din cap și încercă să-și limpezească ochii ce începuseră să-i lăcrimeze ușor. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare și pleoapele îi tremurară iar.

— Puterile tale sînt slabe, observă Vader fără emoție. N-ar fi trebuit să te întorci niciodată, bătrîne. Vei avea un sfîrșit mai puțin liniștit decît poate ți-ai fi dorit.

— Nu simți decît o parte din Forță, Darth, murmură

Kenobi cu siguranța unuia pentru care moartea nu este decît o altă senzație, ca aceea de a dormi, de a face dragoste, sau de a atinge o lumînare aprinsă, ca întotdeauna. Îi percepi realitatea în aceeași măsură în care simte un tăcîm gustul mîncării.

Executînd o mișcare extraordinar de rapidă pentru o persoană atît de în vîrstă, Kenobi îi aplică o lovitură masivului Vader. Acesta o blocă cu aceeași iuțeală, ripostînd apoi cu o lovitură de contraatac pe care Obi-Wan abia o putu para. O altă parare și bătrînul replică din nou, folosindu-se de acest prilej pentru a-l ocoli pe impunătorul Lord Întunecat.

Continuare să-și încrucișeze armele de luptă; Obi-Wan se retrăgea acum. Încetul cu încetul, spre hangar. La un moment dat, vrăjmașii se opintiră în săbii și interacțiunea dintre cele două cîmpuri de energie produse fulgere și scînteii violente. Din greu încercatele mini-generatoare se înălță un zumzet grav, pe cînd fiecare sabie căuta să înfrîngă rezistența celeilalte.

3PO privea iscoditor din dreptul intrării spre doc, urmărind îngrijorat soldații ce patrulau prin preajma cargoului părăsit.

— Unde-or fi? Of, of...

Se dădu un pas înapoi atunci cînd unul dintre paznici privi în direcția lui. O cercetare mai atentă îl răsplăti: îi zări pe Solo și Chewbacca lipiți de peretele unui alt tunel aflat în partea cealaltă a hangarului.

Chiar și Solo era descumpănit de numărul soldaților.

— Parcă tocmai am scăpat de ăștia! șopti el.

Chewbacca mormăi ceva și amîndoi se întoarseră, apoi se relaxară și își lăsară armele în jos: apăruseră Luke și Prințesa.

— Ce v-a reținut? întrebă Solo caustic, dar fără veselie.

— Am dat nas în nas cu niște prieteni vechi, explică Leia, gîfîind.

Luke privea țintă cargoul.

— Nava este în regulă?

— Cred că da, comentă Solo. Se pare că n-au deplasat nimic, că n-au umblat la motoare. Problema este cum ajungem la ea.

Leia arată deodată spre unul din tunelele de vizavi.

— Priviți!

Iluminați de strălucirea orbitoare ce provenea din confruntarea celor două câmpuri de energie, Ben Kenobi și Darth Vader se retrăgeau spre doc. Dar nu numai privirea senatorului fusese atrasă de luptă. Toți paznicii își părăsiseră pozițiile pentru a putea vedea mai bine spectacolul aceluia conflict olimpian.

— Acum este momentul! zise Solo, luînd-o din loc. Toți cei șapte soldați ce făceau de gardă în jurul navei rupseră formația și se rezezură spre combatanți, în ajutorul Lordului întunecat. 3PO abia avu timp să se dea la o parte, pe cînd aceștia trecură în goană pe lîngă el. Întorcîndu-se spre adăpost, îi strigă prietenului său:

— Ieși din priză, R2! Plecăm!

De îndată ce R2 își scoase tija senzorială din mufă, cei doi roboți se strecurară ușurel în spațiul deschis al docului.

Kenobi auzi larma celor ce se apropiu și aruncă o privire în spate, spre hangar. Văzîndu-i pe soldații ce veneau spre el înțelese că era prins în capcană.

Vader profită de scurtul moment de neatenție pentru a lovi cu sabia de sus în jos. Bătrînul reuși cumva să pareze lovitura fulgerătoare și, în același timp, să i-o întoarcă.

— Ți-ai păstrat priceperea, dar puterea ta slăbește. Pregătește-te să întîmpini Forța, Obi-Wan.

Kenobi estimă distanța din ce în ce mai mică dintre el și soldați, apoi se întoarse spre Wader și îl privi cu milă.

— Aceasta este o luptă pe care n-o poți câștiga, Darth. Puterea ta s-a maturizat de cînd nu-ți mai sînt învățător,

dar și eu reprezint mai mult ca atunci. Dacă sabia mea își găsește ținta, vei înceta să exiști. Dar dacă tu mă vei doborî, eu voi deveni și mai puternic. Ia seama la vorbele mele.

— Filosofia ta nu mă mai impresionează, bătrîne, șuieră Vader disprețuitor. Acum eu sînt Maestrul.

Lordul fandă simulînd atacul, apoi aducîndu-și sabia într-un arc ucigător, izbi în plin. Bătrînul fu retezat în două jumătăți perfecte. Ceva străfulgeră scurt și veșmîntul lui Kenobi, despicat și el în două, căzu fluturînd la pămînt.

Dar Ben Kenobi nu se afla în el. Temîndu-se de vreun șiretlic, Vader impuse cu sabia cele două fișii de pelerină. Nici urmă de Obi-Wan. Dispăruse de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Soldații își încetiniră pașii și se alăturară lui Vader pentru a examina locul unde Kenobi se aflase cu cîteva clipe înainte. Unii dintre ei bîiguiau ceva, și nici chiar prezența înfricoșătoare a Lordului Sithului nu reuși să împiedice senzația de teamă pe care o încercară cîtiva.

De îndată ce paznicii se repeziră spre tunelul îndepărtat, Solo și ceilalți o porniră spre nava galactică. Atunci însă cînd Luke îl văzu pe Kenobi tăiat în două, își schimbă direcția pe neașteptate și o luă la goană într-acolo.

— Ben! țipă el, trăgînd sălbatic în soldați.

Solo înjură, dar replică și el cu foc, susținîndu-l pe Luke.

Un fulger laser izbi comenzile de închidere în caz de avarie ale porții ermetice din tunel. O dată ce acestea fură distruse, poarta grea se prăbuși cu un bubuit ca de explozie. Atît paznicii cît și Vader se feriră în lături – soldații spre doc, Vader înapoi, pe partea cealaltă a ușii.

Solo se întorsese, pregătindu-se s-o pornească spre

intrarea în cargou, dar se opri, căci îl văzu pe Luke alergînd înspre soldați.

— Prea tîrziu! îi strigă Leia. S-a terminat!

— Nu! țipă Luke pe jumătate plîngînd.

Un glas familiar și totuși nou – glasul lui Ben – îi șopti la ureche:

— Luke... Ascultă! fu tot ce-i spuse.

Tînărul privi de jur împrejur uluit, căutînd izvorul acestui avertisment. Nu o văzu decît pe Leia care-i făcea semn în timp ce-l urma pe R2 și 3PO, pe rampă.

— Haide! Nu mai e timp.

Șovăind, cu gîndul încă la vocea închipuită (oare fusese într-adevăr închipuită?), ochi tulburat și doborî cîțiva soldați înainte de a se retrage, și el, spre cargou.

XI

Luke se îndrepta spre prova navei, împleticindu-se buimăcit. Auzea ca venind de departe zgomotul produs de descărcările laser care, fiind prea slabe ca să străpungă scuturile defectuoase ale navei, explodau inofensiv lîngă ea. În acele clipe, securitatea personală îl preocupa prea puțin. Cu ochii încețoșați, privea fix spre Chewbacca și Solo care cuplau comenzile.

— Sper că bătrînul a reușit să decupleze raza de atracție, spunea corellianul. Altfel n-o să avem parte decît de o călătorie foarte scurtă.

Luke se întoarse în cală fără să-i acorde nici o atenție și se lăsă să cadă pe un scaun, cu capul în mîini. Leia Organa îl privi o vreme tăcută, apoi își scoase pelerina. Veni lîngă el și îi acoperi delicat umerii.

— N-ai fi putut face nimic, îi șopti ea alinător. Totul s-a sfîrșit în mai puțin de-o clipă.

— Nu pot să cred că nu mai e, se auzi răspunsul lui Luke, ca o umbră de șoaptă. Nu pot.

Solo acționează o manetă, privind nervos înainte. Dar poarta masivă a danei era în așa fel construită încât să reacționeze doar la apropierea oricărei nave. Această particularitate le facilita acum evadarea: cargoul se strecură rapid pe lângă poarta ce continua încă să se deschidă și se înalță în spațiul cosmic.

— Nimic, răsufla ușurat Solo, citind foarte satisfăcut informațiile afișate pe monitoare. Nici măcar un singur erg de energie de atracție. I-a reușit bătrînului.

Chewbacca hurui ceva și atenția pilotului se mută asupra altor câtorva aparate de măsură.

— Corect, Chewie. Am uitat o clipă că mai există și alte modalități de a ne convinge să ne întoarcem.

Își dezveli dinții într-un rînjit hotărît.

— Dar nu ne pot aduce înapoi pe acel cavou plutitor decît făcuți țandări. Preia comanda.

Se întoarce și ieși în fugă din carlingă.

— Vino cu mine, puștiule, îi strigă lui Luke cînd ajunse în cală. N-am scăpat încă.

Luke nu răspunse și nici nu se clinti. Leia se întoarce supărată spre Solo.

— Lasă-l în pace! Nu ești în stare să înțelegi ce însemna bătrînul pentru el?

O explozie cutremură nava și Solo fu cît pe ce să cadă.

— Și ce dacă? Bătrînul și-a dat viața pentru a ne oferi nouă posibilitatea să scăpăm. Vrei să-ți bați joc de sacrificiul lui? Vrei ca Ben să se fi irosit de pomană?

Luke își ridică capul și-l privi absent pe corellian. Nu, nu tocmai absent... În adîncul ochilor săi strălucea ceva foarte bătrîn și neplăcut... Fără un cuvînt, își azvîrli pelerina și îl urmă pe pilot.

Acesta îl liniști cu un surîs și-i arătă un culoar îngust de acces. Luke privi în direcția indicată, rînji crunt și se

repezi într-acolo, în timp ce Solo o pornea în sens opus.

Tînărul pătrunse într-o încăpătoare sferă mobilă, o protuberanță pe una din laturile navei. Din centrul acestei emisfere translucide țîșnea o țeavă prelungă și amenințătoare, a cărei menire o înțelege numaidecît. Luke se instalează în scaun și trecu rapid în revistă comenzile. Activatorul aici, manșa comenzii de foc dincoace... Trăsese cu astfel de arme de o mie de ori înainte - în visele lui.

În cabina de pilotaj, Chewbacca și Leia scrutau hăul pestriț al cerului în căutarea interceptoarelor agresoare ce apăruseră sub formă de spoturi roșii pe mai multe ecrane. Deodată, Chewbacca scoase un muget gutural. Trase cîteva manete. Leia lăsa să-i scape un țipăt.

— Uite-i!

Cîmpul stelar se roti în jurul lui Luke cînd un interceptor imperial TIE se năpusti spre el, apoi se răsuci, dispărînd în depărtare. În micuța carlingă, pilotul se încruntă văzînd că acel cargou atît de uzat în aparență, țîșnește, ieșind rapid din raza de acțiune a armelor sale. Atinse comenzile de zbor și aparatul execută un looping într-un cerc larg, menit să-l înscrie pe un nou curs de interceptie a navei evadate.

Solo trase asupra unui alt interceptor și pilotul acestuia aproape că-și sfărîmă motorul în încercarea de a evita

puternicele fulgere de energie. Manevra lui grăbită îl aduse, pe dedesubt, pe partea cealaltă a cargoului. Tocmai cînd pilotul îndrepta reflectorul de lumină spre navă, Luke deschise focul asupra următorului.

Chewbacca își distribuia atenția între comenzile de bord și monitoarele de urmărire, iar Leia se străduia să facă diferența între îndepărtatele stele și asasinii ce se apropiau cu viteză mare.

Două interceptoare se lansară simultan spre cargoul ce se răsucea în spirale și încercară să-și dirijeze tirul

asupra țintei neașteptat de mobile. Solo trase în sferele ce coborau spre ei, iar Luke îl secondă cu arma lui o clipă mai târziu. Ambii ochiră aceeași navă de luptă, apoi o depășiră în mare viteză.

— Se apropie prea repede, strigă Luke în emițătorul său.

O nouă descărcare laser izbi cargoul în partea din față și deflectorii navei o respinseră cu mare greutate. Carlinga se cutremură violent și aparatele de măsură țiură suprasolocitate, împotrivindu-se imensei cantități de energie pe care trebuiau să o afișeze și să o compenseze.

Chewbacca mormăi ceva spre Leia și ea îi răspunse într-o șoaptă gingașă, de parcă chiar înțelesese.

Un alt interceptor lansă a rafală de baraj asupra cargoului. De data aceasta însă, razele străpunseră un deflector suprîncărcat și izbiră carcasa navei. Deși parțial absorbită, mai avu suficientă energie să arunce în aer un panou mare de control aflat pe culoarul principal, împrôscînd în toate părțile fum și o ploaie de scînteii. R2 porni cu fermitate spre infernul în miniatură, în timp ce nava se răsucea nebunește, proiectîndu-l pe mai puțin stabilul 3PO într-o magazie plină cu componente de circuite integrate.

În carlingă pîlpîi o lumină de avertizare. Chewbacca mormăi ceva spre Prințesă, care-l privi îngrijorată, dorindu-și în același timp să aibă calmul wookieului.

Apoi, un interceptor execută un picaj asupra cargoului avariat, chiar în fața ochilor lui Luke. Luke trase în el, înjurînd pe tăcute. Nava mică și incredibil de agilă țișni din raza lui de acțiune, dar pe cînd trecea pe dedesubtul lor, Solo o preluă instantaneu și declanșă un foc continuu de urmărire. Interceptorul explodează pe neașteptate într-o lumină orbitoare și multicoloră, aruncînd în toate zărilor cosmosului milioane de particule de metal supraîncălzit.

Solo se răsuci spre Luke și-i făcu semnul victoriei.

Tînărul i-l întoarse cu bucurie, apoi reveniră la armele lor, căci un alt interceptor se năpustea asupra cargoului, trăgînd în antena parabolică a transmițătorului.

În mijlocul culoarului principal, o formă cilindrică scundă fusese prinsă în capcana unor flăcări sălbatice. Din capul lui R2 țîșni un jet de pulbere albă. În urma acțiunii lui, focul se retrase instantaneu.

Luke încerca să se relaxeze, să facă corp comun cu arma sa. Aproape fără să realizeze ce face, urmări cu tirul o navă imperială care se îndepărta. Cînd deschise ochii, putu vedea în fața turelei o sferă perfectă de lumină: rămășițele arzînde ale interceptorului inamic. Fu rîndul său să se întoarcă și să-i arunce corellianului un zîmbet de învingător.

Leia își distribuia atenția între informațiile afișate pe ecrane și cerul din care pîndeau alte nave.

— Au apărut încă doi, vorbi ea în microfon. Se pare că am pierdut monitoarele laterale și scutul deflector din dreapta.

— Nu-ți face griji, îi spuse Solo, cu speranță și convingere în același timp... O să reziste.

Se uită spre pereții navei cu o privire rugătoare:

— Mă auzi, navă? Trebuie să rezisti! Chewie, încearcă să te menții cu ei în babord. Dacă...

Fu obligat să se întrerupă, căci un interceptor TIE apăruse parcă de nicăieri, lansînd rafale drept spre el. Perechea lui se ivi de cealaltă parte a cargoului și Luke deschise foc continuu, fără să ia în seamă tirul intens al acestuia. Cu doar o secundă înainte de a ieși din raza de acțiune, tînărul balansă ușor tunul și apăsă convulsiv comanda de foc. Nava imperială se preschimbă într-un nor de praf fosforescent ce se împrăștia cu iuțeală. Celălalt atacator păru că meditează la sorții de izbîndă scăzuți pe care-i avea, se întoarse și se retrase cu viteză maximă.

— Am reușit! strigă Leia, întorcîndu-se spre wookie ca

să-l îmbrățișeze.

Luat prin surprindere, Chewbacca tresări, apoi mormăi gîngăș către ea.

Darth Vader intră în sala de comandă, unde Tarkin stătea încremenit în fața unui imens ecran strălucitor pe care era afișat un ocean de stele. Dar nu spectacolul acestei priveliști absorbea gîndurile guvernatorului în acele clipe. De-abia de-i aruncă o privire lui Vader.

— Ne-au scăpat? întrebă Lordul Întunecat.

— Tocmai au efectuat saltul în hiperspațiu. Nu încape nici o îndoială că la ora asta se feliicită pentru îndrăzneala și reușita lor.

Tarkin se întoarse acum cu fața spre Vader și vorbi cu o undă de avertisment în glas:

— Risc foarte mult, la insistența ta, Darth. Ar fi bine să meargă. Ești sigur că baliza de semnalizare este bine ascunsă la bordul navei?

În spatele măștii negre și lucioase, chipul lui Vader deborda de încredere.

— N-ai de ce te teme. Aceasta va fi o zi memorabilă: a fost martoră la dispariția ultimului Jedi. Curînd ea va asista și la destrămarea Alianței și a Rebeliunii.

Solo îl înlocui pe Chewbacca. Wookieul era feliicit că i se oferise prilejul să cedeze comenzile. Pe cînd corellianul se așeza în fața manșei pentru a verifica dimensiunile avariei, Leia trecu mîndră pe lîngă el, îndreptîndu-se spre coridor.

— Ce părere ai, iubito? întrebă Solo, cît se poate de mulțumit de sine. N-a mers deloc rău acțiunea asta de salvare. Știi, cîteodată mă uimește și pe mine.

— N-a fost prea rău, admise ea imediat. Dar nu faptul c-am scăpat eu vie și nevătămată contează, ci acela că

informațiile din R2 au rămas intacte.

— Dar, de fapt, ce transportă atît de important robotul?

Leia privi gînditoare strălucitorul cîmp stelar din fața lor.

— Schemele tehnice complete ale stației de luptă. Singura mea speranță este că, atunci cînd vor fi analizate, se va descoperi un punct slab. Pînă cînd stația va fi distrusă însă, trebuie să continuăm lupta. Acest război nu s-a sfîrșit încă.

— Pentru mine, da, obiectă pilotul. Nu mă aflu aici de dragul revoluției voastre. Pe mine mă interesează capitalul financiar, nu politica. Găsești ceva de făcut sub orice formă de guvernămînt. Și eu n-o fac pentru tine, Prințeso. Sper că voi fi bine plătit pentru că mi-am riscat nava și pielea.

— N-ai de ce să-ți faci probleme în ceea ce privește răsplata, îl asigură ea cu tristețe și se întoarce să plece. Dacă nu iubești decît banii..., numai de ei o să ai parte.

Părăsind carlinga, îl văzu pe Luke apropiindu-se și îi spuse încetîșor în trecere.

— Prietenul tău este un adevărat mercenar. Mă întreb dacă i-o fi păsînd într-adevăr de ceva..., sau de cineva.

Luke o urmări cu privirea pînă ce dispăru în cala principală, apoi șopti:

— Mie, *da*. Mie *îmi pasă*.

Intră în carlingă și se așează pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Chewbacca.

— Ce crezi despre, ea, Han?

Solo nu șovăi.

— Mă străduiesc să nu cred nimic.

Probabil că Luke nu intenționase să se audă, dar, cu toate acestea, Solo prinse din zbor șoapta unui "Bine".

— E impertinentă, dar a naibii de curajoasă, încercă el, prudent. Nu știu, tu ce crezi, un tip ca mine ar avea vreo șansă...?

— Nu, i-o tăie scurt Luke.

Apoi își feri privirea.

Solo zîmbi descoperind gelozia mai tînărului său prieten, dar el însuși nu-și dădu seama dacă pusese întrebarea ca să-l zgîndăre pe Luke... sau fusese într-adevăr sincer.

Yavin nu era o planetă locuibilă. Uriașul gazos era marcat de pastelate formațiuni noroase, aflate la mare altitudine. Ici-colo, furtuni ciclonice în care vîntul, ce atingea viteze de șase sute de kilometri pe oră, făcea să fiarbă și să se ridice vârtejurile de gaze ale troposferei, modelau atmosfera ușor strălucitoare. Era o planetă de o frumusețe șovăielnică și aducătoare de moarte tuturor celor care ar fi încercat să pătrundă pînă la miezul ei, relativ mic, compus din lichide înghețate.

Cîțiva dintre numeroșii sateliți ai planetei-gigant erau ei înșiși de mărimea unor planete, și trei dintre aceștia permiteau viața și colonizarea. Deosebit de îmbietor era satelitul desemnat de descoperitorii sistemului cu numărul patru. Bogat în viață animală și vegetală, strălucea precum un smarald în colierul de luni al lui Yavin. Dar nu se afla pe lista lumilor locuite de oameni. Yavin era prea departe de regiunile populate ale galaxiei.

Poate că ultimul motiv, sau ambele, sau o combinația de cauze încă necunoscute, fusese răspunzătoare pentru dispariția tăcută, cu mult înainte ca primul explorator uman să pună piciorul pe această micuță planetă, a acelei rase inteligente ce apăruse, odinioară, în junglele Satelitului Patru. În afara faptului că înălțase cîteva monumente impresionante și că făcea parte din multele rase care aspirase spre stele, fără să-și fi văzut visul împlinit, se știa prea puțin despre ea.

Înghițite de junglă, acele clădiri se preschimbaseră în niște coline și gorgane înverzite. Dar, cu toate că cei ce

le creaseră dispăruseră în pulberea timpului, operele și planeta lor rămăseseră să servească unui scop important.

Din fiecă arbore, din fiecă lumină, răsunau strigăte stranii și gemete abia perceptibile. Urletele, grohăielile și mormăiturile ciudate erau produse de creaturi ce se mulțumeau să stea ascunse în desișurile luxuriante. La fiecare răsărit de soare, trîmbițînd începutul unei noi și lungi zile pe Satelitul Patru, din ceața groasă și înălța un cor sălbatic de țipete și zbierete, în modulații înspăimîntătoare.

Neistovite talazuri de zgomote, chiar mai ciudate, se spărgeau în locul în care se afla cel mai mare edificiu înălțat de cei din rasa dispărută: un templu, o structură piramidală atît de imensă, încît părea imposibil să fi fost construită fără ajutorul tehnologiilor antigravitaționale moderne. Și totuși, la ridicarea colosului nu se folosiseră, după toate aparențele, decît mașini simple și tehnologii primitive – și, poate, unele aparate necunoscute și de mult dispărute.

Deși știința locuitorilor acestei lumi nu le dăduse șansa călătoriilor interstelare, ei făcuseră cîteva descoperiri care, în anumite privințe, depășeau realizările imperiale în domeniu – una dintre ele fiind încă inexplicabila metodă de tăiere și transport, din carierele satelitelui, a unor uriașe blocuri de piatră.

Din astfel de blocuri ciclopice de piatră fusese construit templul. Îmbrăcîndu-l în verde intens și maroniu, jungla

îi cucerise chiar și semețul vîrf. Doar la baza construcției, în partea din față, vegetația fusese complet îndepărtată pentru a lăsa să se vadă intrarea adîncă și întunecată pe care o decupaseră acei constructori de demult și care acum fusese lărgită, pentru a satisface cerințele actualilor ocupanți ai clădirii.

În pădure își făcu apariția un vehicul mic, ale cărui

borduri din metal lustruit, argintii, contrastau izbitor cu verdele atoatestăpînitor. Își purta grupul de pasageri spre baza templului cu un zumzăit pe care numai o gînganie de proporții uriașe l-ar fi putut scoate. Lăsînd jungla în labele și ghearele nevăzutele vietăți urlătoare și țipătoare, traversă o vastă zonă defrișată și fu curînd înghițit de hăul întunecat ce se deschidea în fața masivei structuri.

Constructorii originali n-ar mai fi putut recunoaște interiorul propriului templu. Metalul sudat înlocuise piatra, iar panourile turnate, lemnul folosit la delimitarea încăperilor. De asemenea, ei n-ar fi putut vedea subteranele ce fuseseră escavate și roca de dedesubt, și care conțineau hangare suprapuse, pline de nave, comunicînd între ele prin elevatoare puternice.

Spiderul încetini în interiorul templului, a cărui bază reprezenta cel mai de sus dintre acele hangare. Motorul se opri ascultător, pe cînd vehiculul cobora pe sol, lîngă un grup zgomotos de oameni. Aceștia își încetară conversația și se repeziră spre vehicul.

Din fericire, Leia Organa apucase deja să iasă din el, căci, altminteri, bărbatul care ajunsese primul acolo, ar fi extras-o, poate, personal din vehicul, atît de mare îi era încîntarea pe care i-o provocase apariția ei. Începu să o îmbrățișeze cu înfocare, în timp ce colegii săi îi urau, la rîndul lor, bun venit.

— Ești teafără! Ne-am temut că ai fost ucisă!

Se reculese brusc, se îndepărtă puțin de ea și se înclină formal.

— Cînd am aflat despre Alderaan, ne-am temut că ai...; dispărut o dată cu restul locuitorilor.

— Toate acestea țin de domeniul trecutului, comandante Willard, spuse ea. Alderaan și poporul său nu mai sînt. Noi avem înșă un viitor pentru care trebuie să trăim, glasul ei devenise acum dur și suna înspăimîntător, tocmai fiindcă venea de la o persoană cu

o înfățișare atît de delicată. Trebuie să veghem ca astfel de lucruri să nu se mai repete. N-avem timp să ne plîngem pe umăr, comandante, continuă Leia vioaie. În mod sigur, stația spațială de luptă ne-a urmărit pînă aici.

Solo încercă să protesteze, dar ea îi închise gura cu o privire severă și cu logica faptelor.

— Aceasta este singura explicație pentru ușurința cu care am evadat. Au trimis în urmărire noastră numai patru interceptoare TIE. Ar fi putut să lanseze, fără probleme, o sută.

Solo nu avu ce replica, dar continuă să fiarbă în tăcere. Apoi, Leia arată spre R2.

— Trebuie să folosiți informația stocată în acest robot pentru a concepe un plan de atac. Este singura noastră speranță. Stația în sine este mai puternică decît și-ar fi putut închipui cineva. Dacă informațiile nu relevă un punct slab, atunci nimic nu-i va putea opri, adăugă ea cu voce scăzută.

Luke avu apoi parte de o scenă unică în viața sa de pînă atunci, o scenă unică pentru majoritatea oamenilor. Cîțiva tehnicieni ai rebelilor se îndreptară spre R2, făcură cerc în jurul lui și îl ridicară cu grijă pe brațe. Era prima și probabil, ultima oară cînd tînărul vedea un robot transportat cu respect de oameni.

Teoretic, nici o armă nu putea străpunge piatra extrem de dură a vechiului templu, dar Luke văzuse rămășițele planetei Alderaan și știa că, pentru cei aflați la bordul stației spațiale, întreg satelitul nu reprezenta decît o problemă abstractă de conversie a masei în energie.

Micuțul R2 se odihnea confortabil, la loc de cinste; din corpul său ieșea o adevărată coafură metalică de cuplaje și cabluri de legătură pentru computere și banca de date. Pe o mulțime de monitoare aflate în apropiere erau

afișate informațiile tehnice înregistrate pe banda microscopică din creierul robotului. Ore întregi, pe acele ecrane se perindară diagrame, hărți, statistici.

Mai întâi, iureșul de date a fost încetinit și asimilat de creiere artificiale mai sofisticate. Apoi, majoritatea informațiilor demne de luat în seamă a fost transmisă analiștilor umani pentru o evaluare detaliată.

În tot acest timp 3PO a stat lângă R2 minunându-se cum de mintea unui robot atât de simplu putuse stoca informații atât de complexe.

Sala principală de pregătire a misiunilor de luptă se afla în măruntaiele templului. Auditorium-ul lung și puțin înalt era dominat de o estradă și un imens ecran electronic de afișaj, aflate în capătul îndepărtat. Scaunele erau ocupate de piloți, navigatori și câțiva roboți de tipul R2. Nerăbdători și stînjeniți, Han Solo și Chewbacca stăteau cît puteau de departe de podiumul pe care se aflau ofițeri și senatori, deopotrivă. Solo baleia cu privirea mulțimea, căutîndu-l pe Luke. În ciuda rugăminților de bun-simț, puștiul smintit se alăturase piloților profesioniști. Nu reuși să-l zărească, dar o văzu pe Prințesă ; vorbea cu un bătrîn cu pieptul plin de decorații.

Corellianul și, împreună cu el, toți ceilalți din încăpere își întoarseră privirea spre un bărbat înalt, cu o figură distinsă, și cu mulți morți pe conștiință, ce se îndrepta spre locul unde se afla ecranul. De îndată ce în sală se înstăpîni tăcerea, generalul Jan Dodonna își regla microfonul minuscul de la piept și arătă spre grupul puțin numeros din apropierea lui.

— Îi cunoașteți cu toții pe acești oameni, rosti el cu o voce puternică, dar calmă. Sînt senatori și generali de pe acele planete care ne-au acordat sprijin, în mod deschis, sau pe ascuns. Sînt acum alături de noi în aceste clipe ce

ar putea foarte bine să fie cele decisive.

Privirea lui se opri asupra multor chipuri din mulțime și nici unul dintre cei priviți astfel nu rămase impasibil.

— Stația spațială de luptă, de care ați aflat acum cu toții, se apropie dinspre cealaltă parte a lui Yavin și a soarelui său. Acest fapt ne acordă încă puțin timp, dar ea trebuie oprită – o dată pentru totdeauna – înainte de a ajunge la acest satelit, înainte de a reuși să-și folosească armamentul împotriva noastră, așa cum a făcut cu Alderaan.

Din mulțime se înalță un murmur la auzul numelui acelei planete, distrusă cu atîta cruzime.

— Stația este bine protejată și dispune de mai multă putere de foc decît jumătate din flota imperială. Dar sistemul ei de apărare a fost proiectat de așa natură încît să respingă atacuri masive efectuate cu nave mari de luptă. Un interceptor mic, cu una-două persoane la bord s-ar putea strecura printre ecranele de protecție ale stației.

Un bărbat înalt, suplu, un fel de versiune mai vîrstnică a lui Han Solo se ridică în picioare. Dodonna îl recunoscuse.

— Ce este, Roșule?

Bărbatul, numit și Liderul Roșu, indică ecranul monitorului pe care era afișată imaginea computerizată a stației de luptă.

— Iertați-mi întrebarea, domnule, dar are vreun rost să atacăm "chestia" asta cu "mărețele" noastre interceptoare?

Dodonna se gîndi.

— Ei bine, Imperiul crede că un interceptor cu simplă comandă nu poate constitui o amenințare decît pentru o altă navă mică, ca de pildă un aparat TIE; altfel ar fi prevăzut stație cu ecrane de protecție mai dense. După cît se pare, sînt convinși că armamentul lor defensiv poate respinge orice atac cu nave ușoare. Dar o analiză

atență a planurilor procurate de Prințesa Leia a relevat ceea ce noi considerăm a fi o slăbiciune în structura stației spațiale. O navă mare nu s-ar putea apropia de ea, dar un interceptor cu aripi în X sau Y, da.

— Este vorba de o mică ecluză de evacuare termică. Mărimea ei îi dezmințe importanța, căci, după toate aparențele, este un puț neecranat ce conduce direct la generatorul principal de energie ce alimentează stația. De vreme ce funcționează numai în caz de avarie, este lipsită de ecrane de protecție antiparticulă. O lovitură directă ar declanșa o reacție în lanț, care ar duce la distrugerea stației.

Murmure de neîncredere străbătură încăperea. Cu cât un pilot era mai experimentat, cu atât manifestarea neîncrederii sale era mai puternică.

— N-am spus că va fi ușor să vă apropiați de țintă, îi preveni Dodonna, arătînd spre ecran. Trebuie să coborîți drept în acest canal, să vă stabiliți aparatul și să zburăți razant cu suprafața... pînă în acest punct. Ținta are un diametru de numai doi metri. Pentru a atinge blocul generatorului este nevoie de o lovitură precisă, lansată chiar la verticala puțului. Și numai dacă este și centrată, ea poate declanșa reacția în lanț. Am spus că ecluza nu are ecrane antiparticulă. Ea este protejată, totuși, complet, împotriva radiației. Concluzia: fără arme laser. Va trebui să folosiți torpile protonice.

Cîțiva piloți rîseră în silă. Unul dintre ei, foarte tînăr, stătea lîngă Luke și avea un nume neobișnuit: Wedge Antilles. Lîngă R2, prezent și el în sală, se afla un robot de același tip; acesta din urmă emise un fluierat prelung și deznădăjduit.

— O țintă de doi metri, la viteză maximă... și încă cu o torpilă! pufni Antilles. Nici măcar un computer n-ar fi în stare de așa ceva.

— Ba eu zic că da! protestă Luke. Acasă reușeam să nimeresc șobolani de deșert din T-16-le meu. Și nu sînt cu

mult mai mari de doi metri.

— Zău? replică batjocoritor tînărul în uniformă. Ia spune-mi, cînd te duceai la vînătoare, te întîmpinau vreo sută de alți... cum le-ai spus tu... șobolani de deșert, înarmați cu puști energetice și pregătiți să tragă în tine? Clătină din cap cu mîhnire. Crede-mă, cu toată puterea de foc a stației îndreptată asupra noastră, dibăcia de trăgător a unui paznic de hambare nu va fi de-ajuns.

Ca pentru a confirma pesimismul lui Antilles, Dodonna indică un inel de lumini pe una dintre schemele ce se perindau neconținut pe ecran.

— Luați aminte la aceste amplasamente. Bateriile defensive sînt concentrate pe principalele axe latitudinale și în cîteva puncte dispuse pe suprafețele circumpolare. De asemenea, generatoarele de cîmp gravitațional vor crea, probabil, o mulțime de distorsiuni în jurul canalului și în el. Presupun că în acea zonă manevrabilitatea va fi mai mică de zero-virgulă-trei.

Această replică smulse adunării și mai multe murmure. Se auziră chiar și cîteva vaiete.

— Nu uitați, continuă generalul, trebuie să executați o lovitură directă. Escadrila Galbenă va asigura acoperirea celei Roșii la prima încercare, Verdele va acoperi pe Albastru la cea de-a doua. Aveți întrebări?

Un murmur slab inundă încăperea. Se ridică în picioare un bărbat uscățiv și chipeș – poate prea chipeș pentru a fi gata să dea cu piciorul vieții lui pentru o noțiune abstractă ca libertatea.

— Și dacă ambele încercări dau greș, ce se va întîmpla după aceea?

Dodonna zîmbi crispat.

— Nu va mai exista nici un "după aceea".

Bărbatul dădu din cap lămurit și luă loc.

— Altcineva?

Se lăsă tăcere. Toți așteptau.

— Atunci, pregătiți-vă navele și Forța fie cu voi.

Bărbați, femei și roboți se ridicară de pe scaune și, asemeni petrolului scurgându-se dintr-un recipient prea puțin adânc, se îndreptară în șuvoaie spre ieșiri.

Elevatoarele zumzăiau solicitate, ridicând din adâncuri, la suprafață, în hangarul principal al templului, din ce în ce mai multe aparate aducătoare de moarte. Luke, 3PO și R2-D2 se îndreptau spre intrarea în hangar.

Nici agitația echipajelor de zbor, nici piloții care efectuau ultimele verificări ale navelor și nici scînteile ca niște focuri de artificii produse prin decuplarea cablurilor de alimentare nu-i atrăgeau atenția lui Luke în acele clipe, căci urmărea preocupat două persoane ce-i erau mult mai apropiate.

Solo și Chewbacca încărcau într-un spider blindat safe-uri mici. Această ocupație îi absorbea într-atîta, încît nu acordau nici un fel de atenție pregătirilor ce se desfășurau de jur împrejurul lor.

Luke și roboții se apropiară; Solo le aruncă rapid o privire, apoi își văzu mai departe de încărcat. Luke îl urmărea trist; în sufletul său, sentimente contradictorii încercau să încline balanța în favoarea lui, tulburîndu-l. Solo era mîndru, nepăsător, intolerant și înfumurat. Era de asemenea mult prea curajos, un bun profesor într-ale vieții și de un optimism inepuizabil. Această combinație făcea din el un prieten deconcertant... totuși un prieten.

— Ți-ai primit răsplata, zise Luke în cele din urmă, arătînd spre safe-uri.

Solo dădu scurt din cap.

— Și-atunci, pleci?

— Exact, băiete. Am de plătit niște datorii mai vechi, și chiar dacă n-aș avea, nu cred că sînt eu fraierul care să mai rămînă pe-aici.

Îl cîntări pe Luke din priviri.

— Te descurci destul de bine în luptă, puștiule. De ce

nu vii cu noi? Ți-aș putea găsi cîte ceva de făcut.

Sclipirea de mercenar din ochii corellianului nu făcu decît să-l scoată din sărite pe Luke.

— De ce nu te uiți în jurul tău? De ce nu vezi ceva dincolo de tine și nu încerci o schimbare? Știi doar ce se întîmplă aici și împotriva cui vor lupta. Ar avea nevoie de un pilot bun. Tu însă le întorci spatele.

Solo nu părea jignit de tirada lui Luke.

— La ce bun o răsplată dacă nu te poți bucura de ea? Atacarea stației spațiale n-are nimic comun cu ceea ce cred eu că este curajul... asta seamănă mai mult cu o sinucidere.

— Mda... Ai grijă de tine, Han, spuse Luke încetișor, întorcîndu-se să plece. Dar cred că la asta te pricepi foarte bine, nu-i așa?

O porni înapoi spre adîncurile hangarului, flancat de cei doi roboți.

Solo îl urmări cu privirea, șovăi, apoi îi strigă:

— Hei, Luke... Forța fie cu tine!

Luke se întoarse și-l văzu pe Solo făcîndu-i cu ochiul. Schiță un salut cu mîna. Apoi se pierdu prin mulțimea de mecanici și roboți în mișcare.

Solo reveni la munca sa, ridică o cutie... și se opri, căci observă că Chewbacca îl privea țintă.

— La ce te holbezi, namilă? Știu eu ce fac. Treci la treabă!

Încet, cu ochii încă la partenerul său, wookieul se apucă din nou să încarce acele cutii grele.

Gîndurile triste cu privire la Solo, ce-l măcinau pe Luke, îi zburară de îndată ce observă silueta zveltă a Prințesei lîngă nava pe care o primise în semn de recunoștință pentru serviciile aduse Alianței.

— Ești sigur că asta îți dorești? îl întrebă Leia. Ar putea fi o răsplată ucigătoare.

În ochii tînărului se reflectă forma metalică sclipitoare și amenințătoare.

— Mai mult decît orice pe lume.

— Atunci, ce te-ngrijorează?

Luke își întoarse capul, o privi și ridică din umeri.

— Han. Am crezut c-o să se răzgîndească. Am crezut c-o să vină cu noi.

— Fiecare om trebuie să-și urmeze propria sa cale, îi vorbi ea, acum ca un adevărat senator. Nimeni nu poate alege pentru el. Preocupările lui Han sînt diferite de ale noastre. Aș dori să fie altfel, dar nu-mi permit să-l condamn.

Se ridică în vîrfurile picioarelor și-i dădu un sărut grăbit și aproape stînjenit, apoi se întoarse să plece.

— Forța fie cu tine!

"Tot ce-aș vrea", murmură Luke ca pentru sine, în timp ce se întorcea la navă, "e ca Ben să fi fost aici".

Se gîndea atît de intens la Kenobi, Prințesă și Solo, încît nu observă cînd lîngă el apăru silueta unui bărbat masiv. Acesta îl înșfăcă de braț. Tînărul se întoarse și furia de-o clipă i se transformă pe dată în uimire, căci îl recunoscuse.

— Luke! exclamă bărbatul mai în vîrstă. Nu pot să cred. Cum de-ai ajuns aici? Vii cu noi?

— Biggs!

Luke își îmbrățișa prietenul cu căldură.

— Bineînțeles că vin cu voi.

Zîmbetul îi păli ușor.

— Nu mai am de ales.

Apoi chipul i se luminează iarăși.

— Ascultă, am să-ți povestesc o mulțime de lucruri...

Strigătele și rîsetele lor neconținute contrastau izbitor cu solemnitatea cu care își vedeau de treburile lor ceilalți bărbați și femei din hangar. Zarva îi atrase atenția unui bărbat mai vîrstnic, hîrșit prin războaie, cunoscut piloților mai tineri doar sub numele de Liderul Albastru.

Chipul său exprima curiozitate, pe cînd se apropia de cei doi tineri. Același foc ce-i strălucea în priviri îi arsese

și chipul, o vîlvătaie ațîtată nu de fervoarea bățăliilor, ci de anii în care trăise și fusese martor la mult prea multe nedreptăți. În spatele acelei fizionomii părintești, un demon furios se lupta să scape. Curînd, foarte curînd, avea să i se ofere ocazia să-l elibereze.

Acum vădea interes pentru acești doi tineri, care, peste cîteva ore, se puteau preschimba în niște bucățele de carne înghețată, plutind prin spațiul din jurul planetei Yavin.

— Tu nu ești cumva Luke Skywalker? Ai dat probele de verificare pe un aparat Incom T-65?

— Domnule, interveni Biggs înainte ca prietenul său să poată răspunde. Luke este cel mai bun pilot pentru zone greu accesibile din provinciile de la marginea Imperiului.

Comandantul îl bătu încurajator pe spate, în timp ce cu toții examinau nava pregătită de zbor.

— Poți să te mîndrești cu ea. Și eu mi-am petrecut peste o mie de ore de zbor pe o avionetă Incom, tăcu o clipă, apoi continuă: L-am cunoscut cîndva pe tatăl tău; nu eram decît un puști Luke. A fost un mare pilot. Te vei descurca foarte bine. Dacă ai numai jumătate din măiestria tatălui tău, ai putea deveni un as al aerului.

— Mulțumesc, domnule. Mă voi strădui.

— Nu este cine știe ce diferență între comenzile de zbor ale unui interceptor X și cele ale unei avionete continuă Liderul Albastru zîmbind feroce. Numai că încărcătura utilă este de-o natură oarecum diferită.

Îi părăsi și se îndreptă în grabă spre propria sa navă. Luke avea să-i pună o mulțime de întrebări, dar nu era timp pentru nici măcar una.

— Trebuie să mă duc și eu la interceptorul meu, Luke. O să-mi povestești pățaniile tale la întoarcere. Bine?

— Bine. Ți-am spus că într-o zi voi ajunge aici, Biggs.

— Și-ai reușit.

Prietenul său se îndreptă spre un grup de

interceptoare pregătite de decolare, aranjându-și ținuta de zbor.

— O să fie ca pe vremuri, Luke. Sîntem doi meteoriți care nu pot fi opriți.

Luke rîse. Obişnuiau să se încurajaze reciproc cu acest îndemn cînd pilotau nave galactice pe dunele de nisip și buștenii uscați din spatele caselor subterane din Anchorhead... cu ani și ani în urmă.

Luke își întoarse privirea pentru a doua oară spre nava lui, admirîndu-i formele ucigătoare. În ciuda asigurărilor date de Liderul Albastru, trebui să admită că nu semăna prea mult cu o avionetă Incom. R2-D2 era fixat în locașul robotului astromecanic din spateje carlingii. O siluetă metalică singuratică urmărea operațiunea, de jos, învîrtindu-se agitată de colo-colo.

— Să te ții bine, îl povățuia 3PO pe robotul mai mic. Trebuie să te-ntorci. Altfel, la cine-o să mai trebuiască să țin eu?

Pentru 3PO, acea întrebare echivala cu o copleșitoare izbucnire sentimentală.

R2 piui plin de încredere în jos, către prietenul său, în timp ce Luke se cățara în carlingă. În capătul celălalt al culoarului, îl văzu pe Liderul Albastru. Se afla deja în scaunul pilotului și făcea semne echipajului de la sol. Un alt vuiet se adăugă la zarva colosală din hangar: una după alta, navele își porneau motoarele. În spațiul acela închis al templului, tunetul lor neîntrerupt devenise asurzitor.

Luke se strecură în scaunul lui și, în timp ce asistenții do sol îi fixau centurile de siguranță, începu să studieze nenumăratele comenzi de zbor. Încrederea în sine îi creștea văzînd cu ochii. Aparatura era în mod necesar simplificată și, așa cum îi spusese Liderul Albastru, foarte asemănătoare cu cea a bătrînei avionete.

Simți că cineva îi ciocănește în cască și, privind în stînga, îl văzu pe șeful de echipă aplecîndu-se spre el.

Trebuie să strige pentru a fi auzit în vuietul asurzitor al nenumăratelor motoare.

— R2-ul dumneavoastră pare puțin cam uzat. Doriți unul nou?

Luke privi în spate spre robotul fixat în locașul său înainte de a răspunde. R2-D2 părea că face parte integrantă din structura interceptorului.

— Pentru nimic în lume! Roboțelul ăsta și cu mine am trecut prin atâtea împreună. Ești bine fixat, R2-D2?

Robotul îl liniști cu un piuit.

Cînd șeful echipei de sol coborî dintr-o săritură, Luke începu ultima verificare a tuturor aparatelor de bord. Încet-încet i se contură tot mai clar în minte ceea ce el și ceilalți erau pe cale de a înfăptui, dar asta nu însemna că sentimentele personale îi puteau periclita hotărîrea de a li se alătura. Nu mai era un individ care să trăiască numai pentru a-și satisface propriile nevoi egoiste. Ceva anume îl lega de fiecare în parte, bărbat și femeie din acel hangar.

De jur împrejurul lui, aveau loc scene izolate de despărțire – unele serioase, altele în glumă – dar toate, pline de o emoție sinceră în aceste momente marcate de eficiență; Luke își întoarse privirea de la locul unde un pilot își lua la revedere cu un sărut afectuos de la o femeie mecanic, poate o soră, o soție, sau doar o prietenă.

Se întrebă cîți dintre ei aveau de plătit Imperiului propriile polițe. Ceva îi pîrîi în cască. Ca răspuns, atinse o mică manetă. Nava începu să ruleze ușor înainte, apoi accelerează din ce în ce mai mult spre ieșirea deschisă a templului.

XII

Leia Organa stătea tăcută în fața unui ecran imens pe care era afișată Yavin împreună cu sateliții săi. Un punct mare și roșu se deplasa constant spre cea de-a patra planetă. Dodonna și alți câțiva ofițeri din centrul de comandă al Alianței stăteau în spatele ei, cu ochii ațintiți asupra ecranului. În jurul celui de-al patrulea satelit începură să, apară niște punctișoare verzi, care se contopiră în norișori asemănători unor roiuri de țînțari de smarald.

Dodonna puse mîna pe umărul ei. Gestul lui era liniștitor.

— Am figurat cu roșu parcursul stației de luptă imperiale, ce pătrunde *din* ce în ce mai adînc în sistemul Yavin.

— Toate navele noastre au fost lansate, anunță un comandant din spatele lui.

În nacela cilindrică, fixată în vârful unui turn înalt și subțire ca un catarg, se afla un om ce privea printr-un electrobinoclu stabil. Era unicul reprezentant vizibil al vastei tehnologii ascunse în infernul verde de dedesubt.

Strigăte în surdină, gemete și bolboroseli primitive se înălțau pînă la el din coroanele celor mai înalți copaci. Cîteva erau înspăimîntătoare, altele mai puțin, dar nici unele nu sugerau o asemenea forță ca cea încătușată în acele patru nave de război argintii, ce apăruseră într-un țîșnet deasupra observatorului. Zburînd în formație compactă, motoarele lor bubuiră prin aerul umed al dimineții pentru a dispărea, după cîteva secunde, în pătura de nori aflată la mare înălțime. Cîteva clipe mai tîrziu, copacii fură răvășiți de undele sonore ce încercau disperate să ajungă din urmă motoarele care le produseseură.

Grupîndu-se încet în formații de atac, ce cuprindeau

interceptoare X și Y, nenumăratele aparate începură să părăsească satelitul, trecînd la mare depărtare de oceanul atmosferic al gigantului Yavin, pentru a-l întîmpina pe acel călău tehnologic.

Bărbatul care urmărise episodul mut dintre Biggs și Luke își coborî acum filtrul optic, și în timp ce verifica navele aflate de-o parte și de alta a interceptorului său, își reglă dispozitivele de ochire semi-automatizate ale armamentului de bord.

— Către băieții Albaștri, vorbi el în microfonul radiotelefonului. Aici Liderul Albastru. Reglați-vă selectoarele și verificați poziția. Vă apropiați de țintă la unu-virgulă-trei...

În fața lor, o sferă ce semăna doar în aparență cu una dintre lunile lui Yavin devenea din ce în ce mai strălucitoare. Lumina ei era sumbră și metalică, cu totul diferită de cea reflectată de oricare dintre sateliții naturali. În timp ce privea gigantica stație de luptă ivindu-se la marginea lui Yavin, gîndurile Liderului Albastru călătoriră de-a lungul anilor, perindîndu-se peste nenumăratele nedreptăți, peste nevinovații ridicați pentru interogatorii și despre care nu mai auzise nimeni nimic... peste mulțimea fărădelegilor de care se făcuse vinovată puterea imperială, din ce în ce mai coruptă și mai indiferentă. Toate acele orori și suferințe erau concentrate, amplificate și reprezentate de această realizare unică și exagerată de inginerie militară de care se apropiau acum.

— Asta e, băieți, rosti el în microfon. Albastru Doi, ești prea departe. Revino în formație, Wedge.

Tînărul pilot, pe care Luke îl întîlnise în sala de pregătire a misiunilor de luptă din templu, privi spre dreapta, apoi la aparatura de bord. Efectuă o manevră ușoară, încruntîndu-se.

— Îmi pare rău, șefule. Se pare că mira mea de ghidaj s-a defectat cu cîteva grade. Am să trec pe comandă

manuală.

— Recepționat, Albastru Doi. Ai grijă de tine. Către toate navele; pregătiți-vă să treceți tunurile "S" în poziție de atac.

Răspunsurile veniră unul după altul de la Luke, Biggs, Wedge și ceilalți membri ai echipajului Albastru: Sîntem gata...

— Executați, comandă Liderul Albastru cînd John D. și Piggy indicară și ei că sînt gata de acțiune.

Aripile duble ale aparatelor X se deschiseră lateral asemenea gurii unui crocodil. Fiecare interceptor avea acum patru aripi, armamentul și motorul atașat fiecareia dintre ele conferind navei o putere de foc și o manevrabilitate maximă.

În fața lor stația de luptă creștea neconținut. Construcțiile de la suprafață devenită vizibile și piloții recunoscură docuri de acostare și de decolare, antene radio, munți și canioane artificiale.

Pe măsură ce se apropia pentru a doua oară de înspăimîntătoarea sferă neagră, respirația lui Luke deveni din ce în ce mai agitată. Senzorii măștii de oxigen detectară această abatere de la normal și o compensară cu promptitudine.

Nava începu să se zdruncine; era aproape ca atunci cînd se afla în avionetă și se lupta cu imprevizibilele vînturi de pe Tatooine. Avu parte de cîteva clipe dificile de nesiguranță pînă cînd îi răsună în urechi vocea liniștită a șefului său.

— Traversăm scuturile de protecție exterioară. Țineți-vă bine. Opriți comenzile de zbor automat și cuplați-vă deflectorii, pe ambele fețe.

Zdruncinăturile și zgîlțîiturile deveniră acum și mai puternice. Neștiind cum să le compenseze, Luke făcu exact ceea ce trebuia: își păstră cursul și execută ordi-nele.

— Gata, am trecut, le spuse Liderul Albastru. Men-

țineți interdicția radio pînă cînd ajungem deasupra lor. Se pare că nu se așteaptă la prea multă rezistență din partea noastră.

Cu toate că jumătate din marea stație spațială se afla încă în umbră, erau acum destul de aproape și Luke putu distinge luminile de pe suprafața ei. "O navă capabilă să aibă faze asemeni unei luni"..., se minună el încă o dată de ingeniozitatea și efortul investite pentru construirea ei. Miile de lumini împrăștiate pe vasta ei suprafață curbată îi dădeau aparența unui oraș plutitor.

Cîtiva dintre camarazii lui Luke, care vedeau pentru prima oară stația spațială, erau și mai impresionați.

— la uitați-vă ce mare e chestia asta! gîfii Wedge Antilles în microfonul său deschis.

— Lasă pălăvrăgeala, Albastru Doi, îi ordonă Liderul Albastru. Accelerați pînă la viteza de atac.

O expresie de hotărîre neînduplecată apăru pe fața lui Luke cînd începu să apese cîteva comutatoare aflate deasupra capului și își reglă ecranul computerului balistic.

R2-D2 reexamină stația de luptă ce se apropia și emise niște supoziții electronice intraductibile.

Liderul Albastru privi stația și compară imaginea ei cu cea de pe ecran pentru a localiza zona propusă ca țintă.

— Către Liderul Roșu, chemă el prin radio, aici e Liderul Albastru. Sîntem gata; poți să intri în acțiune. Puțul de evacuare se află mai departe, spre nord. Noi o să-i ținem ocupați aici, jos.

Liderul Roșu era opus ca fizic comandantului escadrilei lui Luke. Semăna exact cu imaginea pe care o avea lumea despre un contabil – scund, subțire, timid după figură. Cu toate acestea, priceperea și dăruirea sa le egalau lejer pe cele ale vechiului său prieten și camarad.

— Ne lansăm spre tunelul-țintă. Dutch. Fii gata să preiei comanda dacă se întîmplă ceva.

— Recepționat, Lidere Roșu, veni răspunsul celui alt.

Noi vom intersecta axa ecuatorială și vom încerca să atragem asupra noastră grosul tirului lor. Forța fie cu tine!

Două escadrile de interceptoare părăsită roiul de nave ce se apropiu. Cele cu aripi în formă de X se aruncară direct în picaj asupra corpului stației de luptă aflată departe, dedesubt, iar aparatele Y efectuară un viraj descendent către nord, survolînd stația.

În interiorul acesteia, sirenele de alarmă începură să urle funebru și persistent, în timp ce personalul apatic realiza faptul că inexpugnabila fortăreață făcea obiectul unui atac organizat. Amiralul Motti și tacticienii săi se așteptaseră ca rezistența rebelilor să fie bazată pe o apărare masivă, chiar în jurul satelitului. De aceea erau complet nepregătiți pentru o ofensivă purtată de cîteva zeci de nave umilitor de mici.

Imperialii trecură cu operativitate la compensarea acestei erori strategice. Soldații se îmbulziră să-și ocupe posturile în enormele amplasamente ale tunurilor defensive. Puternice motoare intrară în acțiune făcînd să zăngăne servomecanismele în timp ce imensele arme erau aduse în poziție de tragere. Foarte curînd, un păienjenis ucigaș începu să se țeară în jurul stației, pe măsură ce tunurile energice, razele ionice și proiectilele explozive spintecau cerul în întîmpinarea navelor rebele.

— Aici Albastru Cinci, anunță Luke pe cînd cobora în picaj, într-o încercare hotărîtă de a înșela orice computer balistic aflat în tabăra adversă.

Dincolo de aripile sale, suprafața cenușie a stației spațiale de luptă părea brăzdată.

— Trec la atac.

— Sînt chiar în spatele tău, Albastrul Cinci, răsună în căști vocea familiară a lui Biggs.

Pe cît de stabilă era ținta din fața lui Luke, pe atît de mobilă era nava lui pentru apărătorii imperiali. Jeturi de energie țîșniră din tunurile micului interceptor. Unul

dintre ele provocă un puternic incendiu pe suprafața întunecată de dedesubt, ce urma să ardă pînă cînd personalul stației ar fi reușit să închidă scurgerea de aer în secțiunea avariata.

Bucuria lui Luke se transformă în groază cînd își dădu seama că nu mai avea timp să-și redreseze aparatul pentru a evita coliziunea cu sfera de foc produsă de explozie și a cărei compoziție îi era necunoscută.

— Redresează, Luke! Redresează! îi strigă Biggs.

Dar, în ciuda comenzilor de schimbare a cursului, senzorii decuplatoarelor automate de presiune nu acceptară forța centrifugă necesară. Interceptorul plonjă în sfera de gaze supraîncălzite ce continua să se dilate.

Apoi ieși viu și nevătămat pe partea cealaltă. O rapidă verificare a comenzilor îi îngădui să se relaxeze. Trecerea prin căldura intensă nu reușise să-i avarieze nimic vital – cu toate că cele patru aripi erau brăzdate de dîre negre, mărturie a faptului că scăpase ca prin urechile acului.

Flori satanice se deschiseră în jurul navei sale pe cînd o redresa făcînd o buclă strînsă.

— Luke, ești teafăr? se auzi întrebarea îngrijorată a lui Biggs.

— M-am prăjit puțin, dar sînt întreg.

O altă voce, severă, răsună în căști:

— Albastru Cinci, îl avertiză comandantul escadrilei, dacă nu vrei să te distrugi odată cu ținta imperială, ai face bine să-ți lași mai mult timp pentru redresare.

— Da, domnule. Acum am înțeles cum trebuie să fac. Așa cum spuneți și dumneavoastră, nu e întocmai ca atunci cînd pilotam o avionetă pe Tatooine.

Fulgere de energie și raze strălucitoare continuau să țeasă un labirint cromatic în spațiul de deasupra stației, în timp ce navele rebelilor se încuciau înainte și înapoi, trăgînd în tot ce părea a fi o țintă vrednică de luat în seamă. Două dintre micile aparate își concentrară focul

asupra unui terminal energetic. Acesta explodează, și arcuri electrice de mare intensitate izbucniră din măruntaiele stației de luptă.

În interiorul acesteia, echipamente, soldați și roboți erau aruncați în toate direcțiile de explozii secundare, pe măsură ce efectele deflagrației se transmiteau înapoi, prin multitudinea de cabluri și conducte. Acolo unde explozia smulsese învelișul exterior al stației, nefericiții soldați și roboți fură aspirați, prin decompresia atmosferei interne, în mormîntul întunecat și fără fund de afară.

Cu un calm întunecat, în mijlocul haosului general, Darth Vader se deplasa din post în post. Un comandant stresat se repezi spre el și-i raportă dintr-o suflare:

— Lord Vader, am numărat cel puțin treizeci de aparate rebele, de două tipuri. Sînt atît de mici și de rapide, încît tunurile fixe nu reușesc să le urmărească cu precizie. Își modifică continuu traiectoria, derutînd computerele balistice.

— Ordonă tuturor echipajelor TIE să decoleze. Va trebui să le ieșim în întîmpinare și să-i distrugem navă cu nava.

Luminile roșii începură să pîlpîie și, în interiorul numeroaselor hangare, alarmele porniră să sune cu insistență. Echipetele de la sol lucrau în disperare să pregătească interceptoarele, în timp ce piloții imperiali, în combinezoane de zbor, își înhățau căștile și trusele de supraviețuire.

— Luke, îl chemă Liderul Albastru pe cînd zbura foarte jos, cu îndemînare, printr-o ploaie de foc. Să mă anunți și pe mine cînd ieși din vălmășagul acela.

— Ies imediat.

— Ferește-te, îl îndemnă vocea din difuzorul carlingii. Tirul lor e foarte concentrat în tribordul acelui turn deflector.

— Sînt eu ochii pe el, nu vă fie teamă, răspunse Luke

sigur pe sine.

Intră într-un picaj înșurubat, spintecînd văzduhul de-a lungul orizonturilor metalice. Antene și mici amplasamente ce ieșeau în afară izbucniră în flăcări efemere cînd fulgerele țîșniră din vîrfurile aripilor, lovind ținta cu o precizie ucigătoare.

Zîmbi și, în timp ce se redresă, depărtîndu-se de suprafața stației, dîre intense de energie trecură prin spațiul pe care îl părăsise. "Să fiu al naibii dacă nu e la fel ca acasă, cînd vînam șobolani de deșert în canioanele erodate de pe Tatooine".

Biggs îl urmă pe Luke într-un atac similar chiar în momentul în care piloții imperiali se pregăteau să decoleze. În numeroasele hangare, echipele de tehnicieni alergau grăbiți să decupleze cablurile de alimentare și să încheie pripite verificări finale.

Foarte aproape de poarta unuia dintre docurile de lansare se afla o navă specială. Pregătirea ei se făcea cu ceva mai multă atenție, căci era aceea în care Darth Vader reuși cu greu să-și strecoare trupul masiv. Odată așezat în scaun își acoperi fața cu încă un set de filtre optice de protecție.

În centrul de comandă și control din interiorul templului domnea o atmosferă de așteptare nervoasă. Din cînd în cînd, păcăniturile și bîzîiturile venind de la ecranul principal ce afișa situația tactică reușeau să acopere susurul vocilor acelor oameni ce încercau să-și dea curaj unul altuia. Un tehnician aflat aproape de colțul îndepărtat al mulțimii de lumini scînteietoare se aplecă puțin peste ecranele din fața sa, apoi vorbi în microfonul suspendat în apropierea gurii:

— Către comandanții de escadrilă - atenție!; către comandanții de escadrilă - atenție! Am detectat un nou set de semnale cu sursa pe partea opusă vouă a stației spațiale de luptă. Interceptoare inamice se apropie de voi.

Luke recepționează mesajul în același timp cu ceilalți. Se uita în jur, căutînd din ochi interceptoarele anunțate, apoi își coborî privirea pe instrumentele de bord.

— Radarul meu n-a prins nici un semnal. Nu văd nimic.

— Mențineți observarea vizuală, ordonă Liderul Albăstru. Cu toată energia din jur, vă vor ataca înainte ca radarul să-i poată detecta. Nu uitați, ei pot să bruieze orice, mai puțin propriii voștri ochi.

Luke se uita din nou afară și de data aceasta văzu un imperial ce urmărea deja un aparat de tipul X al cărui număr de înmatriculare îl recunoscuse pe dată.

— Biggs! strigă el. S-a agățat unul de tine. E în coada ta... Fii atent!

— Nu-l văd, veni răspunsul panicat al prietenului său. Unde e? Nu reușesc să-l văd.

Luke privi neputincios cum nava lui Biggs se îndepărtează de suprafața stației, urmată îndeaproape de imperial. Interceptorul inamic trăgea continuu în el și fiecare fulger energetic părea că trece din ce în ce mai aproape de carcasa aparatului lui Biggs.

— Se ține scai de mine, auzi Luke în difuzor. Nu pot să scap de el.

Aparatul lui Biggs se întoarce într-un looping înșurubat spre stația spațială, dar pilotul inamic îl urmărește cu perseverență și nu dădu vreun semn că ar fi dispus să-și înceteze vînătoarea.

— Ține-te bine, Biggs, îl chemă Luke, forțîndu-și nava într-un viraj atît de strîns încît giroscopurile țiuiră.

— Vin în ajutorul tău.

Pilotul imperial era atît de absorbit de urmărirea lui Biggs încît nu-l observă pe Luke, care, terminîndu-și virajul, țîșni din protectorul fond gri de dedesubt, chiar în spatele său.

Pe ecranul computerului balistic cruciulițele electronice se suprapuseră și Luke trase sacadat. Se produse o

mică explozie – mică în comparație cu imensele energii pe care bateriile de la sol le expediau în spațiul cosmic. Totuși explozia avu o semnificație aparte pentru trei oameni: Luke, Biggs și, în mod deosebit, pentru pilotul interceptorului TIE, care se volatiliză împreună cu nava sa.

— L-am nimerit! strigă Luke.

— Am prins unul! Am prins unul! răsună în căști un strigăt de triumf mai puternic.

Luke identifică vocea ca aparținând unui pilot tânăr, cunoscut sub numele de John D. Yes și care, pilotînd pe Albastru Șase, urmărea un alt interceptor imperial pe deasupra planetei metalice.

Jeturi de energie țîșniră sacadat din interceptorul X pînă ce TIE-ul explodează în două, împrôșcînd în toate direcțiile fragmente scînteietoare de metal, asemeni unor frunze împrăștiate de vînt.

— Frumoasă lovitură, Albastru Șase, comentă comandantul escadrilei, apoi adăugă repede: Fii atent. Ai unul în coadă.

Zîmbetul voios al tînărului din carlinga interceptorului pieri în timp ce privea de jur împrejur nereușind să-și vadă urmăritorul.

Ceva străluci atît de aproape încît aripa dreaptă superioară se frînse. Apoi ceva lovi și mai aproape, iar interiorul carlingii, acum descoperite, deveni o mare de flăcări.

— Sînt lovit! Sînt lovit!

Atît mai avu timp să strige înainte ca moartea să-l înhațe din spate.

Foarte sus și într-o parte, Liderul Albastru văzu nava lui John D. transformîndu-se într-o minge de foc. Buzele i se albiră puțin, dar judecînd după reacția pe care o avu, n-ai fi zis că văzuse vreodată explozia acelui interceptor de tip X. Avea lucruri mai importante de făcut.

Pe Satelitul Patru, imaginea afișată pe un ecran

imens tremură și dispăru în aceeași clipă cu John D. Tehnicienii îngrijorați începură să alerge în toate părțile. Unul dintre ei își întoarse fața lividă spre Leia, comandantii care așteptau și un robot înalt de bronz.

— Receptorul de înaltă frecvență s-a defectat. Va dura destul de mult pînă să-l reparăm...

— Faceți tot posibilul, se răsti Leia. Treceți pe recepție audio.

Cineva prinse din zbor aceste cuvinte și, în cîteva clipe, încăperea se umplu de zgomotele bătăliei îndepărtate, suprapunîndu-se cu vocile celor care o purtau.

— Rămîi în formație, Albastru Doi, rămîi în formație, spunea Liderul Albastru. Atenție la tunurile acelea.

— Se trage din greu, șefule, se auzi vocea lui Wedge Antilles. Douăzeci și trei de grade.

— Am văzut. Atacă, Atacă, Ne bruiază puternic.

— Nu-mi vine să cred, bîigui Biggs. N-am mai văzut pînă acum un tir așa de concentrat.

— Atacă, Albastru Cinci. Atacă.

Apoi, după o pauză:

— Luke, mă recepționezi? Luke?

— Sînt în regulă, șefule, se auzi răspunsul lui Luke. Am o țintă. Mă pregătesc s-o distrug.

— Luke, e prea multă agitație jos, îi spuse Biggs. Ieși de-acolo. Mă recepționezi, Luke? Ieși de-acolo.

— Retrage-te, Luke, ordonă vocea profundă a Liderului Albastru. Sînt prea multe interferențe în zona asta. Luke, îți repet, retrage-te. Nu-l văd. Albastru Doi, tu-l vezi pe Cinci?

— Nu, replică Wudge. Pe-aici se trage ca-n codru. Detectoarele mele sînt blocate. Albastru Cinci, unde ești? Luke, ești întreg?

— L-am pierdut, începui Biggs să raporteze solemn.

Apoi vocea i se învioră:

— Nu,... așteaptă. Uite-l. Se pare că are o mică avarie la una dintre aripi. Dar puștiul e teafăr.

Un sentiment de ușurare străbătu centrul de comandă; chipul celui mai delicat și mai frumos dintre senatorii prezenți îl exprima însă cel mai limpede.

Pe stația de luptă, soldații aproape epuizați și asurziți de violentul schimb de focuri cu arme grele erau înlocuiți de echipaje odihnite. Nici unul dintre ei nu avea timp să se întrebe cum evolua lupta și, în acel moment,: nici unuia dintre ei nu-i păsa prea mult, simptom prezent printre soldații de rînd din cele mai vechi timpuri. Luke trecu razant peste suprafața stației. Privirea lui era ațintită asupra unei îndepărtate protuberanțe metalice.

— Ține aproape, Albastru Cinci. Îl atenționează comandantul escadrilei. Unde te duci?

— Am detectat ceea ce pare a fi un stabilizator gravitațional lateral, replică Luke. Am să-l atac.

— Ai grijă, Albastru Cinci, foc concentrat în sectorul tău.

Luke ignora avertismentul în timp ce-și îndrepta interceptorul spre acea protuberanță de formă stranie. Hotărîrea lui fu răsplătită cînd, după ce o îndopă cu foc, o văzu explodînd într-o spectaculoasă sferă de gaze supraîncălzite.

— L-am nimerit, exclamă el. Mă îndrept spre sud, în căutarea altuia.

În templul-fortăreață, Leia asculta cu atenție. Părea în același timp furioasă și înspăimîntată. Se întoarse într-un târziu spre 3PO și murmură:

— De ce riscă Luke atît de mult?

Robotul înalt nu răspunse.

— Atenție în spatele tău. Luke, se auzi vocea lui Biggs strigînd în difuzoare. Atenție în spate. Interceptoare se apropie de tine pe deasupra.

Leia încerca să vadă ceea ce doar auzea .Nu era singura îngrijorată.

— Ajută-l, R2, își zise 3PO, și țineți-o tot așa.

Luke își continuă picajul pînă cînd, privind în spate,

observă obiectul îngrijorării lui Biggs aproape de coada lui. Se redresa și se îndepărtă în silă de suprafața stației, abandonându-și ținta. Totuși, urmăritorul său era îndemânatic și continuă să se mențină aproape de el.

— Nu pot să scap de el, spuse Luke.

O formă metalică fulgeră pe cer, apropiindu-se de cele două nave.

— Sînt pe el! Luke, strigă Wedge Antilles. Ține-te bine.

Luke nu mai trebui să reziste mult timp urmăritorului. Tirul lui Wedge fu precis și interceptorul TIE explodă puțin după aceea.

— Mulțumesc Wedge, murmură Luke, respirînd un pic mai degajat.

— Bună lovitură, Wedge, se auzi din nou Biggs. Albastru Patru, mă lansez. Acoperă-mă, Porkins.

— Sînt cu tine, Albastru Trei, îl asigură celălalt pilot.

Biggs indică traiectul celor două nave și deschise focul cu întreg armamentul de bord. Nimeni n-a știut vreodată cu exactitate ce a reușit să nimerească, dar micul turn care explodă sub impactul descărcărilor de energie era, fără îndoială, mult mai important decît parea.

O serie de explozii succesive se dezlănțuiră de-a lungul unei mari porțiuni a suprafeței stației, sărind de la un terminal la altul. Biggs depășise deja, în viteză, frământata zonă, dar însoțitorul lui, urmîndu-l la mică distanță, primi o doză serioasă din acea energie ce scăpase de sub control.

— Am o problemă, anunță Porkins. Convertizorul meu a luat-o razna.

Mesajul era laconic, dar sugestiv. Toate instrumentele de pe panourile sale de comandă păreau că își ieșiseră brusc din minți.

— Ejectează... ejectează-te, Albastru Patru, îl sfătui Biggs. Albastru Patru, mă recepționezi?

— Sînt pe recepție, răspuse Porkins. Am nava sub control. Indică-mi un culoar de zbor, Biggs.

— Ești prea jos, strigă acesta din urmă. Redresează, redresează-te!

Cum zbura foarte jos, iar aparatura de bord încetase să-i mai furnizeze informații corecte, Porkins și nava lui deveniră o țintă ușoară pentru una din greoaiele, dar puternicele baterii de la sol. Aceasta își îndeplini corect misiunea pentru care fusese proiectată. Moartea lui Porkins fu pe cît de glorioasă, pe atît de neașteptată.

În apropierea polului nordic al stației, atmosfera era relativ liniștită. Asaltul de la ecuator al escadrilelor Albastră și Verde fusese atît de intens și de supărător, încît apărarea imperială se concentrase în acea zonă. Liderul Roșu remarcă liniștea înșelătoare, căci știa că nu va mai dura mult timp.

— Către Liderul Albastru, aici Liderul Roșu, anunță el în microfon. Pornim la atac. Stația de evacuare a fost localizată și marcată. Aici nu se trage de la sol și nu sînt interceptoare inamice... Încă. Se pare că vom putea ataca în liniște, cel puțin o dată.

-Am recepționat, Lidere Roșu, răspuse vocea camaradului său. Vom încerca să le dăm de lucru aici, jos.

Trei aparate cu aripi în Y pieriră dintre stele pentru a intra în picaj spre suprafața stației de luptă. În ultima clipă, se redresară și coborîră într-un adînc canion artificial, unul din multele de acest fel care brăzdau emisfera nordică a Stelei Morții. Din trei părți, meterezele metalice țîșneau spre ei, pentru a rămîne în aceeași clipă departe, în urmă.

Liderul Roșu privi în jur și observă absența temporară a interceptoarelor imperiale. Apăsă un buton și se adresă piloților din subordine:

— Asta e, băieți. Nu uitați, înainte de a arunca piatra aceea, atunci cînd o să considerați că ați ajuns aproape de țintă, apropiați-vă și mai mult de ea. Conectați ecran-

nele deflectoare din față pe nivelul de energie maximă. Nu contează cu ce o să arunce în voi din lateral. Acum n-avem timp să ne facem griji și pentru asta.

Echipajele imperiale înșirate de-a lungul canalului se pomeniră deodată că sectorul lor, pînă atunci ignorat, era atacat. Reacționară prompt și curînd, din ce în ce mai multe jeturi de energie țîșniră spre interceptoarele care-i asaltau. Din cînd în cînd, unul se întîmpla să explodeze lîngă năvalnicele Y-uri, zgîlțîindu-le fără a le provoca avarii serioase.

— Sînt puțin cam agresivi, nu-i așa? comentă Roșu Doi în microfon.

Liderul Roșu întrebă calm:

— Roșu Cinci, cîte tunuri crezi că sînt?

Cel întebat, cunoscut îndeobște de majoritatea piloților rebeli sub numele de Pops, reuși într-un fel, să estimeze numărul bateriilor ce protejau canalul și, simultan, să-și piloteze interceptorul prin ploaia de foc din ce în ce mai deasă.

Casca lui, martoră a mult prea numeroaselor bătălii prin care trecuse posesorul ei, aproape că nu mai putea fi folosită din pricina uzurii.

— Vreo douăzeci de amplasamente, concluzionează el în cele din urmă, unele la nivelul suprafeței, altele în turnuri.

Liderul Roșu primi informația cu un mormăit și își coborî în fața ochilor vizorul computerului balistic. Exploziile continuau să zguduie nava.

— Conectați computerele balistice, ordonă el.

— Roșu Doi, veni un răspuns, am conectat calculatorul; văd ținta.

Emoția crescîndă a tînărului pilot îi marcase vocea.

Roșu Cinci, cel mai în vîrstă dintre piloții rebeli, era, așa cum s-ar fi așteptat oricine, rece și încrezător – cu toate că ceea ce-și spusese, murmurînd mai mult pentru sine, nu suna chiar așa:

— Nu încape îndoială, ăștia ne pregătesc ceva.

Brusc, tirul apărării din amplasamentele înconjurătoare încetă complet. O liniște sinistră se lăsă în canionul a cărui suprafață continua să se estompeze în urma interceptoarelor ce zburau la joasă înălțime.

— Ce-i asta? se răsti Roșu Doi, privind în jur îngrijorat. De ce s-au oprit?

— Nu-mi place, mormăi Liderul Roșu, deși nimic nu mai împiedica înaintarea lor, deși nu mai trebuiau să evite nici o rază.

Pops fu primul care înțelese corect această mișcare aparent absurdă a dușmanului.

— Stabilizați-vă deflectorii din spate acum. Așteptați-vă la interceptoare inamice.

— Ai ghicit, Pops, admise Liderul Roșu, privind un ecran. Iată-i. Trei puncte la doi-zece.

O voce artificială continua să recite distanța pînă la țintă, ce scădea continuu, dar nu destul de repede.

— Aici sîntem ca niște rațe pe uscat, observă el cu nervozitate.

— Trebuie să ne continuăm cursa, le spuse bătrînul. Nu putem să ne apărăm și să ne apropiem de țintă în același timp.

Își reprimă vechile reflexe de luptător cînd pe ecranul radarului apărură trei interceptoare TIE, intrînd în picaj, în formație strînsă, aproape vertical, spre ei.

— Trei-opt-unu-zero-patru, anunță Vader în timp ce-și regla, calm, comenzile.

Stelele se pierdeau cu repeziciune în urma sa.

— Am să-i vînez eu însumi. Acoperiți-mă.

Roșu Doi nu află niciodată ce l-a lovit și cine i-a fost călăul, căci tînărul pilot muri primul.

În ciuda experienței sale, Liderul Roșu fu pe punctul de a intra în panică cînd văzu nava subordonatului său dizolvîndu-se în flăcări.

— Sîntem prinși aici. Nu se poate manevra... pereții

canalului sînt prea apropiați. Trebuie să ne facem loc, cumva. Trebuie...

— Rămîi pe țintă, îl admonestă o voce mai în vîrstă. Rămîi pe țintă.

Liderul Roșu găsi tonifiante cuvintele lui Pops, dar acesta era într-adevăr, singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a ignora interceptoarele TIE ce se apropiau de aparatele lor pe măsură ce acestea brăzdau spațiul; spre țintă.

Deasupra lor, Vader își permise un moment de indisciplinată plăcere cînd își reglă din nou computerul balistic. Vasul rebel continua să-și mențină traiectoria dreaptă, fără a încerca să scape. Vader atinse încă o dată butonul comenzii de foc.

Ceva scrîșni în casca Liderului Roșu și din aparatura de bord izbucniră flăcări.

— N-are nici un rost, țipă el în microfon. Sînt lovit. Sînt lovit...!

Al doilea interceptor Y explodează într-o sferă de metal vaporizat, lăsînd să se împrăstie de-a lungul canalului doar cîteva fragmente și resturi ale epavei. Această a doua pierdere se dovedi a fi prea mult chiar și pentru Pops. Trase de manșă și interceptorul începu să se ridice din canion pe o curbă largă. Comandantul vînătorilor imperiali continua să-l urmărească.

— Roșu Cinci către Liderul Albastru, chemă Pops. Sînt nevoit să renunț din cauza focului intens. Interceptoare TIE s-au aruncat asupra noastră de nu știu unde. Nu pot... să aștept...

În urma sa, un dușman tăcut și neîndurător atingea din nou butonul aducător de moarte. Primele rafale țâșniră chiar în clipa în care Pops se ridicase îndeajuns pentru a începe manevra de evadare. Dar se redresase cîteva secunde prea tîrziu.

O rază energetică ciupi motorul stîng, aprinzînd gazul aflat în interior. Reactorul explodează, smulgînd o dată cu el

comenzile și elementele stabilizatoare. Incapabil să compenseze avaria, nava scăpată de sub control începu o cădere lentă și ușor arcuită spre suprafața stației.

— Ești teafăr, Roșu Cinci? îl întrebă o voce îngrijorată, pe frecvența de legătură între nave.

— L-am pierdut pe Tiree... L-am pierdut și pe Dutch, explică Pops rar, cu o voce obosită. Ne-au atacat din spate și în canion nu se poate manevra. Îmi pare rău. Adio, Dave...

Acesta fu ultimul dintre nenumăratele mesaje ale unui veteran.

În timp ce încerca să nu se lase impresionat de moartea vechiului său prieten, Liderul Albastru se forță, să vorbească cu duritate, dar vocea nu-i sună deloc așa.

— Către Băieții Albaștri, aici e Liderul Albastru. Punct de întâlnire la șase-virgulă-unu. Raportați primirea mesajului.

— Către Liderul Albastru, aici e Albastru Zece. Recepționat.

— Aici Albastru Doi, comunică Wedge. Vin spre tine, Lider Albastru.

Luke își aștepta și el rîndul pentru a raporta, când ceva piui pe panoul de bord. O privire aruncată în spate îi confirma avertismentul electronic. Un interceptor imperial se strecura în spatele său.

— Aici Albastru Cinci, spuse el balansîndu-și nava în încercarea de a scăpa de interceptorul TIE. Am o problemă. Vin și eu imediat.

Intră într-un picaj abrupt spre suprafața metalică, apoi se redresă brusc, evitînd o rafală a apărării de dedesubt. Nici una dintre manevre nu-l descurajară pe urmăritor.

— Te văd, Luke, veni un răspuns liniștitor din partea prietenului său. Menține-ți cursul.

Luke se uita în toate părțile, dar nu văzu nici urmă de Biggs. Între timp, rafalele energetice trase de imperialul

din coadă trecură supărător de aproape.

— La naiba, Biggs, unde ești?

Văzu ceva, dar nu lateral și nici în spate, ci chiar în fața lui. Luat cu totul prin surprindere, interceptorul TIE se făcu țandări chiar în clipa în care pilotul său înțelegea ce se întâmplă.

Luke se întoarse spre punctul de întâlnire în timp ce Biggs trecu razant, în sens invers.

— Bună mutare, Biggs. M-ai păcălit și pe mine.

— Asta-i abia începutul, îl anunță prietenul său pe când își răsucea brusc nava pentru a evita tirul de dedesubt. Se ivi la orizont, puțin deasupra umărului lui Luke și execută un tonou în semn de victorie.

— Indică-mi doar ținta și vei vedea.

Înapoi, pe orbita masivului și indiferentului Yavin, Dodonna își încheie discuția intensă purtată cu o parte dintre consilierii săi principali, apoi se îndreptă spre un emițător cu rază lungă de acțiune.

— Către Liderul Albastru, aici e Baza Unu. Verifică-ți de două ori planul de atac înainte de a-l pune în aplicare. Ține-ți piloții în spate pentru a te proteja. Păstrează jumătate din echipaje pentru atacul următor, în afara razei de bătaie a bateriilor de la sol.

— Recepționat, Baza Unu, veni răspunsul. Albastru Zece și Doisprezece veniți cu mine.

Cele două nave se aliniază lângă comandantul escadrilei pentru a-l flanca. Acesta îi verifică. Satisfăcut de faptul că se poziționaseră corect pentru începerea atacului, trecu la alcătuirea grupului ce trebuia să-l urmeze în cazul în care ar fi dat greș.

— Albastru Cinci, aici e șeful tău. Luke, i-ai pe Doi și Trei cu tine. Rămîneți aici, în afara focului celor de jos și așteptați semnalul meu pentru a declanșa atacul.

— Recepționat, șefule, răspunse Luke, încercînd să-și încetinească bătăile inimii. Forța fie cu voi. Biggs, Wedge, hai să ne apropiem unul de altul.

Cele trei interceptoare intrară în formație strînsă mult deasupra furiosului schimb de focuri pe care escadrilele Verde și Galben îl continuau cu tunarii imperiali de dedesubt.

Orizontul începu să joace în fața Liderului Albastru pe cînd se apropia de suprafața stației.

— Albastru Zece, Albastru Doisprezece, veți rămîne în spate pînă detectăm interceptoarele lor, apoi mă veți acoperi.

Toate cele trei aparate se redresară aproape de suprafață apoi coborîră arcuit în canion. Însoțitorii lui rămaseră din ce în ce mai în urmă, pînă cînd Liderul Albastru păru singur în vasta falie cenușie.

Nu-l întîmpina nici un foc de apărare pe cînd gonia spre îndepărtata țintă. Se pomeni că privea nervos în jur, verificînd și reverificînd aceleași instrumente.

— Asta nu-mi miroase a bine, murmură el.

Albastru Zece părea la fel de îngrijorat:

— Ar fi trebuit să detectăm ținta pînă acum.

— Știu. Totul e atît de confuz aici jos. Cred că instrumentele mele nu mai funcționează. Să fie acesta canalul cel bun?

Deodată, dîre intense de lumină izbucniră în apropiere; apărarea din zonă deschisese focul. Loviturile apropiate îi zdruncinau pe atacatori. În capătul îndepărtat al canionului un turn masiv domina falia metalică și împrósca enorme cantități de energie spre navele ce se apropiau.

— N-o să ne fie ușor cu turnul acela de sus, declară neînduplecat Liderul Albastru. Fiți gata să strîngem rîndurile cînd vă spun.

Brusc, jeturile de energie încetară și canalul redeveni tăcut și întunecat.

— Asta e, anunță Liderul Albastru încercînd să vadă totul de deasupra din care urma să pornească atacul împotriva lor. Uitați-vă bine după interceptoarele acelea.

— Toate detectoarele cu rază scurtă sau lungă de acțiune sînt oarbe, raportă încordat Albastru Zece. Prea multă interferență aici. Albastru Cinci, poți să-i vezi din locul în care te afli?

Luke își aținti privirea spre suprafața stației.

— Nici urmă de... Așteaptă!

Îi atraseră atenția trei puncte luminoase ce se deplasau cu repeziciune.

— Iată-i. Vin dinspre zero-virgulă-trei-cinci.

Albastru Zece se întoarse să se uite în direcția indicată. Aripioarele stabilizatoare ale interceptoarelor TIE luciră în soare pe cînd acestea coborau, într-un looping, spre ei.

— Îi văd.

— Ei bine, ăsta este culoarul cel bun, exclamă Liderul Albastru căci brusc, detectorul țintei începu să piue continuu.

Coborînd vizorul în fața ochilor, își reglă aparatura de ochire.

— Sînt aproape de punctul de tragere. Ținta la vedere. Țineți-i cîteva secunde departe de mine... dați-le de furcă.

Darth Vader își pregătea deja comenzile de foc în timp ce aparatul său cădea, asemeni unui bolovan, spre canion.

— Strîngeți formația. Îi voi vîna tot eu.

Albastru Doisprezece pieri primul, cu două motoare lovite. Nava îi devie puțin de la traiectoria de zbor și se izbi de un perete al canalului. Albastru Zece încetinea și accelera, se legăna de parcă ar fi fost beat, dar nu putea face mare lucru în strîmtoarea acelor ziduri metalice.

— Nu pot să-i rețin mult timp. Mai bine tragi cînd poți, Lider Albastru - se apropie de tine.

Comandantul escadrilei încerca din răspuțuri să suprapună două cercuri în interiorul vizorului de ochire.

— Sîntem aproape de țintă. Ușurel, ușurel...

Albastru Zece privi disperat în jur.

— Sînt chiar în spatele meu!

Liderul Albastru era uimit de propriul său calm. Dispozitivul de ochire era în parte răspunzător pentru asta, căci îi permitea să se concentreze asupra unor imagini minuscule și abstracte și să le ignore pe altele; îl ajuta să-și îndepărteze din minte restul universului înamic.

— Aproape acolo, aproape acolo... șopti el.

Apoi, cele două cercuri se suprapuseră perfect, deveniră unul singur și roșu și în casca sa începu să răsună un bîzîit continuu.

— Torpile lansate, torpile lansate.

Imediat după aceea, Albastru Zece își lansă propriile rachete. Ambele aparate se ridicară aproape vertical, părăsind capătul canalului; în urma lor izbucniră cîteva explozii.

— Am dat lovitura! Am reușit! țipă isteric Albastru Zece.

Răspunsul Liderului Albastru era plin de dezamăgire.

— Nu, n-am reușit. Torpilele n-au căzut înăuntru. Au explodat la suprafață, în afara puțului.

Amărăciunea le aduse pieirea, căci uitaseră să privească în spate. Cele trei interceptoare imperiale își continuaseră urmărirea, țîșnind în sus prin lumina în scădere a exploziilor provocate de torpile. Albastru Zece căzu sub tirul precis al lui Vader, apoi Lordul Întunecat schimbă ușor cursul pentru a cădea în spatele comandantului de escadrilă.

— Îl iau și pe ultimul, anunță el, rece. Voi doi, întoarceți-vă!

Luke încerca să distingă echipa de asalt prin gazele arzînde de dedesubt, cînd auzi prin difuzor vocea Liderului Albastru.

— Albastru Cinci, aici Liderul Albastru. Intră în dispozitiv. Porniți atacul - zburați la joasă înălțime și aș-

teptați să ajungeți chiar deasupra lui. N-o să fie ușor.

— Aveți probleme?

— Sînt pe urmele mele... dar o să scap de ei.

— Albastru Cinci către Grupa Albastră, ordonă Luke.

Pornim.

Cele trei interceptoare părăsiră formația și plonjară spre zona în care se afla canalul.

Între timp, Vader reușise să-și nimerească prada cu un fulger strălucitor care nu produse altceva, decît niște explozii mici și intense la unul din motoare. Robotul de tip R2 al navei rebele se tîrî și se chinui să repare generatorul.

— R2, închide conducta principală de alimentare a motorului unu din dreapta, îi comandă calm Liderul Albastru, privind resemnat la aparatura de bord care scăpase de sub control.

— Ține-te bine, s-ar putea s-avem probleme.

Luke văzu că Liderul Albastru era în pericol.

— Sîntem chiar deasupra ta, comandante, spuse el. Întoarceți-vă la zero-virgulă-zero-cinci și vă vom proteja.

— Am pierdut motorul superior din dreapta, se auzi răspunsul.

— Venim jos, după dumneavoastră.

— Nu, nu. Rămîneți acolo și pregătiți-vă atacul.

— Sigur sînteți teafăr?

— Cred că da. Așteaptă o clipă.

De fapt, trecu ceva mai puțin de o clipă și interceptorul Liderul Albastru intra în viraj, înfigîndu-se apoi în suprafața stației.

Luke privi imensa explozie de dedesubt risipindu-se în vid și, știind cu siguranță ce anume o provocase, realiză pentru prima oară cît de disperată era situația în care se afla.

— Tocmai l-am pierdut pe Liderul Albastru, murmură el absent, neinteresîndu-l dacă microfonul îi culesese sumbrele cuvinte.

Pe Yavin Patru, Leia Organa se ridică din scaun și începu să patruleze prin cameră. Unghiile, de obicei tăiate perfect, erau acum zdrențuite și inegale din pricină că și le rosese, plină de nervi.

Neliniștea ce i se citea pe chip era însă mult mai relevatoare pentru starea ei de spirit, neliniște și îngrijorare care se revărsară în centrul de comandă la anunțul morții Liderului Albastru.

— Pot să continui? îl întrebă în cele din urmă pe Dodonna.

Generalul îi răspunse cu o fermitate blîndă.

— Trebuie.

— Dar am pierdut atîția oameni valoroși. Cum se vor regrupă fără Liderii Albastru și Roșu?

Dodonna se pregătea să-i răspundă, dar își înghiți vorbele, căci altele, mult mai dojenitoare se auziră în difuzoare.

— Ține-aproape, Wedge, spunea Luke, la mii de kilometri depărtare. Biggs, unde ești?

— Vin chiar în urma ta.

Wedge răspunse puțin după aceea.

— O.K., șefu'! sîntem în formație.

Privirea lui Dodonna se îndrepta spre Leia. Părea îngrijorat.

Cele trei interceptare X zburau în formație strînsă la mare înălțime, Luke își privi aparatura de bord și se chinui cu o comandă ce părea că se defectase.

În urechi îi răsună o voce și tînără și bătrînă în același timp, o voce cunoscută: calmă, mulțumită, sigură și li-niștitoare - cîndva, demult, o ascultase cu atenție în deșertul de pe Tatooine și în măruntaiele stației de desubt.

— Încrede-te în propriile simțuri, Luke, fu tot ce glasul lui Kenobi îi spuse.

Luke ciocăni în cască, nefiind sigur că auzise ceva. Dar nu era timpul să facă supoziții. Orizontul de oțel al

stației se înclina în spatele lui.

— Wedge, Biggs, îi dăm drumul, le spuse însoțitorilor săi. Vom zbura cu viteză maximă. Uitați că trebuie mai întâi să detectăm canalul și apoi să accelerăm. Poate că așa interceptoarele acelea vor rămîne departe, în urma noastră.

— Vom sta suficient de departe, în urma ta, pentru a te acoperi, îi spuse Biggs. La viteza aceea, vei fi în stare să redresezi la timp?

— Glumești? rîse Luke vesel pe cînd își începeau picajul spre suprafață. O să fie exact ca acasă, în Canionul Cerșetorilor.

— Sînt chiar în spatele tău, *șefule*, anunță Wedge, luînd în serios, pentru prima dată, titlul. Să mergem...

Cele trei aparate suple se îndreptară cu viteză maximă spre suprafața strălucitoare și se redresară un pic prea tîrziu, astfel încît Luke trecu razant, atît de aproape de învelișul exterior al stației spațiale, încît vârful uneia dintre aripi agăță o antenă exterioară împrôșcînd așchii metalice. Dintr-o dată, fură învăluiți într-un păienjenis de fulgere energetice și proiectile explozive. Acesta se îndesi cînd coborîră în canion.

— Se pare că i-am supărat, chicoti Biggs, care trata ucigătoarea priveliște energetică ca pe un foc de artificii pregătit pentru amuzamentul lor.

— Asta-mi place, comentă Luke, surprins de vizibilitatea foarte bună. Pot să văd totul.

Wedge nu mai fu chiar atît de încrezător după ce privi pe ecrane.

— Radarul meu indică turnul, dar nu detectează gura tunelului de evacuare. Trebuie să fie îngrozitor de mică. Ești sigur că poate fi ochită prin computer?

— Ar face bine..., murmură Biggs.

Luke nu se pronunță - era prea preocupat să-și mențină traiectoria printre turbulențele produse de explozii. Apoi, ca la comandă, tirul apărării încetă. Căută cu

privirea, în jur și în sus, un semn de la interceptoarele TIE, dar nu văzu nimic.

Întinse mîna să-și aducă vizorul în poziția de ochire și, pentru o clipă, ezită. Apoi îl răsuci și-l coborî în dreptul feței.

— Păziți-vă bine, le ordonă însoțitorilor săi.

— Și cu turnul cum rămîne? întrebă îngrijorat Wedge.

— Voi să vă ocupați de interceptoarele alea, se răsti Luke. De turn, am eu grijă.

Apoi se aruncă înainte, apropiindu-se clipă de clipă de țintă. Wedge se uită în sus și privirea îi îngheță brusc.

— Uite-i - zero-virgulă-trei.

Vader își pregătea comenzile, cînd unul dintre piloții săi încălcă restricția verbală de dinaintea atacului.

— Se apropie de ținta lor prea repede - nu vor mai apuca să se redreseze.

— Urmărește-i în continuare, îi ordonă Vader.

— Se mișcă prea repede ca să mai iasă de-acolo. Îl anunță, sigur de sine, celălalt pilot.

Vader studie cîteva ecrane; propriile detectoare confirmau spusele celorlalți.

— Și totuși, vor trebui să încetinească înainte de a ajunge la turn.

Luke urmărea imaginile exterioare prin vizorul computerului balistic.

— Sînt aproape de țintă.

Se scurseră alte cîteva secunde, apoi cele două cercuri se contopiră. Degetul său apăsă convulsiv pe comanda de foc.

— Torpilele lansate! Redresați, redresați.

Cele două lovituri căzură, inefficient, departe de mica deschizătură. Puternicele explozii zguduiră canalul. Trei aparate TIE țîșniră din sfera de flăcări ce se disipa rapid și se apropiară de rebelii aflați în retragere.

— Luați-i, ordonă Vader încetîșor.

Luke îi descoperi pe urmăritori în același timp cu în-

soțitorii săi.

— Wedge. Biggs. Împrăștiți-vă - numai așa putem scăpa de ei.

Cele trei aparate picară spre stație, apoi accelerară brusc, în trei direcții diferite. Toate interceptoarele TIE se întoarseră și-l urmară pe Luke.

Vader se încruntă când rafala sa rată nava ce se ferea, rotindu-se nebunește.

— Forța este alături de acesta. Ciudat. Mă voi ocupa personal de el.

Luke țîșni printre turnurile defensive și țesu o adevărată plasă răsucindu-se strîns în jurul structurilor exterioare ale astroporturilor. Dar degeaba. Ultimul dintre urmăritori continua să se țină scai de el. O rază laser îi creștă una dintre aripi, foarte aproape de motor. Acesta începu să scuipe, amenințător, jerbe de scînteii. Luke se lupta să compenseze avaria și simultan, să mențină controlul aparatului. Încercînd din nou să scape de persistentul agresor, coborî într-un alt canion.

— Sînt lovit, anunță el. Dar nu e grav. R2, vezi ce poți să faci.

Micul robot își desfăcu legăturile și se îndreptă spre motorul avariat; pe lîngă el treceau, periculos de aproape, alte jeturi de energie.

— Ține-te bine acolo, în spate, îl sfătui Luke pe cînd interceptorul se răsucea și vira strîns în jurul ascuțitelor turnuri, croindu-și drum prin complicata topografie a stației.

Tirul apărării rămăsese la fel de intens ca și înainte, așa că Luke trebuia să-și schimbe la întîmplare direcția și viteza pentru a-l evita. Cîțiva indici de pe panoul de bord își schimbară culoarea; trei indicatoare vitale reveniră, relaxant, la pozițiile normale.

— Cred că ai reușit, R2, îi spuse Luke cu recunoștință. Cred că... așa, e perfect. Acum încearcă să blochezi stabilizatoarele de așa manieră ca să nu ne mai dea

bătaie de cap a doua oară.

Robotul răspunse cu un piuit în timp ce Luke studia panorama în continuă schimbare, din spatele și de deasupra lor.

— Am impresia că am scăpat și de interceptoarele acelea. Grupa Albastră, aici Albastru Cinci. Mă recepționați?

Trase manșa și interceptorul său țîșni din canion urmărit încă de focul bateriilor de la sol.

— Te aștept sus, șefule, îl anunță Wedge din poziții sa, aflată departe, deasupra stației. Nu reușesc să te vad.

— Sînt în drum spre tine. Albastru Trei, mă recepționezi? Biggs?

— Am avut ceva dificultăți, explică prietenul său, dar cred că acum am scăpat de el.

Pe ecranul lui Biggs apăru din nou, ca un blestem, acel semnal. Se uită înapoi și-l văzu pe vînătorul imperial care-l hăituisese în ultimele minute, căzîndu-i iar în spate. Se îndreptă, încă o dată, spre suprafața stației.

— Nu, nu încă, le spuse celorlalți. Așteaptă puțin, Luke. Vin imediat.

O voce subțire, artificială, se făcu auzită în difuzoare:

— Ține-te tare, R2. Ține-te tare.

În statul-major din templu, C-3PO își feri privirile cînd cîteva chipuri umane se întoarseră curioase spre el.

Pe cînd Luke se înălță la mare distanță de suprafața stației, un alt aparat X apăru lîngă el. Recunoscua nava lui Wedge și începu, neliniștit, să-și caute din priviri prietenul.

— Pornim la atac, Biggs... vino și tu. Biggs, ești teafăr? Biggs!

Nici urmă de al treilea aparat.

— Wedge, îl vezi pe undeva?

În carlinga interceptorului ce zbura în apropiere, un cap acoperit de o cască de protecție se clătină ușor.

— Nimic, îi răspunse Wedge prin radio. Mai așteaptă puțin. O s-apară el.

Luke privi în jur îngrijorat, studie cîteva aparate de bord, apoi luă o hotărîre:

— Nu putem să așteptăm; trebuie să pornim acum. Nu cred că a scăpat.

— Hei, băieți, se auzi un glas vesel. Ce mai așteptați? vru el să știe.

Luke se răsuci brusc spre dreapta, chiar la timp pentru a vedea un alt interceptor depășindu-l în viteză și încetinind apoi ușor, în fața sa.

— Să nu renunțați niciodată la bătrînul Biggs, îi avertiză același glas și pilotul navei din față se întoarse spre ei, privindu-i.

În camera centrului de comandă al stației spațiale de luptă un ofițer obosit se îndrepta grăbit spre o siluetă ce studia marele ecran tactic și-i agita prin față un teanc de statistici proaspăt imprimate.

— Domnule, am încheiat analiza planului lor de atac. Există un pericol. Doriți să ne retragem sau să pregătim un plan de evacuare? Nava dumneavoastră este pregătită.

Sub privirea stupefiată a guvernatorului, ofițerul se făcu mic.

— Evacuare! răcni Tarkin. În clipa triumfului? Sîntem pe punctul de a distruge ultimii supraviețuitori ai Alianței, și tu-mi vorbești despre evacuare? Cred că le acorzi mult prea multe șanse... Și-acum, ieși afară!

Copleșit de furia guvernatorului, ofițerul se întoarse abătut și părăsi încăperea.

— Pornim, spuse Luke și se lansă în picaj spre suprafața stației.

Wedge și Biggs îl urmau îndeaproape.

— Să mergem - Luke, îi șopti în gînd vocea pe care o auzise nu demult.

Își ciocăni ușor casca așa cum făcuse mai înainte și

privi în jur. Vocea venise parcă chiar din spatele lui. Dar acolo nu se afla nimic în afara metalului tăcut și a instrumentelor de zbor. Nedumerit, Luke se concentra asupra comenzilor.

Atunci când suprafața stației spațiale de luptă păru că se prăbușește peste el, jeturile de energie țîșniră din nou în întâmpinarea lor, trecînd și de dala aceasta, inofensive, pe lîngă aripi. Dintr-o dată, Luke se pomeni că aparatul începe să tremure din nou din toate încheieturile, dar știu că nu focul apărării era de vină: cîteva ace indicatoare vitale pendulau din nou, intrînd în zona critică a scalei.

Se aplecă spre microfon.

— R2, elementele stabilizatoare au luat-o iar razna. Încearcă să le blochezi. Trebuie să am control deplin asupra aparatului.

Micul robot se deplasă să repare avaria, ignorînd coborîrea agitată, razele laser și exploziile ce străluminau spațiul din jur.

Zgîlțuite continuu de neobositele explozii ale proiectilelor apărării, cele trei nave coborîră în canion. Biggs și Wedge rămaseră în urmă pentru a-l acoperi pe Luke, iar acesta întinse mîna să-și coboare vizorul de urmărire a țintei.

Pentru a doua oară, simți acea tentație aparte de a nu apela la computerul balistic. Mîna i se mișca chiar mai încet, de parcă deciziile nervilor săi locomotori intraseră în conflict cu hotărîrile unui alt creier.

Cum era și de așteptat, tirul apărării încetă ca la comandă și Luke se pomeni că străbate nestingherit canalul.

— Iar o luăm de la capăt, spuse Wedge în clipa în care detectă trei interceptoare TIE venind asupra lor.

Biggs și Antilles începură să zboare încrucișat în spațiile lui Luke, pentru a atrage tirul vîânătorilor imperiali asupra lor și, în același timp, a-i deruta. Unul dintre

inamici ignoră aceste manevre și continua să se apropie inexorabil de navele rebele.

Luke privi prin dispozitivul de ochire – apoi ridică încet mâna pentru a-l îndepărta. Cîntări îndelung în palmă instrumentul dezactivat, privindu-l ca hipnotizat. Apoi îl coborî brusc în fața ochilor și studie micul ecran pe care era afișată legătura instabilă dintre navă și puțul de evacuare ce se apropia continuu.

— Grăbește-te Luke, îi strigă Biggs în timp ce-și răsucea nava pentru a evita, în ultimul moment, o rafală intensă. De data asta se apropie prea repede. Nu putem să-i reținem prea mult timp.

Cu o precizie neomenească, Darth Vader apăsă încă o dată pe comanda de foc. Un strigăt puternic și disperat răsună din difuzoare, transformîndu-se apoi într-un ultim țipăt agonizant al metalului și cărnii, căci nava lui Biggs devenise deja un mănunchi de fărîme strălucitoare ce cădeau ca o ploaie de foc pe fundul canionului.

Wedge auzi explozia în căști și se întoarse să privească îngrozit interceptoarele inamice ce-i urmăreau.

— L-am pierdut pe Biggs, urlă el în microfon.

Luke nu răspunse imediat. Își șterse furios ochii ce începuseră să-i lăcrimeze. Imaginea de pe ecranul de urmărire a țintei i se tulburase.

— Sîntem doi meteoriți care nu se vor opri niciodată, Biggs, șopti el cu glas răgușit.

Nava i se legănă ușor din cauza unei explozii apropiate. Vorbi singurului însoțitor rămas, accentuînd caustic sfîrșitul fiecărei propoziții.

— Apropie-te Wedge. Acolo, în spate, nu mai poți face nimic. R2, încearcă să-mi mărești puterea pe reflectorii din spate.

Robotul se grăbi să îndeplinească ordinul în vreme ce Wedge se alătura navei lui Luke. Dar și urmăritorii își sporiseră viteza.

— Liderul e al meu, le spuse Vader soldaților săi.

Luați-l pe celălalt.

Luke zbura chiar în fața lui Wedge, ușor spre stînga acestuia. Jeturi de energie venind dinspre interceptoarele imperiale începură să brăzdeze spațiul, aproape de ei. Amîndoi își încrucișau în mod repetat traiectoriile, străduindu-se să facă din navele lor niște ținte cît mai derutante cu putință.

Wedge se lupta cu comenzile de zbor cînd din panoul de bord izbucniră flame. Un ecran mic explodează, lăsînd în urmă doar resturi calcinate. Reuși cumva să mențină controlul navei.

— Am o defecțiune gravă, Luke. Nu pot să rămîn cu tine.

— Bine. Wedge, retrage-te.

Antilles murmură un sincer "îmi pare rău" și țîșni afară din canion.

Vader își concentrează atenția asupra singurei nave rămase în fața lui și trase.

Luke nu văzu expozia aproape ucigătoare ce se produse chiar în spatele lui. Și nici nu mai avu timp să examineze carcasa fumegîndă de metal contorsionat ce zăcea acum lîngă unul dintre motoare. Brațele micului robot atîrnau neputincioase.

Toate trei interceptoarele continuară să urmărească singurul aparat X rămas în canal. Le mai trebuiau doar cîteva secunde ca unul dintre ele să lovească cu o rafală nimicitoare nava ce sălta nebunește în fața lor, cînd se pomeniră că mai erau doar doi urmăritori. Cel de-al treilea devenise un cilindru în flăcări și se dezagrega în bucăți, piese și resturi care izbiră violent pereții canionului.

Celălalt pilot a lui Vader privi în jur cuprins de panică, căutînd sursa atacului. Dar aceleași distorsiuni care bruiaseră detectoarele rebelilor aveau acum un efect

similar asupra imperialilor.

Noua amenințare deveni vizibilă numai în clipa în care un cargou eclipsă total îndepărtatul soare. Era un vas de transport corellian, mult mai mare decât orice interceptor și plonja direct spre canion. Dar totuși, nu se mișca întocmai ca un cargou.

Pilotul își spuse că orice ar fi fost acela care conducea vehiculul, era cu siguranță, inconștient sau nebun. Trase violent de manșă în încercarea de a evita previzibila coliziune. Cargoul trecu chiar pe deasupra capului său, dar reușind astfel să scape, imperialul alunecase prea mult într-o parte. O mică explozie se produse atunci când două dintre masivele aripi paralele ale aparatelor TIE se intersectară. Pilotul țipă inutil în microfon, căci, din ricoșeu, interceptorul fu azvîrlit spre peretele apropiat. Dar nu mai apucă să-l atingă căci izbucni în flăcări înainte de contact.

Pe de altă parte, nava lui Darth Vader începu să se rotească neajutorată. Multiplele comenzi și instrumente de zbor nu se lăsară impresionate de privirea disperată a Lordului Întunecat și continuă să afișeze adevărul dureros: micul aparat de zbor scăpase de sub control și continua să se răsucească pe o traiectorie opusă celei imprimate nefericitului său însoțitor - în afară, spre nesfârșitele întinderi ale spațiului cosmic.

Poate că deși puțin ținut, individul care pilota manevrabilul cargou nu era nici inconștient nici nebun, ci dimpotrivă. Își stăpînea cu măiestrie nava. Se înalță mult deasupra canionului și se roti pentru a zbura protector deasupra lui Luke.

— Acum, că te-am scăpat de probleme, puștiule, auzi Luke vocea familiară a lui Solo, aruncă o dată în aer chestia asta ca să putem pleca cu toții acasă.

Acest minidiscurs de îmbărbătare fu întărit de un muget ce nu putea proveni decât de la un anume personaj mătăhălos - un wookiee.

Luke privi în sus și zîmbi. Dar asta doar pentru o clipă, căci se întoarse la vizorul de ochire. Simți că ceva îi înțepa aproape fizic creierul.

— Luke... încrede-te în mine, îi cerea imperiosul gînd ce căpătase glas pentru a treia oară. Privi prin vizor.

Așa cum făcuse și înainte, apropie cercul care reprezenta ținta de cel de ochire – dar atunci ratase. Ezită, doar o secundă de data aceasta, apoi îndepărtă ecranul. Închise ochii și murmură ceva ca pentru sine, ca și cînd ar fi purtat o conversație interioară cu cineva nevăzut. Cu încrederea unui orb aflat în locuri cunoscute, Luke apăsă cu degetul mare cîteva comenzi, apoi atinse un anume buton. Imediat după aceea, o voce îngrijorată se revărsă în carligă, venind din difuzoarele deschise.

— Baza Unu spre Albastru Cinci, computerul tău balistic este decuplat. E ceva în neregulă?

— Nimic, murmură Luke foarte încet. Nimic.

Clipi și deschise ochii. Adormise? Se uita în jur și văzu că se află în afara canalului, țîșnind spre spațiul deschis. Încă o privire afară și zări forma familiară a navei lui Solo, însoțindu-l. Panoul de bord indica lansarea ultimelor două torpile, deși el nu-și amintea să fi atins comanda de foc. Și totuși, o făcuse.

Difuzorul reveni la viață, transmițînd emoția unui mesaj:

— Ai reușit! Ai reușit! strigă întruna Wedge. Cred că au intrat în tunel.

— Bună lovitură, puștiule, îl complimentă Solo, care trebui să-și ridice glasul pentru a acoperi hăulitul lui Chewbacca.

Bubuituri înăbușite și depărtate zguduiră nava lui Luke, ca un semn prevestind începutul succesului. Și atunci, asta însemna că lansase torpilele, nu-i așa? Începu să-și revină încetul cu încetul.

— Sînt bucuros... că ați fost cu mine cînd s-a întîmplat. Și acum hai să luăm ceva distanță pînă cînd

chestia din spate nu face bum. Sper că Wedge a văzut bine.

Mai multe aparate X și Y, împreună cu un cargou ce părea jerpelit, accelerară și, după ce se îndepărtară de stația spațială de luptă, porniră spre îndepărtatul glob al lui Yavin.

În spatele lor, fulgere mici de lumină palidă brăzdară suprafața stației ce părea că se îndepărtează. Fără de veste, pe locul unde se aflase Steaua Morții apărură o lumină cu mult mai strălucitoare decât uriașul gazos sau soarele lui îndepărtat. Pentru câteva secunde, eterna noapte deveni zi. Nimeni nu îndrăzni să se întoarcă și să privească, căci nici cele mai complexe filtre cuplate la maximum n-ar fi reușit să umbrească înspăimântătoarea strălucire.

Pentru puțin timp, spațiul fu umplut cu miliarde de microscopice fragmente metalice, împrăștiate pînă dincolo de navele în retragere, de energia dezlănțuită a micului soare artificial. Un asteroid enorm, rămășiță a acum distrusei stații de luptă, urma să ardă încă multe zile după aceea, constituind în acel scurt interval de timp al istoriei cea mai impresionantă piatră funerară din acest colț de univers.

XIII

O mulțime veselă de tehnicieni, mecanici și alți ocupanți ai cartierului general al Alianței se îmbulzea zgomotos în jurul fiecărei nave de luptă care ateriza și rula apoi spre hangarul templului. Unii dintre piloții care supraviețuiseră își părăsiseră deja interceptoarele, pregătindu-se să-l întâmpine pe Luke.

De partea cealaltă a navei, se afla un grup mai puțin numeros și mai rezervat. Din el făceau parte cîțiva teh-

nicieni și un robot umanoid înalt, care urmărea îngrijorat cum niște oameni se cățărau în interceptorul pîrjolit și ridicau din partea din spate o carcasă metalică arsă aproape în întregime.

— O, Doamne! R2? se lamentă C-3PO, aplecîndu-se peste robotul carbonizat. Mă auzi? Spune ceva...

Își întoarse privirea fixă spre un tehnician.

— Nu-i așa că puteți să-l reparați?

— Vom face tot ce ne stă în putință.

Bărbatul studie carcasa topită și componentele interne care se bălăngăneau desprinse de la locul lor.

— A încasat-o rău de tot.

— Trebuie neapărat să-l reparați! Domnule, dacă vreunul dintre circuitele sau modulele mele vă sînt cu ceva de folos, le donez cu dragă inimă...

Se îndepărtară încetișor, ignorînd zgomotul și agitația care-i înconjura. Între roboți și ființele umane care-i reparau se stabilise un tip de relație cu totul speciale. Fiecare împărtășea puțin din soarta celuilalt și uneori bariera care despărțea omul de mașină își pierdea contururile, mai mult decît ar fi mulți dispuși să admită.

Sufletul atmosferei de carnaval îl formau trei indivizi, care se luptau între ei să-i complimenteze pe ceilalți mai mult. Cînd se ajunsese la felicitări prin bătaii prietenești pe spate, Chewbacca cîștigă fără voia lui. Lumea rîdea, iar wookieul privea stînjenit cum aproape că-l turtise pe Luke în entuziasmul cu care se grăbise să-i ureze bun venit.

— Am știut că te vei întoarce! strigă Luke. Am știut eu! N-aș fi fost decît o mîină de țărîină dacă n-ai fi intervenit așa de prompt, Han!

Solo nu-și pierdu cîtuși de puțin infantuata siguranță de sine.

— Oricum, n-aș fi putut să las un puști de la țară să atace stația de unul singur. În afară de asta, începusem să-mi dau seama ce ar putea să urmeze și mi-ar fi părut

tare rău, Luke, să te las să-ți asumi toate riscurile și apoi să primești toată răsplata.

În timp ce râdeau, o siluetă mlădioasă, cu veșmintele fluturînd pe ea, se îndreptă grăbită spre Luke într-o manieră cît se poate de nesenatorială.

— Ai reușit, Luke, ai reușit! strigă Leia.

Căzu în brațele lui și se lipi de el în timp ce o învîrtea. Apoi ea se îndreptă spre Solo și repetă îmbrățișarea. Cum era de așteptat, corellianul nu răspunse cu aceeași emoție.

Înfricoșat dintr-o dată de adulația mulțimii, Luke se întoarse cu spatele. Aruncă o privire mulțumită navei obosite, apoi, fără să-și dea seama, ochii lui căutară în sus, dincolo de plafonul înalt de deasupra. Preț de o clipă i se păru că distinge un oftat ușor de satisfacție, o relaxare musculară pe care obișnuia cîndva s-o face, în momentele de bucurie, un bătrîn nebun. Probabil fusese vîntul fierbinte care se strecura în templu venind dinspre jungla aburindă, dar Luke zîmbi oricum spre ce crezuse o clipă că vede acolo, sus.

În vastul spațiu al templului, care fusese transformat potrivit scopurilor Alianței de tehnicienii ei, se aflau multe încăperi. Ruinele sălii tronului degajau un aer atît de pur și erau de o frumusețe clasică deosebită, încît cu toate că aveau nevoie disperată de spațiu, arhitecții lor renunțaseră să o mai modifice, curățaseră lianele, ierburile junglei și gunoiul, iar în rest, o lăsaseră așa cum era.

Pentru prima dată după mii de ani, acea încăpere spațioasă era plină. Sute de soldați rebeli și de tehnicieni se adunaseră pe podeaua veche de piatră, toți la un loc, pentru ultima oară, înainte de a se risipi fiecare spre alte garnizoane sau spre căminele îndepărtate. Pentru întâia dată, șirurile masate de uniforme ca scoase din cutie și armuri strălucitoare se întîlniseră toate laolaltă, ca pentru o paradă a forțelor reprezentative ale Alianței.

Drapelele numeroaselor lumi ce acordaseră sprijin Alianței fluturau în adierea curentului ce se formase înăuntru. În capătul îndepărtat al unui culoar lung și descoperit, se afla o siluetă înveșmîntată într-un alb oficial, bătut cu pietre de cuarț policromatic: însemnul rangului Leiei Organa.

Din capătul culoarului apărură cîteva siluete. Una, masivă și grosolană, părea că ar fi vrut să fugă în căutarea unui adăpost, dar fu împinsă pe culoarul descoperit de tovarășul său. Lui Luke, Han, Chewie și 3PO le trebuiră cîteva minute ca să parcurgă distanța pînă acolo.

Se opriă în fața Prințesei și Luke îl recunoscă pe generalul Dodonna printre ceilalți demnitari așezați în apropiere. Într-un moment de acalmie își făcu apariția, scilicet și familiar, R2-D2: se apropie și, căutîndu-și un loc lîngă C-3PO care-l privea absolut îngrozit, se alătură grupului.

Chewbacca se foia nervos, dînd semne că ar dori să fie în cu totul alt loc. Solo îl liniști, căci Leia se ridicase și se apropie de ei. În același timp, drapele se înclinară la unison și toți cei adunați în imensul hol se întoarseră cu fața spre tribună.

Prințesa așeză o medalie grea de aur în jurul gîtului lui Solo, apoi al lui Chewbacca – trebuind să se ridice pe vîrfuri ca să o facă – și în sfîrșit, în jurul gîtului lui Luke. Apoi făcu un semn spre mulțime și disciplina rigidă se topi, fiecărui bărbat, femeie sau robot permițindu-i-se să-și dea curs sentimentelor.

Așa cum stătea legănat de strigătele de bucurie ale mulțimii, Luke își dădu seama că gîndurile nu-i zburau nici spre un viitor posibil în cadrul Alianței, nici spre șansa unor călătorii aventuroase alături de Han Solo și Chewbacca. Chiar dacă Solo pretinsese că așa ceva nu s-ar putea întîmpla, el descoperi că întreaga atenție îi era absorbită de figura radioasă a Prințesei Organa.

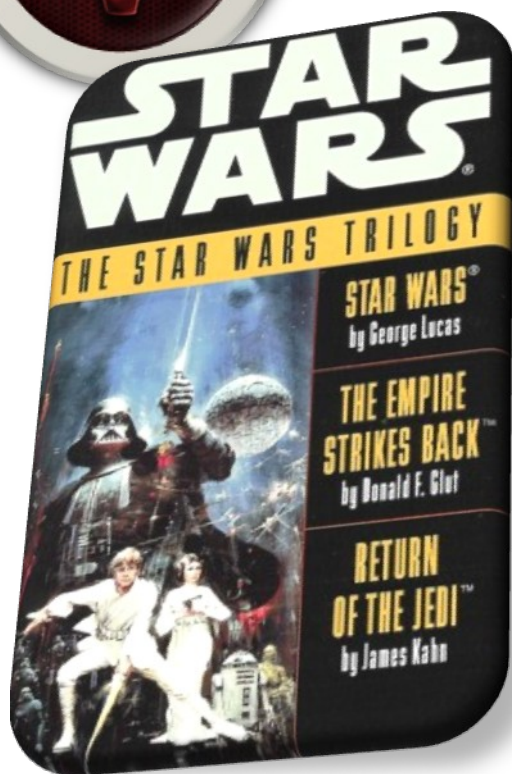
Ea îi observă privirea intensă și netulburată, dar de data aceasta nu făcu altceva decît să zîmbească.

.....

Romanul *Star Wars: O nouă speranță*, intitulat inițial *Star Wars: Din Aventurile lui Luke Skywalker*, a fost adaptarea literară a filmului *Star Wars IV: A New Hope*, publicat în 1976 de către Ballantine Books. Romanul a fost scris de **Alan Dean Foster**, după scenariul lui **George Lucas**. Acesta conține multe scene și mai multe informații tăiate din film. Unele ediții conțin șaisprezece pagini de fotografii color cu scene din film. Această versiune a constituit ulterior primul volum al trilogiei *Star Wars*.

Universul Star Wars

Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor în hiperspațiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei

generații după generații și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era înimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp cavalerii Jedi

decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith

construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Președinte al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Președinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul

extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată.

La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte

lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să planuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puțin e arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mohtma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare și armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care

în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i și Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis și întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși;

Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:

Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii

au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor.

Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

